

A romantic couple embracing at night. The man is shirtless and muscular, with a beard, looking down at the woman. The woman has long dark hair and is wearing a pink dress. They are in a close embrace, with the man's arms around the woman. The background is a soft, out-of-focus night scene with warm lights.

ÎNDRĂZNEȘTE
SĂ IUBEȘTI

Caniv
PHILIPS

Când vine vorba de familie, Ian Dare dă totul, dar în relații abia dacă oferă minimum. Asta până când o privire aruncată senzualiei Riley Taylor îi stârnește instinctele de dominare și de protecție. Va face tot ce-i stă în puteri pentru a o avea... și reușește. Dar o relație cu Riley presupune să aibă de-a face cu fratele lui vitreg, care reprezintă o amintire permanentă a durerii pe care ar prefera să o uite.

Independentă și întotdeauna stăpână pe situație, Riley Taylor își alege cu grijă bărbații când vine vorba de o relație, evitându-i în special pe cei dominatori. Dar curând îl întâlnește pe charismaticul miliardar Ian Dare, care transformă un simplu sărut într-un asalt cu toate forțele asupra simțurilor ei. Deși pentru Riley o relație amoroasă nu a fost niciodată o prioritate, iar Ian și-a pus în gând să nu se lase subjugat de o femeie, cei doi își dau seama că au mai multe lucruri în comun decât și-au imaginat vreodată. Dar pentru a putea avea și un viitor împreună, Ian trebuie să-și înfrunte un trecut pe care l-ar dori uitat. Iar acesta e un lucru pe care nu îndrăznește să-l facă – nici măcar pentru dragoste.

„O scriitură excelentă, o intrigă abilă și o poveste de dragoste care te satisface – o rețetă imbatabilă.”

Publishers Weekly

CARLY PHILLIPS este autoarea a peste 50 de romane de dragoste contemporane, aflate în topurile de vânzări din *New York Times* și *USA Today*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3199-2

9 786063 331992

CARLY PHILLIPS
Îndrăznește să iubești

A.M

Dare to Love
Carly Phillips
Copyright © 2013 Carly Phillips
Ediție publicată prin înțelegere cu Bookcase Literary Agency
Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei cărți.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îndrăznește să iubești
Carly Phillips

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Raluca Dumitru
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăznește să iubești / Carly Phillips;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3199-2
I. Istrate, Camelia (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

CARLY PHILLIPS

Îndrăznește să iubești

Traducere din limba engleză
Camelia Istrate

A. M.

LITERA®
2018

*Tuturor autorilor independenți care mi-au pavat
calea pentru a putea face acest pas. Vă mulțumesc!*

capitolul 1

O dată pe an, frații Dare se întâlneau la Club Meridian Ballroom, în sudul Floridei, pentru a sărbători ziua de naștere a tatălui lor, pe care mulți dintre ei îl disprețuiau. Ian Dare ridică paharul cu Glenlivet și sorbi o înghițitură, lăsând arsura whisky-ului de calitate să-i coboare pe gât și în trup. Trebuia să mai bea unul pentru a se relaxa complet.

- Bună, fratele meu cel mare!

Olivia, sora lui, se apropie și îl înghionti cu cotul.

- Vezi că-mi verși băutura, spuse el cuprinzând-o cu brațul liber pe după umeri, într-o îmbrățișare plină de afecțiune. Bună, Olivia!

Ea îl îmbrățișă la rândul ei și îl sărută rapid pe obraz.

- Drăguț din partea ta că ai venit!

El ridică din umeri.

- Am venit pentru Avery și pentru tine. Cu toate că nu înțeleg de ce lați iertat...

- Of! Nu aici. Își flutură un deget prin fața lui. Dacă am fost nevoită să mă îmbrac în rochie, ne vom purta civilizat.

Ian făcu un pas înapoi și o măsură din priviri pe sora lui în vârstă de 24 de ani. Îmbrăcată într-o rochie aurie și cu părul brun strâns într-un coc șic, era greu de crezut că fusese năpasta existenței lui, care îi sâcăia pe el și pe prietenii lui până când cedau și o lăsau să bată mingea cu ei.

- Arăți superb! îi zise el.

Ea rânji.

- Te simți obligat să spui asta.

- Nu-i adevărat. Vorbesc serios! Când te vor vedea, va trebui să-i alung pe bărbați cu bâta.

Gândul acela îi întunecă starea de spirit.

- Dacă faci asta, o voi pune pe menajera ta să te lase fără așternuturi. Repet, ar fi cazul să existe niște beneficii dacă mă îmbrac așa, iar a-mi găsi pe cineva cu care să mă culc ar trebui să fie unul dintre ele.

- Mă voi preface că n-am auzit asta, murmură el și sorbi iarăși din băutură.

- Nu doar că ai promis că vei veni în seara asta, ci ai jurat că te vei purta frumos.

Ian se încruntă.

- Purtatul frumos ar trebui să fie opțional având în vedere modul în care își expune bunurile, rosti el arătând cu capul spre locul unde se afla Robert Dare.

În jurul lui stăteau Savannah Dare, cea care îi era soție de nouă ani, Sienna, fiica lor, și cei mai apropiați și dragi prieteni de la country club. Lipseau cei doi fii ai lor, dar aveau să apară în curând.

Olivia îi puse o mână pe umăr.

- Să știi că el o iubește. Iar mama s-a împăcat cu gândul ăsta.

- Mama nu a avut de ales după ce a aflat despre ea.

Robert Dare o cunoscuse pe mult mai tânăra Savannah Sheppard și, din spusele lui, se îndrăgostise imediat. Acum, era mama celorlalți trei copii ai lui, dintre care cel mai mare avea 25 de ani. Ian tocmai împlinise 30. Oricine putea să socotească și să-și dea seama că avusesse două familii în același timp. Bărbatul era mai mult decât fertil, lucru al naibii de sigur.

Amintindu-și aceste lucruri, Ian își termină băutura și puse paharul pe tava unui chelner care trecea pe lângă el.

- Mi-am făcut apariția, așa că pot să plec.

Porni spre ieșire.

- Ian, stai! rosti sora lui, frustrarea simțindu-i-se în glas.

- Ce e? Vrei să aștept până vor cânta „La mulți ani”? Nu, mersi. Plec.

Înainte să continue discuția, fratele lor vitreg Alex intră pe ușile duble cu o femeie spectaculoasă, care îl ținea strâns de braț, iar Ian își schimbă planul.

Pentru ea.

Unii oameni aveau o prezență impunătoare, alții doar își doreau să posede acel ceva magic. Într-o îndrăzneată rochie roșie și cu tocuri „trage-mi-o”, femeia puse stăpânire pe toată încăperea. Iar el își dori să pună stăpânire pe ea. Minionă și cu forme voluptuoase, cu un păr lung și ciocolatiu care i se revărsa pe spate în bucle sălbătice, era opusul fiecărei femei prea slabe cu care avusese o relație, dar pe care o ținuse la distanță de un braț. Însă venise cu fratele lui vitreg, ceea ce însemna că nu avea voie să se apropie de ea.

- Parcă plecai, spuse Olivia, aflată lângă el.

- Plec.

Trebuia să plece, dar nu-și putea lua privirea de la acea femeie.

- Dacă îi aștepti pe Tyler și pe Scott, s-ar putea să te relaxezi suficient pentru a te distra, zise ea referindu-se la frații lor. Hai, te rog! insistă Olivia pe tonul ei rugător căruia el nu-i putea rezista niciodată.

- Da, te rog, Ian, rosti Avery, cealaltă soră a lui, alăturându-li-se.

Părea la fel de matură în rochia ei argintie, cu un decolteu mult prea adânc. La 22 de ani, semăna cu Olivia la culoarea tenului și la fizionomie, însă el nu se simțea pregătit s-o considere adultă - cu atât mai puțin să le permită bărbaților să-i facă ochi dulci -, după cum nici pe cealaltă soră nu o vedea astfel.

Ian își încleștă maxilarul, mirându-se că ele două încă nu-i pricinuiseră moartea.

- Deci ce-l rog să facă? o întrebă Avery pe Olivia.

Olivia zâmbi.

- Vreau ca el să mai rămână o vreme. Probabil că nu se pune problema să se distreze, dar încerc să-l conving să se relaxeze.

- Puștoaică obraznică! murmură el incapabil să nu zâmbescă văzând insistența Oliviei.

Îi mai aruncă o privire doamnei în roșu. Se gândi că nici nu putea pleca, nici nu se putea apropia de ea, ceea ce îl făcu să se simtă frustrat fiindcă era om de acțiune. Iar în clipa aceea, nu putea face altceva decât să se uite la ea.

- Ei bine? întrebă Olivia.

El se sili să-și îndrepte privirea spre sora lui și îi zâmbi.

- Fiindcă m-ai rugat atât de frumos, voi rămâne.

Însă atenția lui rămase atrasă de femeia care, în clipa aceea, dansa și râdea cu fratele lui vitreg.

Din clipa în care ea intră la brațul unui bărbat în salonul elegant decorat, Riley Taylor simți ochii lui ațintiți asupra ei. Tocurile înalte o făceau să-i fie destul de greu să se miște cu grație. Iar să știe că un bărbat devastator de sexy îi urmărea fiecare mișcare făcea ca strădania de a nu cădea în fund să fie și mai dificilă.

Alex Dare, cel mai bun prieten al ei, habar n-avea de toate astea. Faptul că era fundașul-vedetă al echipei de fotbal american Tampa Breakers însemna că se obișnuise ca privirile și atenția să fie îndreptate spre el. Riley nu era obișnuită cu așa ceva. Iar fiindcă era aniversarea tatălui său, el îi știa pe toți cei prezenți. Însă Riley nu-i cunoștea.

Și, categoric, nu-l cunoștea pe el. În trecut, izbutise să evite această petrecere anuală, invocând un motiv legat de serviciu într-un an și o gripă în următorul, dar, în acest an Alex știa că era deprimată din cauza problemelor de la muncă și insistase să-l însoțească pentru a se mai distra.

În vreme ce Alex dansă cu mama, apoi cu surorile lui, ea se duse la bar și îi ceru barmanului un pahar de apă cu gheață. Sorbi o înghițitură și vru să plece pentru

a găsi un loc unde să se poată așeza pentru a scăpa de pantofii cu tocuri chinuitoare.

Abia dacă făcu o jumătate de pas, că se izbi de un trup dur, îmbrăcat în costum. Când se ciocni de el, tresări brusc, iar apa din pahar i se vărsă în decolteu. Înfrorarea o surprinse la fel de mult ca lichidul care i se prelinse pe piept.

- Oh!

Se clătină pe tocurile cui, iar mâinile lui mari și calde o apucară de umeri, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

Își veni în fire și ridică privirea spre chipul bărbatului la care se uitase pe furiș.

- Tu! șopti ea cu răsufierea tăiată.

În ochii lui de un gri cenușiu, cu un vag albastru în adâncuri văzu o urmă de amuzament, dar și altceva.

- Mă bucur că și tu m-ai remarcat.

Ea clipi îngrozitor de rușinată, iar cuvintele nu se grăbiră să-i vină repede în minte pentru a o salva. Era prea ocupată să-l studieze. Părul castaniu-închis, cu o tunsoare stilată, pomeții perfect sculptați și maxilarul puternic completau pachetul. Iar mâna care o ținea de braț emana o căldură extrem de intensă. Mâinile lui mari o făceau să se simtă mică, fapt deloc de ignorat având în vedere că ea întotdeauna era conștientă de curbele prea ample ale propriului corp.

Trase adânc aer în piept și simți un parfum masculin, lemnos, care o făcu să se cutremure toată. Acel sentiment o inundă până în măduva oaselor. Bărbatul acela îi stârnea toate simțurile.

- Ești bine? o întreabă el.

- Da, sunt bine.

Mai degrabă s-ar fi simțit bine dacă el i-ar fi dat drumul pentru a putea gândi. Dar, în loc să-i spună s-o facă, continuă să-i studieze chipul frumos.

- Cu siguranță ești, murmură el.

La auzul complimentului, obrazii i se încinseră, iar o căldură delicioasă îi invadă trupul.

- Îți cer scuze că ți-am vărsat băutura, spuse el.

Ea nu putu decât să spere că el nu băgase de seamă ridicola atracție pe care o simțea față de el.

- Ești udă.

Își îndepărtă mâna de pe brațul ei și luă un șervețel de pe bar.

Da, era udă. Într-un mod total nepotrivit având în vedere că abia se întâlniseră. Dorința îi pulsa în vene. Oh, Dumnezeule, ce avea acel bărbat de stârnea în trupul ei reacții pentru care un alt bărbat ar fi trebuit să se străduiască destul de mult să le trezească?

El îi tamponă pieptul și gâtul cu șervețelul subțire. Nu zăbovi, nu o atinse unde n-ar fi trebuit, însă ea ar fi putut jura că îi simțea căldura degetelor pe piele. Parfumul lui amețitor și atingerea deliberată o făcură să se simtă udă și dezbrăcată. Sâni i se umflară, sfârcurile i se întăriră și se înfioră toată când simți că părți ale corpului pe care le crezuse de mult adormite i se încordară. Chiar dacă el observă acest lucru, era mult prea gentleman pentru a comenta.

Nici un bărbat nu-i mai stârnise simțurile în felul acela. Uneori, se întreba dacă nu cumva asta era propria ei alegere. Cu siguranță nu era așa, se gândi ea și se sili să se îndepărteze un pas de aura lui puternică.

El mototoli șervețelul și îl puse pe bar.

- Mulțumesc, rosti ea.

- A fost plăcerea mea.

Cuvântul rostit pe un ton cu conotație sexuală i se rostogoli alene de pe limbă, iar ochii i se întunecară, griul cenușiu devenind un indigo profund, semn că nu doar ea simțea acea atracție nebunească.

- Cred că am putea trece la prezentări. Eu sunt Ian Dare, spuse el.

Ea înghiți cu greutate, simțindu-se dezamăgită când își dădu seama că, în ciuda faptului că îl plăcea, era singurul om de la petrecere față de care trebuia să păstreze distanța.

- Fratele lui Alex.
- Fratele vitreg, preciză el.
- Da.

Ea înțelese rostul rectificării lui. La fel ca Ian, nici Alex nu-și dorea să aibă vreo legătură cu fratele lui.

- Ai ochii tatălui tău, nu se putu abține să nu remarce.

Expresia lui caldă se schimbă, devenind brusc rece.

- Sper că ăsta este singurul lucru pe care crezi că eu și ticălosul ăla îl avem în comun.

Auzind tonul lui dur, Riley ridică sprâncenele. Înțelegea că avea motivele lui să spună asta, dar ea era o străină.

Ian ridică din umerii largi, care se unduiră sub costumul negru făcut la comandă.

- Ce pot să spun? Numai un ticălos poate trăi simultan două vieți cu două familii.

- Te aude lumea, murmură ea.

Ochii lui licăriră precum gheața argintie.

- Nu e ca și cum n-ar ști toți.

Deși Riley ar fi trebuit să schimbe subiectul, el fusese atât de sincer, încât ea se hotărî să-i pună întrebarea pe care o avea în minte:

- Dacă încă ești atât de supărat pe el, de ce ai venit la petrecerea de ziua lui?

- Pentru că au insistat surorile mele, rosti el, tonul devenindu-i cald și blând. O vagă expresie relaxată îi transformă chipul dur și inflexibil într-unul devastator de sexy. Avery și Olivia sunt mult mai iertătoare decât mine, îi explică el.

Ea zâmbi când îi citi pe chip afecțiunea evidentă pe care le-o purta surorilor lui. Fiind unicul copil la părinți, Riley le invidie că aveau un frate mai mare iubitor. Se gândi apoi că ea măcar îl avea pe Alex și se uită în jur, căutându-l cu privirea pe bărbatul care o adusese acolo. Îl zări pe ringul de dans, unde încă dansa cu mama lui, și se relaxă.

- Hai să revenim la prezentări! zise Ian. Ți-am spus numele meu, așa că acum e rândul tău.

- Riley Taylor.

- Iubita lui Alex, rosti el cu dezamăgire în glas. V-am văzut intrând împreună.

Asta credea el?

- Nu, suntem prieteni. Mai degrabă, ca frate și soră.

Ochii lui se luminau, iar ea zări o altă expresie - era plăcut surprins.

- Asta-i cea mai bună veste pe care am auzit-o în această seară, spuse el pe un ton profund încântat, privirea lui fierbinte nedesprinzându-se de a ei.

Negăsindu-și cuvintele, rămase tăcută.

- Așadar, domnișoară Riley Taylor, încotro te îndrepți atât de grăbită? întrebă el.

- Voiam să-mi odihnesc picioarele, recunosc eu.

El își coborî privirea spre picioarele ei și îi studie pantofii roșii.

- Ah! Ei bine, știu un loc potrivit.

Înainte ca ea să se poată opune - lucru pe care l-ar fi făcut dacă și-ar fi dat seama că el plănuia să o ducă într-un loc unde să fie singuri -, Ian o apucă de braț și o conduse spre ieșirea din celălalt capăt al salonului.

- Ian...

- Sst! O să-mi mulțumești mai târziu. Îți garantez.

El împinse ușa și ieșiră pe o terasă care nu era folosită în seara aceea.

Simțiră aerul sufocant al serii, dar locuind în Florida, ea era obișnuită cu atmosfera aceea și se părea că nici pe el nu-l deranja. Ținând-o în continuare de cot, o îndrumă spre o băncuță pentru îndrăgostiți și îi făcu semn să se așeze.

Riley simți că el era genul de bărbat care își impunea adesea voința, dar, cu toate că ea nu considerase niciodată acest comportament ca fiind atrăgător, nu o deranjă gestul lui. Se așeză pe perna moale. El făcu același lucru, nelăsând deloc spațiu între ei, iar lui Riley îi făcu

plăcere să-i simtă trupul dur lipit de al ei. Inima începu să-i bată cu putere, emoțiile și excitarea intensificându-se tot mai tare.

În jurul lor era întuneric, singura lumină provenind de la aplicile de pe clădirea învecinată.

- Ridică-ți picioarele, rosti el arătând spre masa din fața lor.

- Ce autoritar! murmură ea.

Ian rânji. Chiar era și se simțea al naibii de mândru de asta.

- Ai spus că te dor picioarele, îi aminti el.

- E adevărat.

Ea îi aruncă o privire supusă, absolut adorabilă. Ușoara răgușeală din vocea ei avu un efect imediat asupra mădularului său, copleșindu-l dorința.

Fusesse iritat și plictisit la ridicola petrecere dată în cinstea zilei de naștere a tatălui său. Iar surorile lui reușiseră cu greu să-l facă să zâmbească. Apoi intrase ea în încăpere.

Pentru că venise cu fratele lui vitreg, Ian nu plănuise s-o abordeze, dar, în clipa când o zărise singură la bar, se dusesse la ea mânat de o forță peste puterea lui de înțelegere. Iar când aflase că ea și Alex erau doar prieteni, seara lui se transformase complet pentru că Riley avea să-i alunge durerea pe care o simțea ori de câte ori era în preajmă cealaltă familie a tatălui său.

- Pantofii, îi aminti el.

Ea își înclină capul, își dădu jos pantofii cu toc și gemu de ușurare.

- Sunetul ăsta mă face să mă gândesc la alte lucruri, spuse el privind-o în ochi.

- Cum ar fi?

Fără să-și dea seama, se apropie și mai mult de el, iar Ian își reprimă un zâmbet.

- Sex. Cu tine.

- Oh!

Gura ei rămase întredeschisă, iar Ian nu-și putu desprinde privirea de la buzele pline, date cu ruj roșu. O gură pe care și-o putea imagina făcând multe lucruri, nici unul plictisitor.

- Așa încerci să farmeci toate femeile? întrebă ea. Fiindcă nu cred că funcționează.

Un zâmbet ironic îi arcui buzele, contrazicându-i cuvintele.

Era clar că o cucerise, la fel cum și ea îl cucerise pe el.

El continuă să o privească, însă nu era un gentleman desăvârșit și nu se putu abține să nu-și treacă mâna peste sfârcurile întărite, ce se deslușeau prin țesătura rochiei.

Surprinsă, ea făcu ochii mari exact în clipa când scoase un geamăt slab, care îi pecetlui soarta. El își ridică mâna deasupra spătarului băncuței, iar degetele i se încleștară în buclele ei bogate. Apoi îi trase capul spre el, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei. Ea îi răspunse imediat. Prima degustare fu un simplu preludiu nici pe departe suficient, iar el o sărută mai apăsător, dorind mai mult.

Dulce și fierbinte, limba ei se împleti cu a lui. El o strânse și mai tare de păr, dorind și mai mult. Ea era ca toate viciile lui favorite adunate într-un pachet încântător. Iar cel mai fantastic lucru era că și ea îl săruta, dovedindu-se o parteneră dornică, darnică.

Ian era un bărbat care domina și lua, însă, din clipa în care o gustase, dăruise și el. Dacă ar fi avut mintea limpede, s-ar fi retras imediat, dar ea își pusese mâinile pe umerii lui, degetele înclștându-i-se în țesătura cămășii, iar unghiile înfigându-i-se în carnea lui. Fiecare împingere a limbii lui în gura ei mima ce ar fi vrut de fapt să facă, iar mădularul i se întări și mai tare.

- Nu pot să cred! rosti fratele lui vitreg, întrerupându-i în cel mai nepotrivit moment.

El nu s-ar fi oprit, dar Riley tresări, îl împinse și se retrase brusc.

- Alex!

- Mda. Sunt tipul care te-a adus aici, îți amintești?

Ian blestemă când îi întrerupse fratele lui, dar îi plăcu faptul că acea femeie reprezenta tot ce ura el - era prietena fratelui său vitreg. Între el și Alex exista o rivalitate de care niște frați adevărați ar fi fost mândri.

Fratele mai mare din familia *cealaltă* era tot ce nu era Ian - tupeist, gălăgios, cu tatuaje pe antebrațe, un fundaș dur al echipei de fotbal Tampa Breakers. Pe de altă parte, Ian era mai degrabă analitic, președinte al echipei rivale, Miami Thunder, deținută de fratele înstrăinat al tatălui său, unchiul lui Ian.

Riley se ridică repede, își netezi rochia și își șterse buzele umflate, însă nu făcu nimic pentru a alunga starea de tensiune nervoasă a celui mai bun prieten al ei.

Ian se ridică alene.

- Văd că l-ai cunoscut pe fratele meu, spuse Alex pe un ton încordat.

Riley înghiți în sec.

- Noi doar...

- Ne cunoșteam mai bine, interveni Ian pe un ton seducător, menit a-l enerva pe Alex și a sugera cât de bine ajunsese s-o cunoască pe Riley.

Celălalt bărbat își încordă maxilarul.

- Nu vrei să intri? o întreabă Alex.

Nici unul dintre ei nu dorea să facă o scenă la acel pretins eveniment de familie.

- Ba da.

Evită privirea lui Ian în timp ce îl ocoli și se duse lângă Alex.

- Foarte bine, pentru că tata întreabă de tine. A zis că a trecut prea multă vreme de când nu te-a mai văzut, rosti Alex, intenționând să-l enerveze pe Ian pomenind de unica persoană care în mod cert îl scotea din sărite.

Cu toate că sesiză ce urmărea Alex, Ian mușcă momeala.

– Du-te! Oricum, terminasem, spuse el ignorând-o pe Riley, considerând că și ea îi făcuse același lucru.

Nu conta că era în mod evident prinsă între prietenul ei și ceea ce tocmai se întâmplase între ei doi, dar îl alesese pe Alex. Era genul de alegere cu care Ian se mai confruntase și din care nu ieșise bine.

Cu un gest care părea intenționat posesiv, Alex o cuprinse cu brațul de talie și o conduse înăuntru. Ian îi privi, ignorând durerea care îi strânse stomacul. Era ridicol. El nu investise nici un fel de sentiment în Riley Taylor. El nu avea asemenea sentimente. Punct! Privea relațiile prin prisma adulterului comis de tatăl lui, considerând că era mai ușor să nu se implice emoțional.

Distanța era prietena lui. Sexul îi era util. În iubire și loialitate nu avea încredere. Așa că, indiferent cât de diferit fusese scurtul moment cu Riley, asta era tot ce fusese.

Un moment.

Unul care nu avea să se repete niciodată.

Riley îl urmă tăcută pe Alex pe ringul de dans. Nu schimbaseră o vorbă din clipa în care el o luase de lângă Ian. Îi înțelegea reacția șocată și voia să-l calmeze, dar nu știa cum. Mai ales că și ea fusese foarte atașată de acel simplu sărut.

Doar că nimic legat de Ian nu era simplu, iar acel sărut o năucise. Din clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei, nimic nu mai contase. Excitarea o izbise ca un pumn în stomac, îi cuprinsese scalpul când degetele lui se încheștaseră în părul ei, îi cuprinsese sânii, coapsele și, cel mai tare, mintea. Era un bărbat puternic, care știa ce voia și care făcea totul după bunul plac. Genul de bărbat pe care de obicei îl evita din motive întemeiate.

Însă niciodată nu avusese parte de o chimie atât de puternică. Atracția față de el era atât de copleșitoare, încât îl urmase de bunăvoie, deși știa clar că avea să-și rănească prietenul dacă se apropia de Ian.

- Nu vrei să vorbești cu mine? întrebă Alex curmându-i gândurile.

- Nu știu ce să spun.

Pe de o parte, el nu avea nici un cuvânt de spus în privința vieții ei personale. Nu-i datora nici o scuză. Pe de altă parte, el era totul pentru ea. Era băiatul din vecini alături de care crescuse, era cel mai bun prieten, care o ajutase să nu-și piardă mințile și care îi oferise un refugiu sigur, departe de tatăl ei abuziv. Se înșela. Știa exact ce să zică.

- Îmi pare rău!

El își lipi fruntea de a ei.

- Nu știu ce m-a apucat. V-am găsit sărutându-vă și am văzut roșu în fața ochilor.

- A fost doar chimie.

El râse slab, știind că tot ce se petrecuse între ea și Ian nu putea fi descris printr-un termen atât de blând.

- Nu vreau să suferi. Ri, tipul nu e adeptul relațiilor de durată. Se folosește de femei și își vede de viață.

- Mda, râde ciob de oală spartă, rosti ea.

Alex trecea de la o femeie la alta exact așa cum îl acuzase pe fratele lui vitreg. Ba chiar și pe ea o sărutase o dată. Spusese că, afemeiat cum era, se simțise dator să încerce, însă amândoi fuseseră de acord că nu existase nici o scânteie și că prietenia lor valora mult prea mult ca să renunțe la ea pentru o mică vânzoleală în așternut.

Alex se încruntă.

- Așa o fi, dar asta nu schimbă lucrurile în privința lui. Nu vreau să suferi.

- Nu voi suferi, îl asigură ea, cu toate că inima începuse să-i bată mai tare când îl zări pe Ian privindu-i din cealaltă parte a sălii.

Cu o băutură în mână și cu o expresie posomorâtă, ochii lui nu se clintiră.

Riley își încleștă mâinile pe umerii lui Alex, încercând să se convingă pe sine că zisese adevărul.

- Și dacă vrea să se folosească de tine pentru a ajunge la mine?

- Un bărbat nu poate fi pur și simplu interesat de mine? întrebă ea, simțindu-se rănită în orgoliu, în ciuda faptului că Alex doar încerca s-o protejeze.

Alex încetini ritmul și se lăsă puțin pe spate pentru a o privi în ochi.

- Nu am vrut să spun asta, iar tu știi. Oricare bărbat ar fi norocos să te aibă, iar eu n-aș interveni niciodată între tine și un tip care ți s-ar potrivi. Îi zvâcni un mușchi pe tâmplă, semn limpede al tensiunii și al stresului. Însă Ian nu este acel tip.

Ea înghiți în sec, detestând faptul că era posibil ca el să aibă dreptate. Riley nu era adepta aventurilor de o noapte. Tocmai de aceea reacția ei incendiară față de Ian Dare o nedumerea. Cât de departe l-ar fi lăsat să meargă dacă nu i-ar fi întrerupt Alex? Mult mai departe decât i-ar fi plăcut să-și imagineze, iar trupul ei se cutremură la acel gând.

- Iar acum am putea uita de el?

Probabil că nu, își spuse ea când simți că privirea lui Ian o ardea mai tare decât sărutul. Izbuti să înghită cumva nodul din gât și îi dădu lui Alex răspunsul dorit de el:

- Desigur.

Mulțumit, Alex o cuprinse din nou în brațe și își continuă dansul lent. În jurul lor, ceilalți oaspeți, majoritatea de vârstă tatălui său, se mișcau încet, în ritmul muzicii.

- Ți-am spus cât de mult apreciez faptul că ai venit aici?

Încercând în mod evident să elimine tensiunea dintre ei, îi oferă acel zâmbet fermecător care le făcea pe femei să creadă că erau speciale. Riley însă îl cunoștea prea bine. Ea era specială pentru el, dar, dacă vreodată și-ar fi îndreptat aripa protectoare către femeia potrivită, nu spre admiratoare - pe care, de altfel, le prefera -,

ar fi reușit ca într-o bună zi să se așeze la casa lui și să fie fericit. Din păcate, nu părea a fi interesat de acea cale. Se hotărî să treacă peste neînțelegerea lor în privința lui Ian.

- Cred că ai spus de câteva ori cât de minunată sunt. Dar tot îmi ești dator, rosti Riley.

Asemenea petreceri nu erau pe gustul ei.

- Te-a ajutat să nu te mai gândești la stresul de la serviciu, nu-i așa? replică el.

Ea încuviință din cap.

- Da, și nu vreau să vorbim despre asta acum.

Ziua de luni, când trebuia să se confrunte din nou cu șeful ei, nu era suficient de îndepărtată.

- S-a făcut! Ai chef de o pauză? o întrebă el.

Ea încuviință din cap. Incapabilă să se abțină, se uită spre locul unde îl văzuse pe Ian mai devreme, însă el dispăruse. Dezamăgirea care îi provocă un junghi dureros în capul pieptului fu mult prea mare ținând cont de cât de puțin timp îl cunoștea. Riley se gândi că acel sărut era de vină.

Buzele încă o furnicau, iar dacă închidea ochii și își trecea limba peste ele, îi putea simți gustul amețitor, masculin. Trebuia să și-l alunge cumva din minte. Reacția pe care o avusese Alex când îi văzuse împreună însemna că Riley nu-și putea îngădui luxul de a se apropia mai mult de Ian.

Nici măcar în gând sau în vis.

capitolul 2

Riley intră în biroul principal de la Blunt Sporting Goods, o companie producătoare și de vânzare cu amănuntul la care era angajată de la 17 ani. Urcase pe scara ierarhică, din vânzătoare devenind manager de magazin, iar după absolvirea facultății, ajunsese să lucreze la sediul central. Muncea din greu, câștiga bani frumoși, iar lucrul cel mai bun dintre toate era că își iubea slujba. Era responsabilă cu distribuția și știa cum să dea produsele lor pe mâini bune. Era păcat că, după atâția ani de serviciu loial, se simțea amenințată de vânzarea firmei unor noi proprietari.

Când Jerry Blunt decisese să iasă la pensie și să călătorească împreună cu soția, vânduse afacerea – cândva de familie – unui ticălos înfumurat, care abia după ce fuseseră semnate documentele își dezvăluse intențiile de a face curățenie și de a aduce noi talente, după cum îi numea pe angajații săi.

Își pusese propriii oameni în pozițiile de conducere, ceea ce Riley recunoștea fără tragere de inimă că avea sens. Însă, pe lângă asta, angaja oameni din afara companiei, persoane dispuse să muncească pentru bani mai puțini. Salariaților cu vechime și cândva prețuiți nu le dădea nici o șansă de a-și dovedi valoarea. Mulți angajați mai în vârstă, care aveau familii de întreținut, erau concediați și le era greu să-și găsească alte slujbe cu același salariu.

Riley considera că era nedrept și voia ca măcar să încerce să-și salveze departamentul. Pentru a face asta, trebuia să-i dovedească noului șef că putea conduce activitatea bine și eficient, aducându-i profit. Din păcate, el nu era genul care să asculte, iar în fiecare zi, alți oameni

erau concediați și plecau având în brațe o cutie cu bunurile personale, însoțiți de cineva de la pază.

Când auzi interfonul sunând și află că era chemată la noul ei șef, Riley nu avu nici o îndoială că era următoarea pe lista concedierilor. Își flexă degetele, se ridică și urcă pe scări la următorul etaj, pentru a avea un răgaz ca să se încurajeze singură înainte de a intra la Franklin O'Mara.

- Intră! îi spuse Gail, secretara lui personală, și ea nouă în companie. Te așteaptă.

- Mersi, rosti ea și intră în birou.

Trecut de 40 de ani, cu început de chelie și burtă, era etalonul directorului delăsător, iar pe Riley o dură să vadă cum firma pe care o iubea era distrusă de cineva care nu înțelegea valoarea angajaților pe care îi moștenise.

- Domnișoară Taylor.

Avea în mână un dosar care, fără îndoială, conținea evaluările ei și evoluția în cadrul companiei.

- Domnule O'Mara.

Așteptă ca el să-i facă semn să se așeze, apoi dădu din cap și luă loc pe scaunul aflat în fața masivului său birou.

- Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar va trebui să ne despărțim.

Ea își înghiți nodul din gât.

- Înțeleg că noua politică a companiei presupune aducerea de noi talente, începu ea.

- Atunci, înțelegi că nu e nimic personal. Îți vom oferi un pachet compensatoriu și referințe bune. Marge de la personal va discuta detaliile cu tine.

- Și dacă v-aș spune că aș putea să vă obțin accesul la Miami Thunder? întrebă ea agățându-se de primul și, evident, cel mai absurd lucru care îi veni în minte.

Fără îndoială, spusese asta datorită lui Ian Dare, președintele echipei Miami Thunder, care săruta fantastic

și la care visase zi și noapte din seara de sâmbătă în care se cunoscuseră.

Ochii lui O'Mara licăriră de interes.

- Continuă!

Ea își plimbă limba prin gura uscată, vrând să-și poată retrage cuvintele. În primul rând, Alex avea s-o ucidă. În al doilea rând, nu avea acces la Ian. Însă conducea un departament cu angajați ale căror slujbe și a căror bunăstare depindeau de această găselniță.

- Am o relație personală cu Ian Dare.

Reprimându-și un fior, se gândi că sărutul lor fusese foarte personal.

- Continuă!

Ea își împleti degetele în poală și continuă:

- Plănuisem să vorbesc cu el despre schimbarea furnizorilor pentru aprovizionarea echipei lui sau măcar să accepte să ne testeze produsele. M-am gândit că, după ce va vedea că sunt de calitate, iar noi suntem furnizori serioși, poate că ne va recomanda și altora.

Își frânse degetele, sperând că tonul ei nu trăda cât de panicată se simțea. Deși știa că echipele de fotbal aveau contracte multianuale majore cu mari companii, cuvintele fuseseră rostite și nu mai avea cum să le retragă.

- Ei bine, asta-i un mod de a-mi intra în grații. Dădu aprobator din cap. În regulă, vorbește cu el. Ai termen până vineri la prânz. Dacă nu reușești, îmi aduc alți oameni.

Riley se ridică.

- Mulțumesc, spuse ea întinzând mâna pentru a-i strânge palma transpirată, apoi se îndreptă spre ușă.

- Până vineri la prânz, îi aminti el în timp ce ieșea pe ușă.

Pentru a se întoarce în biroul ei, Riley luă liftul, nefiind sigură că aveau s-o țină picioarele dacă o lua pe scări. Nu voia să-și piardă slujba, dar, dacă nu reușea să ajungă la Ian Dare și să-l convingă să facă afaceri cu ea, urma să ajungă șomeră, nemaiputând să plătească rata la mașină,

chiria, împrumutul și toate celelalte facturi. Până și Alex avea să înțeleagă faptul că disperarea o făcuse să se gândească la Ian.

Cel puțin, asta spera.

Se sprijini de peretele liftului și gemu. Din cauza lăudăroșeniei și gurii ei mari, slujba ei se afla în mâinile foarte sexy ale lui Ian Dare.

În săptămâna de după petrecerea tatălui său, Ian fu ocupat cu pregătirea sesiunii de alcătuire a echipei de fotbal. Agenții încercau să pună mâna pe cei mai buni jucători, să-i înlocuiască pe cei nemulțumiți, să creeze un sistem și o echipă care să le aducă victorii. Evenimentul anual urma să aibă loc în orașul natal al lui Ian, Miami, la cel mai luxos hotel al tatălui său, ceea ce însemna că trebuia să țină garda sus cât se afla acolo. Încercările de reconciliere ale lui Robert Dare n-ar fi făcut decât să-i distragă atenția de la afaceri.

Fu atât de copleșit de ședințele cu directorul și căutătorii de talente, încât nu răspunse decât la apelurile legate de afaceri, ignorându-le pe celelalte, inclusiv pe cele ale mamei și fraților săi.

Când, în cele din urmă, se așeză să mănânce și să asculte mesajele, fu șocat să audă vocea sexy pe care o visa noaptea.

– Bună, Ian! Sunt Riley Taylor. Ne-am... cunoscut la ziua de naștere a tatălui tău, weekendul trecut. Am ceva important de vorbit cu tine. Numărul meu de telefon este...

Ascultă restul mesajului și notă absent informațiile în timp ce se concentra asupra vocii ei.

Puternic și ușor răgușit, glasul ei îl excită din nou, dar remarcă tremurul din voce, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă amintirea sărutului lor o bântuia la fel de mult ca pe el. Din acea seară de sâmbătă, fie îl blestemase pe fratele lui vitreg fiindcă îi întrerupsese, fie fusese recunoscător

pentru că acea întrerupere îi amintise că acea femeie îi era devotată celui aflat în conflict direct cu el.

Ca adult, Ian detesta ideea de a-l considera pe Alex rivalul său, însă trecutul nu putea fi schimbat. Când tatăl lor trebuise să facă o alegere, îi preferase pe Alex și pe frații lui, nu pe Ian și frații săi. Lor le era alături la concerte, evenimente sportive și absolviri. Poate că nu toate așa-zisele întâlniri de afaceri ale tatălui său fuseseră minciuni, dar nu exista nici o îndoială în privința celor care trăseseră paiul scurt când fusese vorba de avantajul de a avea un tată. Și, cu toate că Ian le fusese alături fraților lui, nimic nu putea înlocui golul pe care Robert Dare îl lăsase în urma lui, atât pe vremea când nu știuseră de cealaltă familie, cât și după ce se mutase din casa lor.

Tocmai de aceea Alex îi fusese întotdeauna rival. În primul rând, în privința afecțiunii tatălui lor, apoi ca fundaș-vedetă pentru cel mai mare competitor al echipei Thunder, iar acum în fața unei femei pe care Ian abia dacă o cunoștea. Chiar dacă acel sărut îl făcuse să creadă că între ei se crease o legătură, plecarea lui Riley după acel moment avea o însemnătate mai mare. Femeia aceea îi pătrunsese în suflet, lucru pe care nici una nu mai reușise să-l facă. Dar nu avea de gând să-i dea altă ocazie. Era curios să afle ce dorea și de ce apelase la el, dar nu-și permitea să-i pese de ea.

Își îngădui să se mai gândească puțin la Riley, la gustul ca de fructe al buzelor ei date cu luciu și la gemetele slabe care se reverberaseră în el. Apoi luă hârtia pe care notase numărul ei, o mototoli și o aruncă în coșul de gunoi.

În primele două zile ale sesiunii de selecție, Ian reușise să-l evite pe tatăl lui, însă știa că norocul avea să-l părăsească până la urmă. Ceea ce se și întâmplă. Sâmbătă dimineață, Robert îi ieși în cale în timp ce se îndrepta spre restaurant, unde îl aștepta un mic dejun de afaceri.

- Ian!

În costum, cu cravată și fericit de parcă era stăpânul lumii, tatăl lui se apropie cu pași mari de el. Ian își înclină capul.

- Bună dimineața! Nu pot vorbi acum. Am întârziat la o întâlnire.

Tatăl îl privi înțelegător. Ochii lui aveau aceeași nuanță cenușie-albăstrie.

- Nu te rețin. Dar am fost dezamăgit că n-am apucat să stăm de vorbă la petrecerea mea.

- Am fost acolo. Însă doar pentru că Avery și Olivia m-au rugat să vin, adăugă el voit.

Avery, sora lui cea mică, donase măduvă pentru cealaltă fiică a tatălui lor, Sienna, boala fetei fiind singurul motiv pentru care Robert Dare își dezvăluise înșelătoria, minciunile. Trebuisse să afle dacă vreunul dintre copiii legitimi era compatibil. Ca urmare a acestei experiențe, între fete se crease o legătură, ceea ce le făcuse să-i accepte ca rude. Ian nu simțea același lucru. Nu-și ura frații vitregi, doar că nu dorea să aibă de-a face cu ei. Dar, spre deosebire de tatăl lui, își jurase să fie alături de familie, așa că, atunci când fetele îi ceruseră să vină la petrecere pentru ele, acceptase.

- Îți sunt recunoscător că ai venit. Un om nu știe niciodată câți ani mai are de trăit, spuse Robert.

La auzul acelei afirmații dramatice, Ian își dădu ochii peste cap.

- Ești sănătos și probabil că vei trăi mai mult decât noi toți. Se uită cu subînțeles la ceas. Trebuie să plec, rosti el arătând cu capul spre restaurant.

- Ce-ar fi să luăm prânzul sau cina împreună? întrebă cu speranță în priviri bărbatul mai în vârstă.

Ian clătină din cap.

- După cum am zis, am multe întâlniri.

Chipul tatălui se întunecă, iar Ian încercă să nu se simtă vinovat.

- Bine, dar să știi că voi continua să sper.

Ian își îndreptă umerii.

- E prea târziu pentru asta.

Se răsuci și porni spre intrarea în restaurant, însă se auzi strigat pe nume și se întoarse spre direcția din care venea vocea. De data asta, Alex se grăbea să-l ajungă din urmă. Tatăl lui, care nu plecase, își salută celălalt fiu și nu catadicsi să plece în timp ce Alex se apropia grăbit de Ian.

- Ești un ticălos egoist! rosti Alex când ajunse în fața lui. Mureai dacă o sunai înapoi și o întrebai ce voia să discute cu tine?

Ian își dădu seama imediat că se referea la Riley.

- Tu ești cel care a afirmat clar că ea n-ar trebui să aibă de-a face cu mine. Ce naiba te-a apucat?

- Ți-a lăsat un mesaj, nu-i așa? Ți-a zis că vrea să-ți vorbească despre ceva important, nu? întrebă Alex cu maxilarul încleștat.

În clipa aceea, văzu pe chipul mai tânăr al lui Alex asemănarea cu tatăl lui. Trecuse ceva vreme de când legătura de sânge nu-l mai frapase atât de tare. Și durea al naibii de tare!

- Îmi spune vreunul din voi despre ce dracu' e vorba? întrebă Robert intrerupându-i.

Alex își îndreptă umerii.

- Săptămâna asta, l-a căutat Riley. Avea nevoie de o favoare și l-a rugat s-o sune. El n-a binevoit s-o facă.

- Am fost ocupat, rosti Ian simțind un amestec de vinovăție și îngrijorare. Nu că ți-aș datora vreo explicație, dar este săptămâna selecțiilor. În plus, tu mi-ai cerut să păstrez distanța.

Ian nu ezita să arunce vina pe altcineva atunci când era posibil. Alex își trecu o mână prin păr, încordarea mușchilor gâtului dezvăluindu-i în mod evident frustrarea.

- Este cea mai bună prietenă a mea. Încă din copilărie.

- Ce vrea de la mine? întrebă Ian ignorând vorbele referitoare la relația foarte strânsă dintre Riley și Alex.

Chiar dacă era doar prietenie, intervenise între Ian și femeia pe care o dorea, așa că îi fu greu să-și stăpânească gelozia. Părând supărat, Alex făcu o pauză înainte de a spune:

- Nu e treaba mea să-ți zic, și oricum este prea târziu.

- Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă Ian.

- Riley a pățit ceva? vru Robert să știe. Țin la fata asta ca la o fiică.

- De parcă n-ai avea destule fiice! murmură Ian.

Tatăl lui se albi, culoarea dispărându-i din obraji.

- Practic, a crescut în casa noastră. Dacă a pățit ceva, vreau să știi!

- O cunoști pe Riley. E veșnic în regulă sau se prefacă că este, rosti Alex. E independentă și mândră, iar tu știi asta. Și știi și de ce. I-a fost foarte greu să-l sune pe el, se răsti Alex arătând cu degetul spre Ian.

- Dacă vreunul dintre noi o poate ajuta... începu Robert, însă fu întrerupt de fluturarea brutală a mâinii lui Alex.

- Las-o să-și rezolve problema! Am constatat că asta-i singura modalitate de a o păstra în viața mea. Alex se întoarse spre Ian. Am venit aici pentru că sunt furios, iar tu merita să afli că, din cauza ta, are o mare problemă! Dar acum e prea târziu. Nimeni nu mai poate face nimic.

Vorbele lui Alex ridicau atât de multe întrebări, încât Ian nu știa cu care să înceapă. De la dezvăluirea că ea pretindea întotdeauna că era în regulă la faptul că era mândră și independentă, Alex și tatăl lor păreau să știe totul despre ea. Ian nu știa nimic. Însă dorea să știe. Simțea nevoia s-o înțeleagă chiar dacă asta însemna să sape mai adânc decât i-ar fi convenit ei. Dar era suficient de inteligent pentru a nu-i pune fratelui său vitreg întrebări la care acesta nu avea să-i răspundă.

- Dă-mi numărul ei de telefon, spuse Ian. Măcar să-i cer scuze.

Alex se încruntă la el.

- Du-te dracului! Nu mai are nevoie de ajutorul tău. Și e al naibii de sigur că nu are nevoie să devină încă una dintre cuceririle tale.

- Hei!

Ian își înșfăcă fratele de umăr. Alex se desprinsese din strânsoare.

- Lasă-mă în pace!

- Dă-mi numărul ăla afurisit!

- Nici prin cap nu-mi trece și să nu crezi că o vei găsi în cartea de telefoane. Nu e trecut acolo.

Acestea fiind zise, plecă mânios, iar Ian rămase în postura în care fusese înainte de apariția lui - pe cale să se îndepărteze de tatăl lui. Înainte de a apuca să plece, tatăl îi puse mâna pe umăr, surprinzându-l și trezindu-i o amintire de demult. Robert se pregătea să plece într-o călătorie de afaceri, îmbrăcat în costum, și își pusese mâna pe umărul lui Ian, pe atunci în vârstă de 10 ani: „Fiule, ai grijă de mama și de frații tăi!” La vremea aceea, Ian se umflase în pene, mândru că tatăl lui îi încredințase acea sarcină. Privind în urmă, acea rugămintă fusese la fel de iluzorie precum copilăria lui. Nici un copil de 10 ani nu și-ar fi putut asuma o asemenea responsabilitate. Fuseseră doar cuvinte pe care un părinte le spunea pentru a-și face copilul să se simtă important. Însă realitatea era că aceasta fusese sarcina lui Ian un timp mult prea îndelungat.

Ian se încordă, refuzând să-i ofere tatălui său satisfacția de a-l îmbrânci, așteptând ca bărbatul să spună ce avea de spus.

- Fiule, voi nu trebuie să plătiți pentru păcatele mele. Ați putea încerca să vă cunoașteți. Ați putea să fiți frați.

Simțindu-și brusc sacoul prea strâmt, pe Ian îl cuprinse o nădușeală neplăcută.

- Ce anume din conversația pe care tocmai am avut-o a indicat că vreunul din noi și-ar dori asta?

- Amândoi sunteți bărbați cu personalități foarte puternice. Nici unul din voi nu este dispus să cedeze primul. Dar tu ești mai mare. Poate că mie nu vrei să-mi dai a doua șansă, dar fraților tăi ar trebui să le oferi o primă șansă. Sunteți rude.

Cu toate că detesta să-și lase tatăl să întrezărească ce simțea, Ian își duse o mână la tâmpla care zvâcnea.

- Nu este suficient că am grijă de mama, de frații și de surorile mele de când tu n-ai mai putut fi deranjat? Lor le sunt alături.

- Dacă ai vreodată nevoie de mine...

Bărbatul lăsă fraza neterminată, fiindcă Ian dădu să plece. Deodată, își dădu seama că tatăl lui avea ceva ce el își dorea sau, dacă nu avea acel lucru, măcar îl putea obține. Se întoarse spre el.

- Ai putea să faci ceva pentru mine.

- Ce anume? întrebă Robert cu speranță în glas.

- Trebuie să iau legătura cu Riley. Am nevoie de un număr de telefon, de adresă, ceva... Mi le poți da?

Dezamăgirea îi inundă chipul lui Robert înainte să-și poată controla expresia.

- Îți voi da numărul ei de telefon dacă îmi oferi ceva în schimb.

„Ticălos calculat!” se gândi Ian.

- Ce anume? se răsti el.

- Apropie-te de Sienna, de Savannah și de băieți. Invită-i la prânz sau la cină!

Robert îl privi întrebător și, evident, nerăbdător să vadă ce avea să facă. Ian își încleștă dinții și nu răspunse.

- Am crezut că este important pentru tine să-i ceri scuze lui Riley.

- Este!

Înțelegerea propusă de tatăl lui îl făcu să se întrebe dacă își dorea suficient de mult să ia legătura cu Riley

Taylor încât să întindă o ramură de măslin celeilalte familii.

Parfumul ei îi reveni cu intensitate în minte, un amestec de arome de fructe care îl năucise și de atunci îl făcuse să viseze cu ochii deschiși. Iar gândul că adusesese orice fel de durere în acei ochi albaștri era ca și cum și-ar fi crestat propria piele, însă se părea că exact asta făcuse. Trebuia să îndrepte lucrurile. Dar mai întâi trebuia să afle ce rău pricinuisese prin faptul că nu o sunase.

Pe toți dracii, ea merita asta!

Ian se sili să răspundă.

- O voi invita pe Sienna la prânz.

Robert miji ochii și se uită fix la Ian.

- E un început.

Dacă Ian se întrebase vreodată de unde căpătase simțul afacerilor, acum știa.

- Iar invitația îi va include și pe Alex, și pe Jason, murmură el.

Evident mulțumit, Ian încuviință din cap.

- Foarte bine. Savannah are în telefon toate datele de contact ale lui Riley, spuse el referindu-se la actuala lui soție și mama Siennei, a lui Alex și a lui Jason. Ți le voi trimite puțin mai târziu în cursul zilei de azi.

- Bine.

Ian nu avea de gând să-i mulțumească pentru ceva ce obținuse forțându-i-se mâna. Se părea că avea de aranjat o reuniune de familie. Atât de mult ajunsese să-i pese de Riley Taylor.

capitolul 3

Riley opri în fața porții gardului care înconjura vila lui Alex de pe Star Island, tastă codul de acces, intră și porni pe lungă alee. Era un contrast izbitor între casa lui Alex și micul ei apartament din Miami, însă Riley era obișnuită cu bogăția celui mai bun prieten al ei. Casa lui principală se afla acolo, dar deținea și un apartament de lux în Tampa, pentru perioada sezonului. Alex avea nevoie de intimitate, iar datorită unicului drum de acces și gheretei paznicilor de la poartă, era ferit de privirile iscoditoare ale fanilor înfocați.

Parcă pe locul de pe alee rezervat oaspeților, iar după câteva minute, ea și Alex stăteau în bârlogul lui, cum îl numea el, și mâncau pizza pe care acesta o comandase.

– Chiar ești un prieten bun pentru că mă lași să-ți plâng pe umăr în felul acesta.

El îi aruncă una dintre privirile lui bine cunoscute care parcă spuneau: „Ești proastă?”

– De parcă tu n-ai face la fel pentru mine.

Ea își întinse picioarele și își sprijini capul pe spătarul canapelei.

– Pur și simplu, nu pot să cred. Am muncit din greu atâta vreme! Și totul s-a prăbușit ca un pariu riscant.

Riley luă o apă minerală în loc de bere, știind că mai târziu trebuia să se întoarcă acasă cu mașina.

– O să-ți găsești ceva. Ești talentată și ai un CV cu care poți să dai lovitura, rosti Alex încercând s-o liniștească.

Susținerea lui neclintită o făcu să zâmbescă.

– Îmi voi îngădui un scurt răgaz în care să-mi plâng de milă, apoi mă voi aduna și voi vedea ce am de făcut mai departe.

- Nici nu m-aș aștepta la altceva din partea ta. Tu nu cedezi niciodată când lucrurile devin dificile.

- Nu.

Pentru că, dacă ar fi cedat, ar fi ajuns ca mama ei, iar Riley își jurase că nu avea să devină nicicând preșul de șters picioarele al unui bărbat.

- Aș putea să dau câteva telefoane. Să-ți fac intrarea la...

- Nu. Mulțumesc, dar nu vreau. Pot să-mi găsesc singură ceva.

Alex se încruntă.

- Totuși, n-ai avut nici o reținere să-l suni pe el.

Ea ridică din umeri, incapabilă să explice chiar și pentru sine de ce se folosisese de numele lui Ian pentru a încerca să-și salveze slujba.

- Nu contează. Erai disperată. Înțeleg, repetă Alex ce îi spusese când ea îi povestise ce făcuse.

Riley fusese foarte supărată pe sine și se simțise și mai rău când el nici măcar nu se înfuriase. Nu făcuse decât s-o strângă în brațe.

Când era rațional, Alex nu își manifesta gelozia și supărarea cauzate de modul în care îl trata Ian. Riley întotdeauna simțise că Alex ar fi fost mai deschis față de Ian și de frații lui dacă Ian ar fi făcut același lucru.

Alex sorbi îndelung din bere.

- Cel puțin ar fi putut să te sune.

- Poate că e mai bine așa. Știi cât de mult urăsc să cer ajutorul cuiva. În felul acesta, nu-i datorez nimic.

Un mârâit enervat ieși din adâncul pieptului lui Alex.

- Da, cel mai bun prieten al tău, care câștigă milioane, știe cât de mult urăști să ceri, să primești și chiar să accepți ajutor.

Ea ridică din umeri, știind cât de mult îl frustra inclusiv faptul că ea locuia într-un apartament cu un singur dormitor dintr-un bloc care nu avea portar. O considera una dintre surorile lui și dorea ca ea să se mute într-un

cartier mai bun, însă Riley era mulțumită de locuința ei și dorea să trăiască din propriul salariu. Mereu simțise nevoia să dovedească faptul că se putea întreține singură, că se putea baza pe calitățile ei indiferent ce spunea tatăl ei.

- Ești o mare belea! zise el.

- Cel puțin, știi că te iubesc pentru tine însuși.

- Amin, scumpo! Înclină sticla spre ea. Tot nu pot să cred că ticălosul ăla nu te-a sunat, repetă Alex, revenind la lan. Nu e ca și cum eu i-aș fi lăsat mesajul ăla afurisit, murmură el.

Amintindu-și sărutul lor și electricitatea care practic făcuse aerul să pâraie în jurul lor, și ea era surprinsă că nu o sunase. Chiar nu fusese deloc curios să afle ce voia? Dacă n-ar fi fost atât de supărată din pricina carierei și a viitorului ei, probabil că s-ar fi simțit rănită în orgoliul feminin.

- Astăzi, aproape că l-am pocnit, spuse Alex.

Riley se înecă bând apă.

- Ce-ai făcut? Unde te-ai întâlnit cu el? întrebă ea îndreptându-și spatele.

- M-am dus la hotelul unde se face selecția echipei. M-am gândit că trebuie să afle ce jigodie egoistă este.

- Alex! gemu ea. Închise ochii și se sprijini de spătarul canapelei. Nu puteai s-o lași baltă?

Se simțise stânjenită la gândul că lan îi ignorase apelul, dar acum îi venea să intre în pământ de rușine din pricină că Alex îi trăsese un perdaf din pricina asta.

- Nu, nu puteam. Cineva trebuia să-i scoată fumul din cap. Dar nu-ți face griji. Tata era acolo, așa că n-am devenit violenți.

Ea îl privi peste măsută.

- Și nu i-am zis că ți-ai pierdut slujba.

Ea râsuflă ușurată.

- Ei bine, măcar m-ai cruțat de rușinea asta.

El rânji.

- Ți-am spus că în seara asta vin niște colegi de echipă să jucăm poker? Ai chef să stai? Știi că tipilor le-ar plăcea compania ta.

Ea gemu.

- Nu, mersi.

Se strâmbă. Nu avea starea de spirit necesară pentru acei indivizi și umorul lor vulgar.

El se ridică și luă cutia de pizza. Ea adună sticlele goale. Strânseseră masa cu o lejeritate născută din numeroșii ani de prietenie.

- Îți mulțumesc că ești alături de mine, repetă ea.

- Întotdeauna, Ri.

Întinse mâna pentru a-i ciufuli părul, însă ea, așteptându-se la acel gest, se feri înainte ca el s-o atingă.

Când ajunse acasă, se simțea epuizată. Nu o ajutase faptul că, în drum spre casă, inventariase în minte ce opțiuni avea pentru viitor, opțiuni care, în general, constau din a trimite CV-uri marilor lanțuri de producție și distribuție a echipamentelor sportive, unele aflate în afara statului. Gândul că era nevoită s-o ia de la capăt, să-și dovedească valoarea și să urce din nou treptele ierarhice ale unei companii o deprimă complet.

Iubea orașul Miami și nu voia să-i părăsească pe mama ei vitregă, pe Alex și pe ceilalți prieteni. Totuși, existau câteva mici companii locale unde plănuia să-și încerce norocul, așa că încă nu era totul pierdut. Iar până ce nu avea să fie totul pierdut, nu voia să-i spună nimic lui Alex. Nu ar fi făcut decât să se supere și să insiste s-o ajute. Evident, oamenii s-ar fi dat peste cap ca să-l servească pe superstar și, prin extensie, pe prietena lui, însă Riley voia ca mai întâi să încerce să-și găsească singură o slujbă.

Intră în clădire, urcă rândul de scări până la apartamentul ei și fu surprinsă să constate că o aștepta cineva în fața ușii. Deși holul era slab luminat, recunoscuse silueta înaltă a lui Ian Dare, părul întunecat și trăsăturile

frumoase. Entuziasmul începu să clocotească în ea, urmat însă de îngrijorare.

- În sfârșit! rosti el, ceea ce o făcu să creadă că o aștepta de ceva vreme.

Riley încercă să-și domolească bătăile nebunești ale inimii.

- Ce cauți aici?

El se îndepărtă de perete și se apropie de ea.

- Îți dai seama că am intrat în clădire fără să apelez la interfon? Am urmat un cuplu care era prea ocupat să se pipăie pentru a acorda vreo atenție persoanei care intra odată cu ei.

Ian nu mai trebui să spună altceva pentru a-și susține punctul de vedere. Riley cunoștea prea bine acele reproșuri, fiindcă le auzise deja de la Alex și de la mama ei vitregă.

Ian își trecu o mână prin păr, acordându-și un răgaz pentru a-și calma furia ce clocotise în el cât timp o așteptase în micul hol care, contrar afirmațiilor ei, era departe de a fi un loc sigur.

În orice caz, nu era sigur pentru o femeie cu sâni generoși și șolduri rotunjite. Nu pentru o femeie cu păr sălbatic, de o frumusețe aprigă, îmbrăcată cu o fustă din denim scurtă și cu tivul zdrențuit și cu un tricou fără mâneci, care lăsa să i se întrezărească pântecul. Ian făcu eforturi pentru a-și stăpâni libidoul și dorința de a o avea în toate modurile posibile.

- Știu că nu te-am sunat înapoi, dar acum sunt aici.

Ea îl privi cu fermitate, fără a clipi.

- Du-te acasă! Nu mai contează ce am vrut de la tine, acum e prea târziu.

Ochii lui se îngustară.

- Asta a spus și Alex, dar a refuzat să-mi dea detalii. A zis că nu e treaba lui să-mi spună, așa că am venit la sursă. Am fost ocupat săptămâna asta. Am avut tot felul de întâlniri pentru selecția echipei și n-am putut să te sun.

Ea ridică o sprânceană.

- Aiurea! Bănuiesc că există o mulțime de motive pentru care nu m-ai sunat. Iar în fruntea listei este faptul că îl urăști pe Alex.

- Nu-l urăsc.

Ian își încleștă pumnii, dar apoi se relaxă, străduindu-se să nu-și iasă din fire.

- Riley, mi-ai lăsat un mesaj. Spune-mi de ce!

- E prea târziu, răspunse ea. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ușă cu cheia în mână. Deja mi-am pierdut slujba, adăugă ea intrând în apartament.

Ușa se trânti în urma ei, iar el rămase învăluit în parfumul lui Riley.

- La naiba!

Ian bătu cu putere în ușă. Văzând că nu-i răspunde, bătu din nou.

Și din nou.

În cel mai rău caz, avea de gând să stea peste noapte în hol și să aștepte până când pleca în dimineața următoare. Nedorind să facă asta, bătu din nou în ușă.

În timp ce bătea, Riley deschise larg ușă.

- Bine. Intră, zise ea mijind ochii îngrijorată.

El păși înăuntru. Odată aflat în micul apartament, parfumul ei seducător îl învălui din nou. Mădularul lui zvâcni cu putere când îl copleșiră dorința și nevoia arzătoare pe care numai ea i-o stârneau. Știind că acele sentimente nu aveau să fie bine-venite, el studie încăperea. Pereți în culori aprinse, mobilier eclectic și o senzație caldă. Riley știa cum să facă un spațiu mic să pară un cămin adevărat.

- Ți ofer ceva de băut? întrebă ea.

- Nu. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat.

Ea suspină adânc, iar sânii i se ridicară și coborâră sub materialul subțire. El își coborî privirea, încercând să nu se uite la decolteul ei, pentru că ar fi fost tentat să-i verifice greutatea sânilor. Iar după ce ar fi început s-o atingă, nu s-ar mai fi putut opri. Așa că îi privi unghiile de la picioare, vopsite într-un portocaliu strălucitor,

și văzu că pe unul din degetele mari avea un inel subțire din argint. Până și afurisitele picioare erau sexy!

- Am lucrat la Blunt Sporting Goods, spuse ea neștiind încotro se îndreptau gândurile lui. Eram șefa departamentului de distribuție și vânzări. Compania a fost vândută, iar noul șef, care e un ticălos, a început să concedieze oamenii. Am încercat să scap spunându-i că te cunosc și te-aș putea convinge să iei niște produse pentru echipă. Mi-a dat termen până vineri să vin cu ceva substanțial. Te-am sunat. Tu nu m-ai sunat. Și așa s-a sfârșit povestea.

Se duse la ușă și o deschise cu o smucitură, evident, nerăbdătoare să scape de el.

El o privi stupefiat.

- L-ai spus asta, deși abia ne cunoscusem sâmbătă seară?

Ea își ridică bărbia.

- Da.

- După ce ne-am sărutat.

Obrajii ei deveniră de un roz intens.

- Hm!

- După ce ai plecat de lângă mine fără a te uita în urmă.

Ea clipi privindu-l.

- M-am uitat în urmă, rosti cu glas slab.

El miji ochii.

- Ai un mare tupeu!

- Mi s-a mai spus.

Ea rânji. Îi zâmbi și el. Ea își dădu seama că împărtășeau un moment special și afișă un zâmbet orbitor.

- Așadar, acum știi. Poți pleca.

Arată cu bărbia în direcția holului.

Mândrie. Avea din plin și nu dorise ca el să știe că își pierduse slujba. Iar respecta asta. Însă nu avea de gând s-o lase singură. Clătină din cap, spunându-i fără vorbe că avea să rămână. Vina pe care o simțise când fratele lui îi zisese că îi pricinuisse necazuri lui Riley era

amplificată de ceea ce aflase. Având în vedere cât de furios fusese Alex din cauza ei, era limpede că ținea foarte mult la ea. Avea grijă de Riley. Ia acesta era alt lucru pe care Ian îl respecta. La prietenia cu fratele lui vitreg, Ian mai avea de lucru.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de problema serviciului ei.

- Îmi dau seama că nu mă cunoști, dar o vei face. Sunându-mă, m-ai introdus în lumea ta, iar din cauza mea ai o problemă. Acum sunt obligat să îndrept lucrurile.

Ea se sprijini de ușa încă deschisă.

- Nu poți, fiindcă amândoi știm că ai niște obligații față de cei de la care cumperi deja, iar eu n-ar fi trebuit să deschid gura asta mare.

Așadar, ea înțelesese cum mergeau treburile în afaceri. Cu toate că asta ar fi trebuit să-i alunge sentimentul de vină pentru faptul că ea își pierduse slujba, nu se întâmplă așa.

- Poate că nu, dar, dacă te-aș fi sunat, te-aș fi putut recomanda cuiva care ar fi făcut afaceri cu firma ta.

- Nu vom ști niciodată, nu-i așa?

- Despre asta? Nu.

Faptul că se prefăcea a fi dură și lipsită de griji nu-l păcăli nici o clipă.

Locuia în acea clădire dintr-o zonă nu prea bună a orașului pentru că doar atât își permitea. Datorită cunoștințelor în domeniul imobiliar ca urmare a investițiilor în proprietăți, Ian își dădu seama care era chiria apartamentului și ce venit aproximativ avusese Riley. Înțelese faptul că, deși probabil ea avea o mică sumă economisită, nu-și permitea să rămână fără serviciu o perioadă lungă. Așadar, intrase în panică și îl sunase, ceea ce însemna că el îi era dator.

Dar nu din cauza asta el încă se afla acolo. Dorea s-o ajute. Chiar dacă ea nu-l lăsa pe fratele lui s-o ajute, Ian era hotărât s-o facă.

- Iar acum ce planuri ai? întrebă el.

Ea închise încet ușa, evident dându-și seama că el nu avea nici o intenție să plece.

- Voi trimite CV-uri, ca oricare altă persoană care își caută de lucru, spuse ea de parcă el ar fi fost prea greu de cap ca să înțeleagă care era următorul pas firesc.

- Sau ai putea să lucrezi pentru mine.

Culoarea îi dispăru din obraji.

- Îmi oferi un serviciu? Să lucrez pentru Thunder?

El încuviință din cap.

- Să fac ce anume?

Dacă îl întreba asta, însemna că nu refuza, iar inima lui începu să bată mai tare datorită posibilității de a o vedea în fiecare zi.

- Asta rămâne de văzut. Știu că avem niște posturi vacante. Vom vedea ce ți se potrivește cel mai bine.

Ea își înghiți nodul din gât și rămase tăcută, însă culoarea îi reveni în obraji.

- Așadar, nu aș lucra direct pentru tine.

Era interesant că gândul de a lucra cu el o tulbura. Foarte bine, fiindcă asta însemna că nu era insensibilă, indiferent cât de înalt era zidul pe care îl ridicase între ei.

- Nu, nu ai lucra pentru mine. Nu pot să-ți cer asta.

Ea strâmbă din nas, ceea ce îl făcu să-și dorească să-i netezească pielea fină.

- De ce nu? întrebă ea.

El se îndreptă spre ea și, observând că nu se retrăgea, se apropie și mai mult, până când ajunse la câțiva centimetri de Riley.

- Deoarece intenționez să te cunosc personal, Riley Taylor. Așadar, nu pot amesteca afacerea cu plăcerea.

Ea încetă să respire, dar rămase locului, acei uriași ochi albaștri privindu-l cu un amestec de curiozitate, îngrijorare și dorință clară. El își dori s-o sărute din nou, să se piardă în acea gură fermecătoare, apoi s-o lipească de perete și să-i pătrundă trupul cald și umed.

Rahat!

Își desprinsese privirea de a ei și își impuse s-o ia naibii mai încet. Încă nu o făcuse să accepte o slujbă pentru echipa lui. Serviciul era prioritatea ei, ceea ce însemna că trebuia să fie și a lui. Adunându-și toată stăpânirea de sine pe care o avea, își îndreptă umerii și se retrase primul.

- Vino mâine la stadion și întreabă de Olivia Dare. Sora mea va găsi un loc potrivit pentru tine în cadrul asociației noastre.

- Nu pot accepta pomeni.

Își încrucișă brațele la piept. Din atitudinea ei defensivă, el desluși secretele pe care Alex le cunoștea. Cele care reprezentau cheia înțelegerii acelei femei complicate. Iar el intenționa să o cunoască și pe dinăuntru, și pe dinafară. Rămase la distanță de ea, oferindu-i spațiul necesar.

- Nu este vorba de pomană având în vedere că îți sunt dator fiindcă nu te-am sunat înapoi. Nu e nepotism, favoritism sau altă chestie cu „ism” la care te-ai putea gândi.

Ea își strânse buzele, evident ezitând.

Privirea lui zăbovi asupra gurii ei, dorința de a o gusta fiind copleșitoare, dar se abținu.

- M-ai sunat ca să-mi ceri să fac afaceri cu tine. Gândește-te că este ceva similar. Dacă nu vei putea face treaba respectivă, vei fi concediată, la fel ca oricine altcineva. Îi spusese adevărul. Nu avea s-o păstreze pe statul de plată dacă nu făcea treabă bună. Deci cum rămâne?

În tăcerea ce urmă, toate lucrurile posibile pe care Ian dorea să i le facă ori să le facă împreună cu ea îi trecură prin fața ochilor, până ce fu convins că ea avea să refuze.

- Voi fi acolo mâine-dimineață, rosti ea în cele din urmă, întinzându-i mâna.

„În sfârșit!” se gândi el, strângând degetele fine în palma lui. Un fior îl străbătu ca un curent electric.

Încetul ei ușor îi spuse că și ea îl simțise.

Ian ridică o mână și își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Ea făcu ochii mari și, surprinsă, întredeschise buzele. Îi simți pe deget răsuflarea caldă, iar senzația i se transmise până în vintre.

Își trecu mâna peste obrazul ei, cuprinzându-i maxilarul în palmă.

- Mă faci să simt tot felul de lucruri, murmură el mângâindu-i pielea fină cu degetul mare.

Ea înghiți greu, privirea de sub pleoapele grele nedesprinzându-se de a lui.

- Și tu la fel.

Victoria era dulce, dar, când își apăsă gura pe a ei, își aminti că Riley avea un gust și mai dulce. Îi sărută un colț al gurii, apoi pe celălalt, bucurându-se de simplul fapt că o tachina, tremurul trupului ei oferindu-i o mare satisfacție.

Îi ciuguli buza de jos, iar degetele ei se încleștară pe talia lui. Strânsoarea ei posesivă îi amplifică dorința.

- Te vreau, Riley! Vreau să mă simt tare și fierbinte în tine!

Ea gemu și își arcui trupul spre el. Ian îi cuprinse talia cu un braț, o trase spre el, iar sărutul lui delicat deveni mai profund. Limba ei aluneca înainte și înapoi pe a lui, iar suspinele ei slabe îl zguduiră până în măduva oaselor.

Cumva, reuși să-și păstreze o brumă de rațiune, dându-și seama că, oricât de dornică părea, dacă el mergea mai departe, ea avea să dea bir cu fugiții. Ar fi dat înapoi înainte să vadă cât de bine puteau merge lucrurile între ei.

Îi dădu drumul înainte de a acționa impulsiv și de a o avea sprijinită de perete, pe canapea sau în patul ei. O ajută să-și țină echilibrul. O sărută ușor pe obraz, îi spuse noapte bună și ieși pe ușă.

O convinsese să intre în ograda lui. Deocamdată, trebuia să fie de ajuns.

capitolul 4

Riley se duse cu mașina la stadion, stomacul fremătându-i tot drumul. Agitația o împiedicase deja să ia micul dejun și nu doar perspectiva unui nou serviciu o făcea să se simtă tulburată. Și nici sărutul pe care îl revedea permanent în minte.

Motivul era Ian-omul. Era extrem de sigur pe sine și de ceea ce își dorea. De obicei, o personalitate atât de dominantă o îndepărta sau cel puțin o făcea să se împotrivească apropiării. Dacă el ar fi intrat cu forța în viața ei, l-ar fi respins, însă Ian transformase cumva insistența de a face ca el într-un argument rațional, care o determinase să accepte slujba înainte de a se gândi măcar să obiecteze.

Apoi el transformase ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu sărut într-un atac asupra tuturor simțurilor ei. Nu se grăbise, o tachinase, o gustase, o excitase, iar dorința de a-l avea în ea tare și fierbinte, exact așa cum spusese el, o adusese în pragul nebuniei.

Nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi dezbrăcat-o și ar fi avut-o în clipa aceea, ea ar fi acceptat minunata experiență. Mugurul ei se strângea de dorință, amintindu-i că, în loc să se culce cu ea, el plecase, lăsând-o pustiită și îndurerată. Își strânse picioarele mai tare, încercând să-și reprime dorința tot mai puternică.

Trăgând adânc aer în piept, urmă instrucțiunile pentru a ajunge la stadion și opri în fața gheretei paznicilor. Îi dădu permisul de conducere bărbatului în uniformă. El verifică lista proaspăt printată și, zâmbind primitiv, îi dădu un permis de parcare și îi zise încotro s-o ia. Câteva minute mai târziu, străbătea pe jos parcare largă, căldura de mai deja emanând din asfalt.

Când ajunse la ușă, era transpirată, ceea ce îi aminti de marele dezavantaj de a locui în sud. Intră într-o toaletă pentru a-și reveni - își șterse fața și gâtul și își improspătă machiajul. Își spuse că posibilitatea de a-l vedea pe Ian nu avea nici o legătură cu faptul că se aranja.

Puțin mai târziu, simțindu-se mai bine, ieși pe ușă și se ciocni de un trup dur. Recunoscui mirosul amețitor care zăbovisse în apartamentul ei și o făcuse să se foiască în pat aproape toată noaptea trecută.

- Ian! rosti ea cu o voce prea sfârșită, lucru ce nu-i stătea în fire.

El o apucă de talie și o ajută să-și recapete echilibrul.

- Se pare că îți faci un obicei din asta, spuse el pe un ton amuzat.

- Îmi pare rău! zise ea și își mușcă buza de jos.

Privirea lui gravă o pironi după nepotrivitul ei răspuns dat din reflex.

- Mie nu-mi pare rău.

Nici ei nu-i părea rău, dar asta nu însemna că era dispusă s-o recunoască.

- N-am știut dacă te voi întâlni întâmplător sau dacă va trebui să te caut. Se pare că norocul îmi surâde în dimineața asta.

Ea zâmbi și se relaxă.

- Ei bine, îmi face plăcere să văd un chip familiar.

- Aștepti cu nerăbdare prima zi de serviciu?

- Sunt cam neliniștită, recunosc eu.

El râse.

- E normal, dar sora mea face doar foarte rar pe stăpâna de sclavi. Totul va fi în regulă. Hai! Îți voi arăta eu unde o poți găsi pe Olivia.

- Mulțumesc! E mai bine decât să rătăcesc pe aici.

El îi puse o mână pe spate și o conduse pe coridor. Atingerea lui îi răspândi căldură în tot trupul, iar dorința pe care se luptase să și-o reprime reveni cu toată forța,

ca și cum corpul ei îl recunoscuse pe al lui și reacționa fără permisiunea ei.

În lift, se răsuci spre ea și o privi cu ochii lui fumurii, în care se citea o dorință pură. Ea încercă să se gândească la altceva în timp ce îl studie. Cămașa cu mici carouri bleumarin și guler alb, precum și cravata de culoarea cerului îi scoteau în evidență albastrul ochilor. Croiala perfectă a sacoului îi accentua umerii largi, făcând-o să se întrebe cum arăta pieptul lui, dacă avea pătrățele pe abdomen și dacă i-ar plăcea gustul lui când și-ar trece limba peste piept, peste pântec, apoi mai jos, spre...

Ascensorul anunță că ajunseseră la etajul dorit.

- După tine, spuse el făcându-i cavalierește semn să iasă prima și afișând un zâmbet cunoscător pe chipul lui frumos.

Ea păși în spațiul destinat birourilor, convinsă că îmbujorarea din pricina excitației era evidentă pentru toată lumea.

- I-ai zis lui Alex despre posibilitatea de a avea un nou serviciu? întrebă el.

Neștiind ce gânduri îi treceau ei prin minte, o conduse printr-un lung coridor ai cărui pereți erau plini cu fotografii supradimensionate ale celor mai buni jucători ai echipei, toți îmbrăcați în echipament complet.

- Încă nu. Se gândise s-o facă, dar decisese să nu se grăbească. Am socotit că e mai bine să aștept până când voi ști ce post o să am.

- Nu crezi că se va supăra că lucrezi pentru adversar, nu-i așa?

- Te referi la faptul că voi lucra pentru tine?

Ian ridică din umeri.

- Și la asta.

Toate aceste lucruri îi trecuseră deja prin minte și o făcuseră să se întrebe dacă trebuia să vină în dimineața aceea, așa cum promisese.

În cele din urmă, fusese incapabilă să reziste tentației acelei șanse, la fel cum până atunci nu reușise să-i reziste lui Ian.

– Alex vrea tot ce-i mai bun pentru mine. Indiferent sub ce formă.

Dar asta nu însemna că avea să fie încântat. Iar dacă cel mai bun prieten al ei afla că ea se sărutase din nou cu Ian sau că el avea de gând să ajungă cu ea în pat, îndelungata lor relație putea avea de suferit. Așa că era mai bine să nu se grăbească să-i spună. Cel puțin pentru moment.

– Am ajuns.

Ian se opri în fața unei uși de lemn închise, pe care se afla o plăcuță de alamă cu numele Oliviei Dare. Bătu o dată, apoi deschise ușa.

– Intră! se auzi o voce feminină.

– Am intrat deja, rosti Ian punând din nou mâna pe spatele lui Riley și însoțind-o în cameră.

Atingerea lui era caldă, fierbinte și plăcută. Pentru că sora lui îi privea, ea se îndepărtă de el.

– Olivia, ea este Riley Taylor. Ți-am vorbit despre ea azi-dimineață.

Femeia se ridică de la birou. Înaltă ca fratele ei și slabă ca un fotomodel, era opusul lui Riley, cu trupul ei minion și plin de curbe voluptuoase. Dacă nu s-ar fi împăcat cu propria înfățișare, ar fi fost invidioasă pe sora lui Ian.

– Mă bucur că ai venit, zise Olivia întinzând mâna, pe care Riley o strânse cu recunoștință.

– Mă bucur că sunt aici.

– Când Ian mi-a spus că vei lucra aici și că trebuie să-ți găsești ceva care să ți se potrivească, am fost încântată. Sinceră să fiu, avem nevoie de cineva care să se ocupe de PR și de deplasări. Secretara noastră care se ocupa de deplasări are zona zoster și nu se știe cât timp va lipsi. Ne-ar fi foarte util un om în plus, ca să facă rezervările pentru acest sezon. Când se vor așeza lucrurile, îți vom

găsi un post permanent. Sper că este în regulă, da? întrebă Olivia vorbind repede.

Încântată că putea fi utilă, nu o povară impusă de Ian, Riley zâmbi.

- Pot face orice îmi ceri. Conduceam departamentul de distribuție al unei companii producătoare de echipamente sportive. Sunt obișnuită să rezolv tot felul de probleme și să jonglez cu oameni și date.

- Știam eu că voi două o să vă înțelegeți bine, rosti Ian, părând mulțumit. Vă las. Porni spre ușă, apoi se răsuci. Olivia, fă-mi o favoare și invită-i pe Tyler, Scott și Avery la mine duminica asta. După-amiază, la piscină și la cină.

Sora lui încuviință din cap.

- Desigur.

- Trece-o și pe Sienna pe lista de oaspeți.

Riley recunoscuse numele surorii lui Alex și se uită la el. Știa cât de încordate erau relațiile dintre Ian și membrii celeilalte familii.

- Oh! A înghețat iadul? întrebă Olivia.

Buzele lui se strânseseră.

- Nu, am făcut un pact cu diavolul. Privirea lui Ian se desprinsese de a surorii lui și o întâlnește pe a lui Riley, devenind caldă. Și a meritat.

Riley se cutremură sub privirea lui aprinsă.

Ochii Oliviei se îngustară când văzu că Ian îi făcuse deloc subtil cu ochiul lui Riley.

Riley se întrebă ce fel de pact făcuse el și ce legătură avea ea cu asta.

- Oare de ce am impresia că pactul ăsta presupune să-ți fac eu treburile murdare? întrebă perspicace Olivia.

Ian zâmbi, iar Riley își imagină că zâmbetul acela îl scăpase din situații neplăcute de multe ori în viață.

- Țin minte că am fost la o anumită petrecere nu cu multă vreme în urmă, ca să vă fac pe plac ție și lui Avery. Deci...

Olivia ridică mâinile într-un gest de recunoaștere a înfrângerii.

- Bine. Îi voi invita. Voi trece și asta pe lista cu lucrurile pe care le am de făcut, rosti ea luând o hârtie și notând ceva.

- Invită-i și pe Alex și Jason, adăugă Ian, ieșind pe ușă înainte ca Olivia să-l poată opri.

- Of, frații ăștia! mormăi Olivia așezându-se pe scaun. Sunt o mare belea!

Riley râse.

- N-am de unde să știu. Am fost singură la părinți.

- Ei bine, fratele meu cel mare este autoritar, dar probabil știi asta deja.

- Este... insistent, zise Riley.

- Iar tu ești diplomată. În fine... Olivia arată spre scaunul aflat în fața biroului ei. Ia loc! Relaxează-te! Și îți vom găsi un loc aici.

După câteva ore, Riley fusese la HR, completase hârtiile și se trezise angajată oficial la compania Miami Thunder. I se făcuse loc într-un mic birou lateral, primise un calculator și o parolă pentru a accesa sistemul, precum și propriul nume pentru mesageria instantanee a companiei. Adică tot ce putea cere o fată care muncea. Iar cel mai bine era că nu simțea că i se aplica un tratament preferențial, lucru care o îngrijorase.

Tocmai se pregătea să încheie ziua când mesageria clipi pe computerul ei.

Ian: „Ți-e foame?”

Riley râse și tastă: „Mereu”.

Ian: „O să trec pe la tine și mergem să cinăm”.

Ea strâmbă din nas din pricina atitudinii lui autoritare.

Riley: „Asta nu înseamnă că mă întrebi dacă vreau să merg”.

Ian: „Pentru că nu te întreb. Ție ți-e foame, mie mi-e foame, așa că mergem să mâncăm împreună”.

Așadar, înfumurarea lui ieșea din nou la iveală. Înghiți în sec, neplăcându-i ideea de a fi silită să facă ceva.

Riley: „A fost o zi lungă. Plănuiam să mănânc ceva acasă”.

Fără vreo avertizare, el intră în biroul ei. Cămașa era deschiată la gât, dezvăluind lățimea seducătoare a pieptului bronzat, cravata atârna desfăcută la gât, iar sacoul îi era pe braț, ținuta lui indicând limpede că își isprăvise ziua de lucru.

- Ești gata? întrebă el părând mai atrăgător decât ar fi avut dreptul vreun bărbat.

- N-am acceptat. Mă duc acasă.

El se încruntă.

- Trebuie să mănânci, nu?

- Ei bine, da, dar...

- Atunci, hai să mergem!

Ea avu de gând să se opună, dar se pomeni condusă spre parcare, mâna lui posesivă aflându-se pe spatele ei. Se opri în dreptul unui semn de loc rezervat cu numele lui pe el. Parcarea se golise, zărindu-se doar câteva mașini. Un Porsche negru îl aștepta.

- Mașina mea e acolo, rosti Riley arătând spre automobilul ei.

El se încruntă ca și cum nu se gândise la asta.

- Las-o aici. Vom vedea mai târziu ce facem cu ea.

- Dar...

El apăsă butonul telecomenzii, mașina scoase un bip, iar portierele se descuiară. Înainte de a apuca să se opună din nou, el o conduse spre partea pasagerului din dreapta, iar ea se trezi înăuntru și cu centura pusă. Ian se pricepea de minune să obțină ce voia, însă ea trebuia să admită că nu se opusese prea tare. Își dorea să fie cu el, chiar dacă nu voia ca Ian să-i ignore părerile.

În micul habitacul al mașinii sport, parfumul coloniei lui îi impregnă toate simțurile. O duse la unul dintre restaurantele lui favorite, un local italian al cărui proprietar îl spunea pe nume și care zăbovi în preajma

mesei pentru a se asigura că era satisfăcut de mâncare și de servire. Spre surprinderea ei, timpul trecu repede, cu o conversație lejeră și ironii amuzante. Ian era o companie plăcută și se arătă interesat de tot ce spunea ea. Îi puse o mulțime de întrebări despre viața ei. Întrebări simple. Nu îi ceru detalii prea intime, dar ea bănuia că avea s-o facă la un moment dat. Ea adoptase aceeași tactică, mulțumindu-se să afle mici amănunte din viața lui.

Tiparul se repetă toată săptămâna. El venea să o ia la cină, nu accepta să fie refuzat, iar ea întotdeauna se opunea. Perseverența lui o făcu să-l placă și mai mult. Ian nu-și ascundea interesul, iar ea nu se putea abține să nu-i răspundă în același fel. Cu toate că executau lent dansul cunoașterii reciproce, el nu-și ascundea dorința de a o seduce după o masă gustoasă și un vin bun.

Era un bărbat căruia îi plăceau atingerile, lucru cu care ea nu era obișnuită, dar îl acceptă repede, ba chiar ajunse să-l dorească. Ian rezerva mereu un separeu și stăteau unul lângă altul, el cu brațul întins în spatele ei, mâna lui mare jucându-se cu buclele lui Riley. Ea simțea cum fiorii din pielea capului îi coborau între coapse și încerca din răputeri să nu se năpustească asupra lui acolo, la masă. Mai ales că, în fiecare seară, el o săruta îndelung și cu patimă, dar, în cele din urmă, o trimitea acasă excitată și dorindu-și mai mult. Presupunea că acela era planul lui, pe care îl puneă în aplicare în mod spectaculos.

Cum să nu-și dorească să fie cu el?

Alex îi venea în minte când era singură și nu se simțea copleșită și sedusă de Ian. Își dorea – avea nevoie – să stea de vorbă cu el și să-l facă să înțeleagă că slujba și relația – sau indiferent ce era între ea și fratele lui vitreg – nu însemnau că-l trăda. Nu își putea controla sentimentele pe care le avea față de Ian și nici nu-și dorea s-o facă. Însă Alex era în LA, într-o călătorie de promovare, iar o asemenea conversație nu putea fi purtată la telefon.

Avea să se întoarcă vineri, cu un zbor de noapte, ea urmând să-i spună sâmbătă. Era o scuză întemeiată, dar, cu toate că nu o încânta ideea de a avea acea discuție, o parte din ea abia aștepta să lămurească lucrurile.

Până la sosirea weekendului, ajunse să se simtă gata de orice, aproape dorindu-și ca el să facă pasul următor. Ian opri în față la Prime 112 și își lăsă Porsche-ul în grija valetului.

Amfitrioana îl întâmpină cu un zâmbet cald.

- Domnule Dare, mă bucur să vă văd! Doriți masa obișnuită?

El își înclină capul.

- Mulțumesc, Maria!

Rezervase o masă cu priveliște, dar care le oferea intimitate. Deși nu era un separeu cu banchetă, el nu se așeză în față ei, ci îi ținu scaunul, apoi luă loc lângă ea. Prime 112 era unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Miami unde se serveau fripturi. Riley nu mai fusese acolo.

- Îți plac fripturile? întrebă ea după ce se așezară.

- Vin aici pentru burgeri, răspunse el fără a se uita la meniu.

Ea deschise meniul din piele și privi mâncărurile oferite, începând să saliveze la vederea numeroaselor opțiuni.

- Treizeci de dolari pentru un burger? nu se putu abține.

- Sunt din vită Kobe. Cea mai bună carne.

Oh, serios? Riley își încrucișă brațele la piept și încuviință din cap.

- Atunci, o să iau și eu la fel.

Dacă bărbatul era nebun, de ce să nu fie și ea?

El o privi cu o expresie indulgentă pe care ea nu fu sigură că o aprecie.

- Comandă ce vrei. Nu e nevoie să mănânci un burger doar pentru că îmi place mie. Sau deoarece crezi că este una dintre opțiunile care nu costă prea mult.

Ea își îndoi degetele în jurul meniului.

- Îmi plac hamburgerii, rosti ea, străduindu-se să nu se îmbujoreze fiindcă el își dăduse seama la ce se gândea ea.

- În regulă. Frații mei au acceptat să vină duminică la masă, așa că voi pune acești burgeri în meniu.

- Sunt sigură că îi vor aprecia.

- Dar tu?

Ea își ridică privirea spre el.

- Eu nu voi fi acolo.

El întinse mâna, iar când îi acoperi palma cu a lui, ea fu surprinsă că nu săriră scânteii din cauza fierbințelii produse de atingerea lui.

- Ba da, vei fi.

Ea decise că venise vremea să-i explice câteva lucruri.

- Dacă ai făcut cum ai vrut toată săptămâna și am luat cina împreună în fiecare seară nu înseamnă că, dacă îmi spui să sar, eu te întreb cât de sus.

Se uită în ochii lui, dorindu-și ca el să înțeleagă că vorbea serios.

Ian desluși fermitatea din tonul lui Riley și își dădu seama imediat că nu glumea. Nu era obișnuit să nu fie totul așa cum voia el, nici în afaceri, nici în viața personală. Modul lui obișnuit de acțiune era să zdrobească opoziția, dar Riley nu îi era adversară. Dorea să o cunoască și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Ea era diferită de celelalte femei pe care le cunoștea. Era independentă. Era aprigă. Iar el aprecia aceste calități, fiindcă puține femei se opuneau dorințelor lui. De fapt, numai surorile lui îi veniră în minte. Ceea ce însemna că trebuia să-și schimbe tactica, altminteri ea avea să-l lase baltă. Spre surprinderea lui, se pomeni dând înapoi.

- Dă-mi voie să încerc din nou. Ai vrea să vii duminică la masă? Se aplecă puțin spre ea. Te rog!

Îi mângâie palma fină cu degetele lui puțin aspre.

Ea înghiți în sec, gâtul ei delicat mișcându-se în sus și în jos ca reacție la atingerea lui.

- Nu crezi că prima dată când te întâlnești cu frații tăi ar trebui să fiți singuri? întrebă ea.

Ian gemu la auzul cuvintelor ei îndreptățite.

- Da, probabil că ai dreptate. Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o fac. Se opri înainte de a spune că avea nevoie de ea, că ar fi un tampon ideal între ei. Mi-ar face plăcere să vii, rosti el, izbutind să-și păstreze demnitatea.

Încă nesigură, ea își mușcă interiorul obrazului.

- Cred că nu voi face decât să creez și mai multe probleme între tine și Alex. Și între mine și Alex. Încă nu i-am zis despre slujba mea.

Ian se strâmbă. Nu voia ca Alex să se pună în calea relației lui cu acea femeie, dar trebuia să recunoască faptul că fratele lui vitreg intrase în viața lui Riley înaintea lui. Ceea ce însemna că Ian trebuia să facă niște concesii în privința lui. Desigur, asta nu însemna că îi convenea.

- Vorbește cu Alex și spune-mi ce hotărăști, rosti el lăsându-i mai multă libertate de decizie decât își dorea.

- Eu...

- Vă pot lua comanda de băuturi? întrebă un chelner venind la masa lor și întrerupându-i.

- Mai lasă-ne puțin, se răsti Ian la el, privirea lui nedesprinzându-se de a lui Riley.

Dacă punea capăt contactului vizual, ea avea să se retragă în sine și să refuze.

Chelnerul se îndepărtă.

Riley se aplecă spre el, mirosul ei dulce excitându-l și mai tare.

- O să vorbesc cu Alex dacă îmi spui un lucru.

El ridică o sprânceană, amuzat că ea cedase.

- Ce anume?

- În ziua aceea când ai rugat-o pe sora ta să îi invite pe frații voștri, ai zis că ai făcut un pact cu diavolul. Te-ai uitat la mine și ai spus că a meritat. La ce te-ai referit?

Se părea că era perspicace.

- Alex nu a vrut să-mi dea datele tale de contact. Pentru a le obține, a trebuit să vorbesc cu tata. Iar el... a pus niște condiții.

Ea își înclină capul.

- Continuă!

- În schimbul adresei tale și al numărului de telefon, am promis că voi încerca să mă înțeleg cu frații mei vitregi.

Ea clipi, iar privirea îi deveni mai blândă.

- Ai făcut asta pentru mine?

- Am vrut să-ți cer scuze pentru faptul că nu te-am sunat și trebuia să aflu ce a vrut Alex să spună cu faptul că era prea târziu pentru a-ți fi de ajutor.

Ea expiră încet și îndelung, ȳuguindu-ȳi buzele.

El fusese intenȳionat tacticos și metodic cu ea, străduindu-se să nu grăbească lucrurile. Însă nu-ȳi dorea nimic mai mult decât să guste acele buze și să-i simtă gura caldă și umedă. De-a lungul întregii săptămâni, îi fusese greu mai tot timpul când se gândea că erau în aceeaȳi clădire, dorindu-ȳi la nebunie s-o guste. Acasă, în singurătate, reuȳise să se controleze. Dacă o dorea în patul lui, trebuia să respecte planul și să nu insiste, dar nu era ușor. Îi era foarte greu să-ȳi păstreze cumpătul. Căldura ei bruscă îl făcu să creadă că începea să facă progrese.

- Uite ce este, e limpede că eȳti la curent cu faptul că relaȳiile dintre mine și familia lui Alex sunt încordate. Speram că vei veni duminică pentru a diminua tensiunea. Eȳti prietenă cu Alex, iar acum eȳti...

„Ai grijă ce spui“, se avertiză el.

- Ce sunt? Întrebă ea, un zâmbet ce-i arcui buzele.

- Ai o relaȳie cu mine.

Erau cuvinte directe, dar nu atât de agresive încât s-o pună pe fugă. Ian se gândi că, una peste alta, o scosese la capăt.

Ea răsese, iar acel sunet îi lumină seara.

- Asta crezi tu? Câteva cine înseamnă că avem o relație?

- Până duminică, atunci când vor veni ei, vom avea.

După o săptămână în care o scosese la cină și păstrase o distanță respectuoasă în vreme ce o ademenise cu personalitatea lui dominatoare și sărutări erotice, Riley decise că Ian Dare era prea mult pentru ea. Era personificarea pericolului ascuns într-un ambalaj mult prea atrăgător.

Îl privi în tăcerea care se așternu în timp ce își beau cafeaua, folosindu-se de acel răgaz pentru a-l compara cu fostele ei relații, nici una dintre ele foarte recentă. Nimeni nu-i stârnise interesul în măsura în care o făcuse el. Probabil pentru că, de obicei, gustul lui Riley în privința bărbaților înclina către previzibil și siguranță. Fiind crescută de un tiran obișnuit ca totul să fie cum dorea el, fără a-i păsa câtuși de puțin de ravagiile emoționale pricinuite de faptele lui, Riley considera că nu avea de ce să se scuze că alegea cu grijă. Nu o impresionau bărbații duri și autoritari.

Așa că ar fi trebuit să nu o impresioneze Ian și farmecul lui.

Dar nu era așa.

Totuși, se întrebă cât de charismatic îi păruse tatăl ei mamei vitrege înainte de a se mărita cu el și a-i vedea prea târziu cealaltă latură. Riley analiză în minte acea posibilitate și alungă imediat ideea că Douglas Taylor ar fi putut avea vreodată măcar puțin din farmecul lui Ian Dare. Cu toate că tatăl ei știuse foarte bine cum să-și ascundă partea întunecată, niciodată în viața lui nu inspirase dragoste. Mama ei vitregă, Melissa, recunoscuse că se simțise atrasă de slăbiciunea lui cât timp fusese spitalizat, însă avusese grijă ca, după divorț, să uite de acea afecțiune. Poate că fusese cucerită de înfățișarea lui, dar să fi fost sedusă de farmecul lui? Nici vorbă!

Chiar simplul fapt de a-i pune pe Ian și pe tatăl ei în aceeași categorie era o insultă, iar Ian nu o merita. Dar asta nu însemna că era în siguranță cu el.

Indiferent cât de tare îi bătea inima când el era în preajmă, indiferent cât de tare se uda când el îi acorda toată atenția, indiferent... „Ce?“, se întrebă ea, încercând cu disperare să-și amintească de ce trebuia să păstreze distanța față de el. Alex deja îi atrăsese atenția asupra obiceiului lui Ian de a trece de la o femeie la alta. Nu era suficient acel avertisment pentru a nu se apropia de el? Trebuia să fie, dar, când venea vorba de acel bărbat, se temea că bătălia era pierdută din start.

- Ce se petrece în mintea ta veșnic activă? întrebă Ian la desert.

- Mă gândesc la tine, recunosc eu, hotărând că era mai bine să fie directă.

Evident surprins de sinceritatea ei, el ridică o sprânceană.

- Mă gândeam că poți fi foarte autoritar.

- Pentru că am insistat să comanzi biscuiți Oreo prăjiți în aluat de clătite și acoperiți cu înghețată de vanilie franțuzească, în loc de fursecuri cu ciocolată calde? întrebă el cu un zâmbet amuzat.

Ea nu se putu abține să nu surâdă.

- Știi la ce mă refer.

- N-am de gând să îmi cer scuze pentru că sunt așa cum sunt. Îi luă mâna și își împleti degetele printre ale ei. Totuși, pentru tine sunt dispus să... îmi temperez acele impulsuri.

Inima ei stătu în loc o clipă.

- Însă în anumite momente, în anumite locuri, mă aștept să renunți la inhibițiile tale și să te bucuri, rosti el pe un ton mai grav, nelăsând nici o îndoială în privința semnificației cuvintelor lui.

Totuși, ca să fie sigură...

- La ce fel de locuri te referi? întrebă ea.

- Mă aștept să mi te dăruiești complet în pat. Să faci ce îți spun fără ezitare și fără întrebări. Îi ridică mâna și îi depuse în palmă un sărut fierbinte, cu buzele întredeschise. Îți promit că nu vei fi dezamăgită.

Răsufierea ei țâșni sub forma unui lung șuvoi de aer, iar amețeaua o cuprinse atât din pricina cuvintelor lui, cât și a alunecării mătăsoase a limbii lui pe pielea ei. Dumnezeu mare, dorea să-l simtă pe Ian exact așa, cu cea mai dominatoare atitudine a lui! Gândul de a i se supune fizic și de a-i oferi controlul complet asupra plăcerii ei îi stârni un val de anticipare care îi înfierbântă sângele și zdrobi toate pavezele ridicate împotriva lui. Înghiți anevoie.

- Eu...

- Da?

Ochii aceia fascinanți îi sfredeleau adânc pe ai ei, umplând-o cu un soi de promisiune erotică la care ea doar visase.

- Vreau... adică, am nevoie să...

Nu știa ce voia să spună. Fiecare gând care îi venea în minte era concentrat asupra zvâcnetelor dintre coapse. Într-o clipită, el o făcuse să nu se mai poată gândi decât la dorința de a face sex cu el. La felul în care s-ar simți dacă el ar intra adânc în ea și i-ar stârni nenumărate orgasme în trupul care de mult timp nu mai avusese parte de sex.

Dumnezeule, individul era viril! Și total irezistibil.

- Ce zici? Vino acasă la mine, roști el.

De fapt, îi ceru să vină.

Nu era sigură dacă fusese o propunere sau o impunere, dar nici nu-i păsa cu adevărat.

capitolul 5

Tremurând de dorință, Riley abia dacă ținu minte drumul cu mașina până acasă la Ian. El opri pe aleea de la Ritz Condominiums. Ea nu fu surprinsă că el locuia undeva unde existau toate facilitățile unui hotel, dar era proprietate personală. Ocoli mașina, îi deschise portiera și îi oferî mîna pentru a o ajuta să iasă. O trase lângă el în timp ce străbătura holul și o lipi de trupul lui în liftul care îi duse la ultimul etaj. Era învăluită în parfumul lui amețitor, seducător. Căldura corpului său îl încinse pe al ei și intensifică dorința care pulsa în ea la gândul a ceea ce urma să se întîmple.

Clinchetul liftului care se opri la etajul lui o făcu să tresară. Intrară direct în apartament, iar ușa se închise în urma lor. Înainte ca ea să apuce să privească în jur, el o răsuci și o lipi de perete, iar gura lui o apăsă cu putere pe a ei.

Buzele lui erau ferme și provocatoare, luând ce își dorea el și făcînd-o să-și dorească tot ce avea el să-i ofere. Ea nu putu decît să își petreacă brațele pe după gâtul lui și să accepte. Gura lui o posedă cu pricepere, limba mîngîindu-i buzele și alunecînd înăuntru.

Ea își despărți dornică buzele, primindu-l în ea, iar în clipa cînd limba lui o atinse pe a ei, el gemu, cutremurîndu-se, ceea ce îi spuse cît de tare îl excita. Propriul efect înnebunitor asupra aceluî bărbat foarte stăpîn pe sine o excită, dar, în momentul în care își băgă degetele în părul lui, el puse capăt sărutului.

Surprinsă, îl privi clipind și întrebîndu-se dacă dezamăgirea i se citea pe chip.

Ochii lui întunecați și plini de dorință îi întîlniră pe ai ei.

– Vreau să te văd că te pierzi cu firea de dorință pentru mine.

Ea răsufală ușurată și izbuti cumva să încuviințeze din cap, și ea dorindu-și același lucru. Oare el crezuse că ea avea să se opună?

Ian îi luă o mână și i-o lipi de perete, apoi făcu același lucru cu cealaltă.

- Nu pot face asta dacă mă atingi, continuă el cu o voce joasă, care o făcu să simtă în stomac un nod de excitație. Nu te mișca!

Ea înghiți greu, cu mâinile lipite de perete, inima bătându-i atât de tare, încât avea senzația că îi sărea din piept.

Fără ca privirea lui să se desprindă de a ei, el îi descheie bluza - un nasture, apoi următorul și încă unul -, mâinile lui mari și bronzate creând o imagine erotică pe fundalul mătășii delicate a cămășii. Nu se grăbi să o dezbrace, iar anticiparea lentă îi făcure sfârcurile să se întărească.

- Abia aștept să te văd goală, rosti el cu o voce adâncă, îndepărtând mătasea de pe umerii ei.

Cămașa căzu cu un foșnet ușor pe podea, lăsând-o într-un sutien de dantelă și în fusta-creion neagră. Se uită la ea, privirea lui sfredelitoare studiindu-i sânii plini, mult mai mari decât ar fi putut cuprinde o palmă, așa cum ea își imaginase mereu că își doreau bărbații.

Mugurul ei se strânse, umezeala îmbibându-se în lenjerie.

- Ești atât de afurisit de sexy! murmură el privind-o fix.

Riley se simțea ciudat să stea pe jumătate dezbrăcată în fața lui, cu mâinile lipite de perete, așteptând ca el să facă următoarea mișcare. Nevoia de a-l atinge, de a participa și ea, de a-l dezbrăca și de a-i vedea trupul magnific era foarte puternică.

Exact când fu pe cale să se miște, îi veni în minte cuvintele lui de mai devreme. „Mă aștept să mi te dăruiești complet în pat. Să faci ce îți spun fără ezitare și fără întrebări.”

Așa că, în timp ce ochii lui se dilatau de plăcere, ea îl lăsa s-o studieze. Ereția lui devenea tot mai mare, mai groasă. Ea îi provoca asta, iar constatarea o făcu să se simtă puternică și o determină să rămână locului.

- Am visat la gustul pe care l-ai putea avea. Ești dulce, Riley? Întrebă el cu o voce răgușită și sexy.

Buzele ei se întredeschiseră, dar nu ieși nici un cuvânt. Nu credea că el se aștepta la un răspuns și oricum nu-i putea oferi unul.

El întinse mâna, îi trase în jos o cupă a sutienului, îi ciupi sfârcul și începu să-i frământe sânul. Invadată de plăcere, ea se arcui, împingându-se în palma lui.

Atingerea lui o topea, o însemna, iar când el îi răsuci sfârcul, sexul ei pulsă de dorință și se umezi și mai tare. Respirația i se transformă în gâfâieli scurte, foindu-se sub atingerea lui, încercând să-și strângă picioarele pentru a estompa senzația de gol dureros pe care el i-o stârnea fără efort.

- Nu! spuse el pe un ton aspru, care o făcu să-i dea ascultare în vreme ce zvâcnetele din mugurul ei se intensificară. Ți-am zis să nu te miști, iar când vei ajunge la punctul maxim, vei ști că eu am fost cel care te-a adus acolo.

Riley scăpă un geamăt printre buze și se înroși de rușine.

- Ești al naibii de perfectă! rosti el, apoi își trecu mâna la celălalt sân și îi acordă aceeași atenție abilă, frământându-i sfârcul între degetul mare și arătător și privindu-i chipul în vreme ce șoldurile ei se împingeau spre el.

- Cred că a venit timpul să aflu dacă ai un gust atât de bun cum mi-am imaginat.

Se aplecă și luă în gură unul din sfârcurile întărite. Stele explodară în fața ochilor ei, iar sunetul răgușit care îi scăpă din gât o surprinse chiar și pe ea.

- Ian, te rog! îl imploră ea încleștându-și mâna pe brațul lui.

- Stai la locul tău! se răsti el, iar mâinile ei se lipiră din nou de perete.

Își dorea să-l atingă și spera că el avea să-i îngăduie asta mai târziu. Însă în clipa aceea, când el abia dacă se jucase puțin cu sânii ei, ea deja știa că ar fi făcut orice îi cerea el, dacă asta însemna să-i ofere orgasmul de care avea nevoie cu disperare.

- Bună fată! zise el îndreptându-și atenția spre celălalt sân. Asta vrei? Îi mușcă delicat sfârcul, iar un tremur îi zgudui trupul cu o asemenea forță, încât se miră că genunchii nu-i cedară.

- Pe toți dracii! murmură ea stârnindu-i un hohot de râs sumbru înainte de a o linge de jur împrejurul sfârcului care zvâcnea.

- Am o întrebare, izbuti ea să spună.

El îi mângâie obrazul cu o mână, atingerea lui fiind atât de blândă și de afectuoasă, încât lui Riley i se tăie respirația.

- Întreabă.

- Așa este?

- Așa e ce? întrebă Ian surprins de ezitarea din tonul ei.

Ea își înghiți nodul din gât, mușchii gâtului mișcându-i-se în sus și în jos și făcându-l pe Ian să geamă și să o sărute acolo. Femeia aceea avea ceva care îi stârnea cele mai protectoare instincte. În ciuda bravadei și independenței afișate, avea o inocență care îi domolea personalitatea lui dură. Din clipa în care spusese că voia ca ea să-i permită controlul total în pat, ochii ei albaștri se măriseră și se întunecaseră, plini de o dorință la fel de puternică precum cea care pulsa în venele lui. Știuse că ea avea să fie perfectă pentru subțila lui nevoie de control. Privind-o în momentul acela, cu buclele negre răvășite sălbatic în jurul chipului și al umerilor, cu buzele umede de sărutările lui, cu ochii măriți de încântare, instinctul îi spuse că avusese dreptate.

- Mă poți întreba orice, o asigură el.

- Am un gust la fel de bun cum ai crezut?

Întrebarea aceea aproape că îl făcu să cadă în genunchi. O ridică în brațe și o duse în dormitor, unde o așeză chiar în mijlocul marelui pat matrimonial cu patru stâlpi. Se aplecă deasupra ei, se sprijini în brațele care îi încadrau chipul surprins și o sărută apăsător și fierbinte pe buze.

- Tu... O sărută din nou, mai pătimaș. Ai un gust... Își strecură limba printre buzele ei, plimbând-o prin gura ei ademenitoare și fierbinte. Al naibii de bun!

Ea gemu, își petrecu brațele pe după gâtul lui și îl trase spre ea. Deși în mod normal el s-ar fi retras și ar fi preluat controlul, strânsoarea brațelor ei era prea plăcută pentru a-și face griji în privința păstrării distanței. O sărută din nou, în acest timp degetele lui strecurându-se sub fusta și lenjeria ei, coborându-i pe șolduri și coapse, până când ea se ridică puțin pentru a putea scăpa de acea barieră afurisit de enervantă.

Apoi el se pomeni în fața raiului. Locul ei dintre coapse aproape gol și umed de excitare îl chema. El se aplecă și mai mult și inhală mirosul ei feminin încins. Mădularul i se întări, iar dorința i se intensifică și îi cuprinse tot trupul. Nici o femeie nu avusese vreodată un asemenea efect asupra lui.

- Am nevoie...

El își reprimă cuvintele pe care dorise să le spună, nevrând să-și dezvăluie sentimentele în fața nimănui. Buzele ei se arcuiră, iar pe chip îi apărură o expresie de acceptare totală. Își ridică șoldurile spre el, semnificația fiind clară.

- Atunci, ia!

Ea îl îmblânzi, iar el își îngădui luxul de a mângâia cu vârful degetelor pliurile delicate, înainte de a-și înclina capul ca s-o guste pentru prima dată. Își trecu îndelung și lent limba peste carnea umflată. Iar după întâia mângâiere, nu se putu abține să nu o mai facă o dată și încă o dată. Cu o precizie calculată, o linse peste

tot. De la buzele exterioare la cele interioare, acoperite de umezeala dorinței, își făcu o misiune din a o tachina și a o excita.

Ea gemu și se foi sub trupul lui până când el o ținu locului cu mâinile și continuă să o ducă pe culmi și mai înalte. Își băgă un deget în teaca udă și îl îndoi înăuntru.

- Ian!

Îi gemu numele în clipa când el apăsă cu putere exact în locul potrivit pentru a-i provoca extazul. Trupul ei se cutremură, iar el își continuă atacul, apăsându-și limba cu putere pe mugurul ei. Se arcui spre el, împingându-și soldurile spre gura lui când termină.

Mădularul lui zvâcnea în pantaloni, hainele strâmte innebunindu-l. Mai ales că ea nu-și stăpânise strigătele de plăcere în timp ce el o dusesse spre culmea extazului, ținând-o acolo cât mai mult posibil și continuând s-o lingă și s-o mângâie și după ce se lăsase din nou pe pat.

Se desprinse de ea și își înălță capul. O privire rapidă îi spuse că degetele lui mari lăsaseră urme întunecate pe coapsele ei albe, simțindu-se mândru că o însemnase.

Se ridică și, în picioare lângă pat, își dădu repede jos cravata și o aruncă pe așternut împreună cu un prezervativ pe care îl scoase din sertarul noptierei. Sacoul și cămașa ajunseră pe podea, urmate de pantaloni și de boxeri. Își prinse mădularul mărit și se întrebă cum naiba să facă s-o aibă încet. Expiră lent, străduindu-se să-și controleze dorința pentru acea femeie, care pătrunsese atât de adânc în el, încât se temea că nu avea să dispară niciodată.

Totuși, pentru nimic în lume nu voia ca ea să afle asta. Își dorea să intre în ea, să-i vadă ochii împăienjenindu-se de dorință, să facă lent și îndelung dragoste cu ea, până ce avea să-i strige numele, unghiile să i se înfigă în spinare, iar brațele să-l strângă cu putere. Dar nu avea să facă asta. Nu putea. Nu în condițiile în care cunoștea prețul unei asemenea încrederi.

Știind ce intenționa să facă, se uită la cravata de pe pat și se gândi că lui Riley avea să-i placă fiecare clipă. Și lui la fel.

Din poziția în care stătea pe pat, Riley studie superbul trup masculin al lui Ian și suspină cu putere, nepăsându-i dacă aprecierea ei avea să i se urce la cap. Tocmai îi oferise cel mai bun orgasm din viața ei, fiind prima experiență cu un individ care se ocupase de nevoile ei înainte de a se preocupa de el. Chiar și numai acest lucru îl făcea să merite a fi păstrat, cel puțin în opinia ei, însă știa că nu era cazul să pună preț pe asemenea speranțe și visuri.

Dar sex extraordinar cu Ian? Asta voia din plin.

El rămase în picioare lângă pat, privind-o cu ochii măriți de dorință. Pentru ea. Își apucă mădularul rigid și îl frecă de la un capăt la altul, ca și cum se pregătea.

Ea înghiți anevoie, brusc neliniștită, dar hotărâtă să-și păstreze cumpătul în fața acelui bărbat.

– Ai de gând să stai acolo sau vii din nou lângă mine? întrebă ea.

Un zâmbet sexy îi arcui buzele pricepute.

– Oh, sigur că vin lângă tine!

Își azvârli pe neașteptate asupra ei trupul zvelt și dur ca al unui prădător. Părul de pe pieptul lui îi mângâie sfârcurile excitate, abdomenul lui tare ca piatra îi apăsă ațățător pântecul ceva mai moale, iar erecția lui uriașă îi gădilă sexul. Un puternic fior de dorință îi străbătu din nou tot corpul, deși abia terminase.

Știa că nu era cazul să se aștepte la alt orgasm și era mai mult decât încântată de cel pe care îl avusese. Totuși, la gândul de a-l avea în ea, de a fi pătrunsă adânc de el, își ridică șoldurile într-o invitație mută.

El își propti mâinile de o parte și de alta a capului ei, iar ochii lui de un albastru întunecat o priviră cu patimă.

– M-ai întrebat dacă ai un gust bun, îți amintești? rosti el rupând vraja încărcată de tensiunea sexuală care se țesuse între ei.

Ea izbuti să încuviințeze din cap.

– Vreau să-ți dai seama singură.

Ochii ei se deschiseră larg, iar el o sărută adânc, împletindu-și limba cu a ei. Nu se grăbi, ci transformă sărutul într-o experiență senzuală, mimând penetrarea și retragerea mădularului său gros și tare în corpul ei pe care ea le dorea cu disperare. El avea gust de Ian, întunecat și delicios, cu un vag iz din propria ei aromă. Era cel mai erotic lucru pe care îl trăise vreodată, iar ea își împleti limba cu a lui, inhalând aroma unică.

Dorința pulsa pretutindeni, iar ea își petrecu picioarele pe după ale lui, simțind nevoia să-l simtă. Brusc, el se ridică, vintrele lui fiind umezite de ale ei, iar ea gemu. El o apucă de o mână, apoi de cealaltă. Înainte ca Riley să-și dea seama ce avea de gând, îi legă încheieturile de tăblia patului cu cravata.

– Ian?

El o privi de parcă era o mâncare pe care intenționa să o devoreze. Ea își smuci mâinile, dar el izbutise să o lege bine.

– Ian? repetă ea.

Vocea îi tremură, la fel ca fiecare nerv din trupul ei.

Nimeni nu o mai legase vreodată. Nimeni nu sugerase asta.

– Relaxează-te, te rog, îi spuse el cu blândețe. Lasă-te în voia simțurilor, adăugă el, amintindu-i ce-i zisese mai devreme.

Ea încercă să înghită, dar i se uscaseră gura. Ar fi trebuit să se teamă, însă excitarea pe care o simțise când el o pusese să stea cu mâinile lipite de perete reveni în forță. Umezeala și zvâcnete tot mai clare îi apărură din nou între coapse.

Îi plăcea să fie legată? Strâmbă din nas, încercând să înțeleagă reacția propriului trup.

- Asta se cheamă supunere, rosti el, parcă citindu-i gândurile. Îți place să fii sub controlul meu.

- Nu-mi place!

Ochii lui se îngustară.

- Corpul tău nu minte, dulcețo!

Își strecură un deget printre pliurile umede, iar pereții ei interiori se strânsură, încercând să-i cuprindă degetul, să-l ducă mai adânc, cu forță.

El rânji.

Ea gemu din pricina golului pe care voia ca el să-l umple.

- Acum, că ne înțelegem unul pe celălalt...

Începu să-și miște trupul pe al ei, mădularul lui gros mângâindu-i chinuitor mugurul sensibil.

Ea se cutremură și, instinctiv, încercă să-și coboare mâinile și să-l țină locului, să-i atingă umerii masivi și să se agațe de el în vreme ce se ridica pentru a-l întâmpina. Fu brusc oprită, nodurile făcute de el împiedicând-o să-și coboare mâinile, ceea ce, din nou, i se păru ciudat de excitant.

„Nu“, se gândi ea, dar se abținu să vorbească. El dorea asta. Ea avea să încerce. Pentru că voia să-i înțeleagă nevoia de a deține controlul.

Însă nu se putea concentra. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la mișcările lente ale mădularului pe mugurul ei, în sus și în jos, înainte și înapoi, apoi tot mai apăsător, până când șoldurile ei începură să se rotească pentru a-l întâmpina. Ritmul lui se combină cu presiunea intensă, iar dorința familiară începu să se amplifice adânc în ea.

Scânci, dorindu-și mai mult decât împingerea circulară a șoldurilor lui și apăsarea puternică a mădularului. Îl voia în ea.

- Ian, te rog!

Șoldurile ei se ridicară, dar golul nu fu umplut.

- Așa, dulcețo, lasă-te în voia simțurilor! Simte mădularul meu tare în sexul tău dulce! Termină pentru mine!

Senzațiile care prevesteau orgasmul apăruseră, dar îi era imposibil să termine. Simți cum se cutremură și își împinse pântecul în sus, căutând eliberarea. El își legănă șoldurile spre ale ei o dată, de două ori, mișcări de o perfecțiune deplină, într-un ritm tot mai rapid, iar ea avu impresia că tremurăturile îi spulberau corpul. Țipă - orgasmul fu intens și aproape perfect, dar nu întru totul, deoarece el nu era în ea. Avea nevoie de el acolo...

Pe neașteptate, el dispăru.

- Nu!

Se zvârcoli neajutorată în pat, luptându-se cu nodurile, furioasă pe el că se juca urât cu ea, apoi auzi foșnetul unui ambalaj rupt și închise ochii, simțindu-se binecuvântat de ușurată.

- Ușurel!

Îi mângâie obrazul, iar ea și-l lipi cât putu de mâna lui, având nevoie de ușurare sub orice formă i-o oferea el. Se sili să-și deschidă ochii și îl văzu aplecat spre ea.

- Bună fată! zise el având în ochi o privire întunecată și aprobatoare. Uită-te la mine! Vreau să știi că eu sunt cel care îți oferă plăcerea.

- Sunt foarte sigură că știi asta, îl asigură ea abia recunoscându-și vocea răgușită.

El zâmbi și îi ciupi un sfârc. Ea se arcui spre el din nou.

- Data viitoare când termini, fă-o cu mine în tine, îi spuse el fără a-și desprinde privirea de a ei în timp ce se urcă pe ea și o pătrunse.

O umplu complet, iar fulgere luminoase dansară în fața ochilor ei, urmate de furnicăturile unor lacrimi neașteptate. Niciodată actul intim nu o răvășise așa de tare, iar asta o sperie. Sentimentele ei o speriau. El o făcuse să atingă apogeul de atâtea ori, încât rămăsese fără barierele și zidurile pe care le ridica de obicei. Toate

aceste lucruri, mădularul lui mare și faptul că nu mai fusese de multă vreme cu un bărbat făcură ca o neașteptată durere s-o ia prin surprindere. Aceasta era singura parte a poveștii pe care intenționa să o spună pentru ea însăși... și pentru el.

Ian surprinse sclipirea din ochii ei și incremeni.

- Rahat!

Dădu să se retragă din ea, însă ea își încleștă trupul în jurul lui.

- Nu! rosti ea cu ochii mari.

- Te-a durut.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i facă rău. Ea clătină din cap.

- A trecut ceva timp de când n-am mai făcut-o. Trebuie doar să-mi trag sufletul. Și să mă obișnuiesc. Ești mare, rosti ea întorcând capul.

Îl cuprinse o mândrie ridicolă la auzul vorbelor ei. Îi mângâie obrazul și îi întoarse din nou capul spre el.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Ca să-ți stric cheful și să te fac s-o iei la fugă înainte de a ajunge la partea bună? întrebă ea cu seninătate.

- Partea cealaltă n-a fost bună? întrebă el, rămânând nemișcat și privind-o cu intensitate.

Ea își dădu ochii peste cap și râse, ceea ce era o experiență nouă pentru el. O femeie care râdea în vreme ce el era tare și gros în ea. La fel, faptul că și lui îi venea să zâmbească.

- Nu, Ian, nu a fost bună. A fost spectaculoasă! zise ea gemând ușurel când își strânse pelvisul și îl trase mai adânc în ea.

Fierbinte și umedă, era mai mult decât pregătită pentru el, iar el se relaxă, își înclină capul, luă în gură unul dintre sfârcurile ei ispititoare și i-l supse până când ea începu să se zvârcolească și să geamă sub el.

- Oh, Doamne, cred că o să...

Țipă și se arcui spre el, orgasmul făcând-o să-și desprindă sânul din gura lui. Era și mai udă, complet

pregătită, iar el începu să-și miște ritmic soldurile, pătrunzând-o repede și cu putere. Ea se zvârcoli și mai tare sub el, orgasmul părând să nu i mai termine – sau poate că era altul.

El știa doar că nu mai simțise niciodată o asemenea profunzime a dorinței și a nevoii. Trebuia s-o aibă, s-o ia, s-o posede cu totul, așa că asta făcu, mădularul lui penetrându-i cu forță carnea caldă, fiecare pătrundere fiind tot mai adâncă de fiecare dată când se retrăgea și intra din nou.

- Ian!

Auzul propriului nume îi amplifică și mai mult dorința.

Nevoia, dorința și ceva ce semăna foarte mult cu emoția îl umplură peste măsură. O posedă cu penetrări voit aproape violente, pe care ea la acceptă răspunzând cu arcuiri ale soldurilor în ritmul mișcărilor lui. Nu dură mult; fusese foarte aproape de punctul maxim când o văzuse ajungând pe culmi de atât de multe ori. Se încordă, iar explozia bruscă izbucni în el când termină cu mai multă forță ca oricând. Continuă să se miște în ea până când nu mai avu nici un pic de energie, nici gânduri, nimic.

Se prăbuși pe ea, cu trupul learcă de sudoare. Ea era la fel de udă sub el. Când reveni la realitate, gâfâielile lor sacadate fură singurul sunet care îi răsună în urechi. O avusese ca un om posedat, neoprindu-se nici măcar o clipă ca s-o întrebe dacă se simțea bine. Înjurându-se în sinea lui, se ridică și îi desfăcu nodurile de la încheieturi, apoi îi coborî încet brațele și o masă cu delicatețe.

- Ești în regulă? izbuti el să întrebe.

- Îhî, fu singurul ei răspuns.

El se asigură că mâinile nu-i erau amorțite și că stătea confortabil, apoi o cuprinse în brațe, învăluind-o în căldura lui. Nu era ceva ce făcea în mod obișnuit, dar femeile cu care se culcase până atunci știuseră

că nu avea să-și petreacă noaptea la ele, iar în apartamentul lui nu adusesese niciodată pe nimeni.

Timpul trecu, ea începu să respire mai ușor în îmbrățișarea lui, iar el își dădu seama că îi plăcea s-o țină așa. Inima începu să-i bată mai tare. Nu era bine pentru el să aibă atâta nevoie de cineva care nu-i era rudă apropiată. Știa asta. Lumea exterioară avea tendința de a-l dezamăgi. La naiba, sânge din sângele lui dovedise că nu-i merita încrederea!

Dar nu-și putea reprima dorința de a o avea lângă el, cel puțin deocamdată, iar asta însemna să se asigure că Riley nu avea să se înfurie atunci când avea să se trezească și să-și amintească faptul că o legase și făcuse sex violent cu ea. Era mai bine să afle chiar în clipa aceea ce gândea ea.

- Riley?

- Sunt obosită, murmură ea și se trase mai aproape de el, nu mai departe.

Trupul ei ispititor lipit de al lui îl excită din nou, așa că numără descrescător de la o sută, încercând să adoarmă, ceea ce era evident că ea făcea, fiindcă o auzea cum respira relaxată lângă el.

Ian gemu și se resemnă la gândul că îl aștepta o lungă noapte fără somn.

capitolul 6

Pe Riley o trezi soarele, lumina strălucitoare pe care o simți pe chip fiind ceva neobișnuit pentru că, în mod normal, trăgea jaluzelele înainte de a se duce la culcare. Clipi, simți un trup tare lipit de al ei, înțelese că era goală, iar detaliile erotice ale nopții trecute îi reveniră brusc în minte. Având în vedere firea ei independentă, trebuia să fie îngrozită de modul în care Ian o domina-se, în care îi îndrumase fiecare gest până când o adusesse pe culmi, dar acel gând o făcu să pulseze de dorință.

Vrând să-l vadă, se răsuci pe o parte și îi privi chipul frumos, mult mai relaxat în somn. Se întrebă care era motivul pentru care el simțea nevoia să-și controleze fiecare aspect al vieții, inclusiv cea intimă, și se întrebă de ce ei îi plăcuse atât de mult. Se întoarse pe partea cealaltă, iar erecția lui fierbinte și groasă îi impunse dosul.

Rămase nemișcată și așteptă, însă el nu păru să se trezească. Ea zâmbi și decise că, în vreme ce el dormea, putea să fie și ea puțin dominatoare.

Se părea că Ian avea un somn greu, așa că ea profită de asta, dezvelindu-l încet și trăgându-se în jos pe lângă trupul lui. Îi cuprinse în palmă erecția deja tare, minunându-se cât de fină era pielea mădularului gros care pulsa în palma ei. Cu toate că trebuia să stea cu un ochi ațintit asupra chipului lui Ian, în caz că se trezea, nu-și putea desprinde privirea de mică ei mână ce îl cuprindea.

Își mișcă mâna spre capătul lui, apoi înapoi spre bază și iarăși în sus, fiind încântată să vadă o picătură de lichid prelingându-se din vârf. Se aplecă și o linse. Șoldurile lui se arcuiră, iar ea deschise gura și îl cuprinse. Știa că era mare – simțise o durere între coapse când

se trezise în dimineața aceea -, așa că încercarea de a-l lua complet în gură era o provocare.

Una care îi făcea plăcere. Mai mult decât hotărâtă, îi umezi mădularul cât de bine putu, lingându-l în sus și în jos, apoi își folosi mâna pentru a-l freca mai bine. Găsi un ritm care îi plăcu - se părea că și lui îi plăcu, fiindcă scoase un geamăt sacadat.

Îl privi fără a-și lua gura de pe mădular. Stătea cu capul sprijinit pe perne, iar ochii îi erau întunecați și licăreau în timp ce se uita la ea. Riley se înfioră văzându-i privirea excitată și se aplecă asupra mădularului, cuprinzându-l în gură cât mai adânc, frecându-l cu mâna, lingându-l cu limba și tachinându-i încet capul rotund.

El își ridică brusc șoldurile, intrându-i până în gât, iar ea rămase fără aer, dar izbuti să respire pe nas și făcu față acelei preluări neașteptate a controlului. Când el începu să se miște ritmic în gura ei, ea se gândi că n-ar trebui să se mire.

Sunete adânci, excitate izbucniră din gura lui, făcând-o să se excite foarte tare.

Incapabilă să reziste, își duse mâna liberă la mugur și își mângâie carnea udă, dar avea nevoie de mai multă presiune decât putea să-și ofere dacă voia să ajungă la orgasm să termine. Și își dorea foarte tare să o facă.

La fel dorea și el, penetrarea lui devenind tot mai dură și mai rapidă, iar Riley își dori ca el să termine în gura ei, pentru a ști că îl putea face pe acel bărbat care se controla foarte strict să cedeze în fața ei. Degetul ei începu să maseze și mai tare mugurul.

Brusc, el se ridică în șezut, o apucă de subsuori, o întinse pe pat și se urcă pe ea. Părul ciufulit și barba abia mijită îi dădeau un aer libertin, iar efectul era și mai devastator decât atunci când avea înfățișarea unui om de afaceri. Iar erecția lui umedă și fierbinte pulsa pe pântecul ei.

- Ce faci? întrebă el cu voce răgușită.

- Nu ți-ai dat seama? Credeam că ai mai multă experiență decât mine, spuse ea simțindu-se obraznică, dar și pregătită pentru el.

Ochii lui se întunecară.

- Foarte amuzant!

- Lasă-mă să termin.

- Nu și dacă te faci singură să termini. Orgasmele tale îmi aparțin!

Auzindu-i cuvintele, sfârcurile i se întăriră, iar umezeala îi picură între coapse. Își reprimă un geamăt.

- Și ce propui? întrebă ea nedorind să renunțe la propria plăcere doar pentru că așa îi cerea el.

Un zâmbet îi arcui buzele. Apoi ea se trezi brusc că o răsucesce pe o parte și își schimbă poziția. Proptit într-un cot, stătea cu fața la nivelul sexului ei dornic, în vreme ce erecția dintre coapsele lui se afla lângă gura ei.

- Oh, Doamne!

Poziția aceea era foarte... intimă.

Fără a-i oferi un răgaz de gândire, el își înclină capul și începu să-i lingă mugurul. Ea se cutremură și își arcui soldurile spre el. Parcă citindu-i gândurile, el o apucă de șolduri și își îngropă chipul între ele. Răsuflarea lui era caldă, iar limba lui păcătoasă și atât de pricepută începu s-o tachineze și s-o ațâțe, făcând-o să simtă că își pierde mințile.

Ar fi fost foarte ușor să închidă ochii și să accepte totul, dar nu își dorea asta. Într-un fel, începuse să-l domine și intenționa să-și păstreze judecata până ce reușea să-l aducă în punctul de a-și pierde puțin din controlul lui prețios.

Îi cuprinse mădularul cu mâna și îl băgă din nou în gură, strângându-și buzele în jurul lui, trăgându-l adânc în ea și sugând cât de tare putea pentru a-l înnebuni la fel de mult cum o înnebunea el pe ea.

El trecuse de la un lins delicat, de parcă ea era ceva gustos de mâncat, la un lins apăsător al mugurului, strângându-l din când în când între limbă și dinți. Ea se arcui

spre gura lui, iar el o apucă brutal de șolduri și o ținu locului, în vreme ce o pătrunse cu limba, imitând mișcările mădularului.

Ian începu să-i penetreze gura, iar ea gemu în jurul erecției tot mai groase. Sunetul scos avu un efect neașteptat – el tresări și începu să se miște tot mai energic în gura ei dornică, în timp ce ea îl mângâia apăsând cu limba și cu mâna. El scoase un geamăt prelung, iar Riley îi simți vibrațiile prin tot trupul și înțelese brusc cât de tare îl excitase.

Cutremurarea lui o făcu să ajungă la apogeu pe neașteptate, iar întregul ei trup fu cuprins de flăcări, tremurând și gemând în jurul mădularului său, simțind că avea să vină orgasmul. El îi ciupi mugurul, iar ea simți că se dezintegrează exact în clipa când el își vărsă sămânța în gura ei, suvoiul fierbinte prelingându-i-se în gât în vreme ce ea făcea eforturi să înghită și să țină pasul cu el... și cu ea însăși.

Pe toți dracii! Minte și corpul lui Ian tocmai fuseseră date peste cap de o femeie sexy, care știa ce voia și care refuza să stea locului și să-l lase să facă ce poftea. În schimb, cerea ce i se cuvenea. Iar el adora asta. La fel cum adora să doarmă cu ea în brațe și să se trezească simțindu-i buzele cuprinzându-i mădularul. Se îndrăgostea de ea într-un mod pe care nu și-l mai îngăduise, iar asta îl speria de moarte. Nu permitea nimănui să aibă putere asupra lui în nici un fel. Mai ales când venea vorba de sentimente.

„Nu te gândi prea mult la asta“, se avertiză el. Era doar o noapte cu o femeie superbă.

Se trase spre capul patului și văzu că ea stătea întinsă cu fața în jos, de-a curmezișul. Îi îndepărtă părul de pe față.

– Am crezut că am murit și am ajuns în rai, murmură ea fără a deschide ochii.

El îi privi buclele splendide, care i se revărsau pe spate, șoldurile largi și generoase, fundul perfect rotund și zâmbi de plăcere la vederea acelei priveliști.

- Hai, dulceato! E vremea să facem duș.

- Nu mă pot mișca.

El se duse în baie, scoase două prosoape, porni dușul pentru ca apa să se înfierbânte, apoi se întoarse în cameră.

- Hai la duș! spuse el cu mai multă fermitate în glas.

Văzând că ea nu se clintește, se gândi o clipă, apoi se aplecă și o plesni peste fund.

- Hei!

Ea își înălță capul și se uită la el, dar în ochii ei albaștri nu se citi furie, ci erau doar fierbințeală, un interes brusc și excitare.

El reținu acea imagine pentru alt moment.

- Hai!

O ridică în brațe și se îndreptă spre baia plină de aburi.

Inutil de spus că dușul dură mai mult decât era necesar să se spele și fu o dimineață de neuitat, cum nu mai trăise de foarte multă vreme.

În mod normal, Riley evita *mersul rușinii*, adică să fie condusă acasă după o noapte de sex. Îi fusese ușor, fiindcă avusese puțini iubiți, la intervale mari, iar aventurile de o noapte nu aveau ce căuta în viața ei. Acum însă trebuia să-și pună hainele din seara precedentă și să-l roage pe Ian să o ducă la stadion pentru a-și lua mașina. Tot ce își dorea era să treacă restul dimineții fără a avea parte de momente stânjenitoare.

La lumina zilei, îi revenea în minte tot ce făcuseră, cu detalii clare, iar ea nu știa cum mai putea să se uite în ochii lui. Unde era bravura pe care o simțise când se trezise? Dispăruse odată cu sentimentul de siguranță dat de brațele lui în jurul ei, iar ea nu știa ce statut aveau unul în fața celuilalt.

Ieși din baie și intră în dormitorul gol. Ian se scuza-se, spunând că trebuia să răspundă la un apel telefonic legat de afaceri și se părea că încă nu se întorsese. Riley și-ar fi verificat mobilul, dar îl lăsase împreună cu geanta în mașina lui.

Ignorând chiorăitul din stomac, își luă chiloții de pe podea, îi întoarse pe dos și îi trase pe ea. Își încrucișă brațele peste sânii goi și gemu. Cămașa și sutienul erau undeva pe dușumeaua holului de la intrare, fiind exclus să defileze goală prin apartament. Se gândi că trebuia să găsească un prosop uscat cu care să se înfășoare.

Privi spre pat și fu mirată când văzu că el îi lăsase un tricou cu care să se îmbrace. Recunoscătoare, îl puse pe ea, deși îi era mult prea mare, ajungându-i până sub genunchi. Își împături fusta și o puse la subsuoară.

Străbătu coridorul, trecând pe lângă două uși închise despre care presupuse că erau ale unor dormitoare, și intră în livingul mare. Se îndreptă în direcția din care se auzea vocea estompată a lui Ian și îl găsi lângă geamurile înalte din podea până în tavan, care dădeau spre ocean.

Stătea cu o mână proptită în sus, pe fereastră. Pantalonii de trening bleumarin aveau talie joasă și nici un tricou nu-i acoperea trupul incredibil, permițându-i să-i privească în voie spatele și brațele musculoase.

La vederea lui, își înăbuși un suspin.

Sau poate că nu și-l înăbuși prea bine, pentru că Ian se răsuci, iar privirea lui de oțel o întâlni pe a ei.

- Ocupă-te de asta! se răsti el la interlocutorul nevăzut și puse capăt convorbirii.

Când se uită din nou la ea, expresia i se îmblânzise.

- Ți-e foame? întrebă el.

Ea înghiți anevoie.

- Nu e nevoie să mă hrănești. Dar am nevoie să mă duci la mașina mea. E la stadion, îți amintești?

Ian își amintea. De asemenea, își dădea seama când cineva bătea în retragere. În mod normal, el făcea asta.

Nu-i plăcu faptul că Riley era atât de nerăbdătoare să scape de el.

Mai ales având în vedere că realitatea avea să îi ofere destul de curând motive s-o facă. Înainte să se întâmple asta, trebuia s-o ademenească, indiferent unde îi plecașeră gândurile pentru a se proteja emoțional.

- Asta nu-i un răspuns, rosti el. Te-am întrebat dacă ți-e foame.

Stomacul răspunse în locul ei, iar îmbujorarea îi coloră obrazii.

El râse.

- Bănuiam eu.

Își petrecu un braț pe după talia ei și o conduse spre bucătărie, în tot acest timp fiind perfect conștient de curbele de sub tricoul lui și de faptul că nu purta sutien. Știa asta pentru că îi pusese hainele într-o pungă, pentru a și le lua acasă mai târziu.

- Hai, micul dejun ne așteaptă!

Ea îl privi îngrijorată, ca și cum brusc nu mai știa ce să înțeleagă din purtarea lui.

Și el simțea același lucru. Majoritatea femeilor cu care se culcase se agățau de el, sperând că avea să găsească la ele ceva care să-l intereseze mai mult timp. Adesea, bănuia că banii erau motivul pentru care erau atât de fascinate, fiindcă el, cu siguranță, nu-și afișa personalitatea fermecătoare în dimineața următoare și nici nu le oferea micul dejun.

Apăsând-o ușor pe spate, o duse în bucătărie, unde micul dejun fusese livrat în timp ce ea termina cu baia.

- Stai jos!

Ea alese un scaun, se așeză și studie mâncarea aranjată pe masă.

- N-am știut ce-ți place, spuse el. Având în vedere că unul dintre beneficiile locuitului aici este room-service-ul complet, m-am gândit să iau de toate, ca să alegi ce vrei.

- Mulțumesc!

Luă o chiflă și întinse cremă de brânză pe ea, ignorând fructele. El rânji.

- Așadar, preferi carbohidrații, roști el.

- Am făcut destul efort fizic ca să-mi fie foame. Roșeața îi reveni în obraji. Dacă ai treabă, pot să mănânc chifla în drum spre stadion.

El își trase scaunul mai aproape de al ei și fu încântat să vadă că îmbujorarea ei se intensifică, iar răsufierea i se opri în gât. Totuși, era brusc sperioasă, iar el voia să știe de ce.

- Te grăbești să pleci? o întrebă el.

- Nu, doar că... nu știu... eu nu fac așa ceva.

Își feri privirea și luă o îmbucătură mare din chiflă.

- Definește *asa ceva*.

Ea mestecă și înghiți.

- În mod normal, nu fac sex cu un tip cu care nu am o relație.

În sfârșit, păreau să ajungă undeva.

- Și?

Dorea ca ea să continue fără nici o sugestie din partea lui. Voia ca ea să spună ce era între ei. Pentru că el încă nu se lămurise.

Fără a se uita în ochii lui, ea mai mușcă o dată din chiflă, mestecă, înghiți, apoi sorbi lung din suc de portocale.

El așteaptă.

- Alex mi-a zis că treci de la o femeie la alta, recunosc cu ea, în cele din urmă.

Ian își încleștă maxilarul, simțind nevoia să-l ucidă pe fratele lui vitreg pentru că făcuse comentarii despre viața lui. Individul ăla nu-l cunoștea. Deloc!

- Asta făceam de obicei, admise el.

Riley puse pe farfurie chifla neterminată.

- Ei bine, îți apreciez sinceritatea. Acum, putem pleca?

El clătină din cap și nu-și putu împiedica zâmbetul să i se întindă pe toată fața.

- Riley, Riley, Riley! Am spus că asta făceam. A fost ceva în comportamentul meu din seara trecută până în dimineața asta care te-a făcut să crezi că am terminat-o cu tine?

Pentru a-și întări vorbele, își trecu degetul peste colțul gurii ei, unde îi rămăsese puțină brânză, apoi și-l linse în vreme ce ea se uita la el. În ochii ei se citea o dorință nedisimulată, iar mădularul lui se întări în pantalonii de trening.

- Așadar, nu s-a încheiat? rosti ea frământând cu putere șervetul în poală.

- Nici pe departe.

În cele din urmă, se uită la el. Ochii ei mari și albaștri îl priviră pe sub genele dese, în vreme ce cu siguranță ea se gândea ce să spună.

- Am niște reguli.

El ridică o sprânceană, nedorind să fie amuzat, dar totuși fu.

- Continuă!

Riley trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii.

- E în regulă dacă nu vrei să numești asta o relație, dar, dacă te vezi cu mine, nu te întâlnești cu alte femei în același timp.

El nu spusese că nu considera o relație ce era între ei. La naiba, Ian nu știa ce presupunea o relație, dar se gândi că, dacă recunoștea asta, nu ar fi avut nimic de câștigat. Îi puse mâna pe coapsă, în locul unde tricoul i se ridicase puțin, dezvăluindu-i pielea.

- Amândoi știm că, de când am început să ieșim împreună, n-am mai avut vreme pentru altcineva. Dar poate că vei fi încântată să afli că nici nu mi-am dorit pe altcineva. Așadar, nu vor fi alte femei.

Îi mângâie pielea fină, iar degetul lui mare urcă mai sus.

- Bine, rosti ea cu glas răgușit.

- Acum, am și eu o condiție. Îi ridică bărbia cu o mână. Nici tu nu te vezi cu alți bărbați.

- S-a făcut!

Un zâmbet obraznic îi arcui buzele, iar el știa că o recâștigase. Distanța dintre ei dispăruse. Se aplecă și își trecu buzele peste ale ei, care aveau gust de Riley și de citrice. Ea gemu și îl sărută scurt, apoi își retrase capul.

- Mai e ceva.

- Ce anume? întrebă el savurându-i prezența mult prea mult.

- Trebuie să-i zic lui Alex și va trebui s-o fac așa cum cred că e mai bine. Nu va fi încântat, dar vreau ca el să înțeleagă. Am nevoie să-mi fie alături. Iar acest lucru nu este negociabil.

Ian închise ochii și gemu, dar nu pentru că avea vreo obiecție legată de modul în care voia ea să-l abordeze pe fratele lui vitreg și prietenul ei, ci dintr-un motiv mult mai serios.

- Cred că s-ar putea să fie o problemă, îi spuse el.

Ea deveni rigidă și se retrase puțin.

- Ian, am zis că nu este negociabil și am vorbit serios. Alex nu e doar prietenul meu, este *familia* mea. Tot trupul începuse să-i tremure. Vreme îndelungată, el a fost singurul om din viața mea care m-a protejat!

Tresări la auzul propriilor cuvinte. Era evident că nu dorise să dezvăluie atât de mult.

Însă le rostise, iar el începu să-și pună întrebări. O protejase? De cine? Ian își dădu seama că exista o poveste, iar dacă aveau timp, voia să-i ceară să i-o spună.

- Problema este că, dacă nu-mi poți oferi asta, atunci...

- Dacă aș putea, ți-aș oferi un răgaz ca să vorbești cu el, dar e prea târziu. Mai știi apelul de mai devreme? Despre asta era vorba.

Își luă iPhone-ul de pe bufet și deschise ultimul e-mail primit, care conținea un link către un cunoscut blog de sport, unde fusese postată o fotografie cu ei doi, făcută cu o seară în urmă, când ieșeau din restaurant.

Obrajii ei erau îmbujorați. Mâna ei era în a lui. Nu exista nici un dubiu că erau împreună. Sau că intenționau să fie. Riley luă telefonul și privi poza care umplea ecranul.

- Oh, Doamne! Sări de pe scaun. Telefonul meu! E la tine în mașină! Am nevoie de el! Porni spre ușă, apoi se răsuci spre el. De ce nu mi-ai spus mai devreme despre fotografia aia?

- Au trecut doar zece minute de când am văzut-o. Încercam să aflu cât de departe a ajuns.

- Și?

- A ajuns virală - în orice caz, pe blogurile sportive din Miami.

Ea se cutremură.

- Și ce spun despre ea? Ce cuvinte însoțesc poza?

- Chiar este important? întrebă el nedorind să vorbească despre asta.

Ea îl privi îngrijorată.

- Faptul că ai întrebat de ea îmi zice că este important, zise ea pe un ton rece.

El o privi în ochi.

- Ian Dare, președintele de la Miami Thunder, și ultima lui cucerire. Ce șanse sunt ca aceasta să reziste mai mult de un weekend?

- Minunat! murmură ea.

El refuză să o piardă din cauza unui lucru pe care nu-l putea controla.

- Tot ce contează este ce se întâmplă între noi, și deja am discutat despre asta. Nu ai de ce să-ți faci griji!

- Nu în privința mea îmi fac griji, spuse ea cu o expresie panicată pe chip. Trebuie să-l sun pe Alex!

Firește că trebuia. Izbuti cumva să împiedice cuvintele să-i iasă din gură.

- Folosește telefonul meu, zise el. Fiindcă ea ezită, Ian adăugă: Este mai rapid decât să aștepți să-mi fie adusă mașina.

Ea își înghiți nodul din gât.

- Mersi.

Apelă numărul și așteaptă ca Alex să răspundă. Ian știa că trebuia s-o lase singură, dar nu se putu hotărî să plece. În general, nu-i plăcea să fie în necunoștință de cauză, iar când venea vorba despre Riley și Alex, nu doar că nu știa tot ce se petrecea, ci era complet pe dinafară. Gândul acela îi întoarse stomacul pe dos.

- Bună, eu sunt, spuse ea.

- La naiba, Riley, te-am sunat toată seara! Iar când m-am trezit azi-dimineață, am dat cu ochii de fotografia cu tine și Ian.

Ian, care era suficient de aproape de Riley pentru a auzi vocea lui Alex, își încleștă pumnii pe lângă trup.

- Am așteptat să te întorci din călătorie pentru a-ți zice față în față. Se uită la Ian, apoi se întoarse cu spatele la el. Mi-a oferit o slujbă la Thunder.

- Iar în același timp ți-o trage? țipă Alex.

- Nu-i deloc așa, replică ea.

Ian se gândi că exact așa era, iar amândoi știau asta.

- Te-ai întors din LA, da? întrebă ea.

Oricare o fi fost răspunsul, el coborâse vocea, așa că Ian nu-l auzi.

- Bine, atunci ne vedem după-amiază. Iar până atunci, calmează-te! După o scurtă tăcere, continuă: Și eu te iubesc. Pa!

Rezistând impulsului de a da cu pumnul în ceva, Ian așteaptă ca ea să se întoarcă spre el. Când o făcu, văzu că expresia de pe chipul ei era mult mai supusă decât i-ar fi plăcut lui.

- Mă urăște chiar atât de mult? o întrebă Ian.

Ea clătină din cap.

- Indiferent ce a spus, nu e vorba doar despre tine. Este vorba despre mine și Alex. Și despre faptul că i-am ascuns asta timp de o săptămână.

- Ai zis că el e familia ta.

Ea îl privi cu ochi mari și sticloși.

- Este. Alex și mama mea vitregă. Ei sunt tot ce am.

Ian își dori să fi fost inclus pe acea listă scurtă. Nu conta cât de puțin o cunoștea, fiindcă tot ce știa deja îl convinsese că era o femeie specială. Omul potrivit pentru el într-o viață personală altminteri pustie. În afară de familie, pentru care ar fi făcut orice, nu mai existase nimeni pentru care să fi avut sentimente atât de puternice. S-o piardă înainte de a începe o relație nu era o opțiune.

- Dar părinții tăi?

Ea înghiți în sec.

- Mama a murit când aveam 16 ani. Iar tata... Nu suntem în relații bune și nu vreau să vorbesc despre el. Niciodată.

Ian acceptă acea declarație. Deocamdată.

- Mă poți duce să-mi iau mașina? întrebă ea.

- Desigur.

Dimineața o luase razna într-un mod la care nu s-ar fi așteptat și nu vedea nici o cale de a drege lucrurile. Până când ea nu făcea pace cu Alex, indiferent cât s-ar fi străduit, Ian n-ar fi putut îmbunătăți situația. Ceea ce făcea ca întâlnirea lui Ian cu frații săi vitregi din seara următoare să fie și mai importantă.

capitolul 7

Riley își scoase hainele și intra sub duș, nerăbdătoare să scape de stresul acelei zile. Însă nici toată apa fierbinte din lume n-ar fi putut șterge gândul că Alex nu era mulțumit de relația ei cu Ian. Era puțin spus că el detesta ideea ca Riley și Ian să fie împreună. Nu ar fi stat în calea ei, dar nici nu putea zice că era încântat. Nu avea încredere în fratele lui vitreg, iar ea înțelegea de ce.

Pe vremea când erau copii, iar Alex aflase că avea un frate mai mare, fusese nerăbdător să-l cunoască. Să aibă pe cineva care să-l protejeze, în loc ca el să fie cel care să-i protejeze mereu pe frații lui. Ian jucase fotbal în liceu, la fel ca Alex. Ian obținuse o bursă la Universitatea din Florida, la fel ca Alex. Dar, indiferent câte asemănări existau între ei doi, Ian îi respingea pe Alex și pe familia lui.

Desigur, totul avea sens. Sienna, sora lui Alex, din pricina leucemiei din copilărie, făcuse ca mama lui Ian să afle de relația tatălui lor. Sienna avusese nevoie de un donator de măduvă, iar Robert Dare dezvăluise adevărul, în speranța că unul dintre ceilalți copii era compatibil. Avery era, ceea ce făcuse ca între Avery, Olivia și Sienna să se creeze o legătură în timpul petrecut la spital.

Trist era că Savannah știuse mereu despre soția și copiii lui Robert Dare. Acceptase acest lucru, deoarece căsătoria cu Emma St. Claire fusese de conveniență, în vreme ce el o iubea pe Savannah. Și, cu toate că Alex fusese un copil apărut din greșeală, relația lor se consolidase, iar el își întemeiase a doua familie. Își petrecuse timpul cu ei, chiar mai mult decât cu familia adevărată.

Așa că boala Siennei fusese catalizatorul distrugerii familiei lui Ian. Firește că nu dorea să aibă de-a face

cu copiii pe care tatăl lui îi făcuse cu altă femeie. Din punct de vedere rațional, Alex înțelesese acest lucru, dar, pe măsură ce deveniseră oameni în toată firea, în loc să treacă peste greșelile tatălui lor, competiția dintre ei nu făcuse decât să se intensifice, mai ales că Alex fusese ales de echipa Tampa Breakers, în vreme ce Ian deja își începuse ascensiunea în cadrul organizației Thunder, iar acesta era alt motiv de rivalitate care să-i îndepărteze.

Iar acum, exact când Ian întinsese o mână împăciuitoare, Riley se amesteca în relația lor. Ceea ce însemna că trebuia să facă tot posibilul ca Alex să accepte oferta de pace a lui Ian.

În primul rând, nu avea să se ducă la cina de duminică, pentru a le da posibilitatea să fie singuri. Și intenționa să păstreze distanța față de Ian până când cei doi bărbați aveau să se obișnuiască unul cu altul. Până atunci, nu putea decât să se roage ca ei să ajungă să înțeleagă.

Cu toate că plănuise să mănânce acasă duminică seară, când mama ei vitregă sună și o invită la cină, Riley acceptă. Orice era bine-venit pentru a nu se gândi la ce se petrecea acasă la Ian, între el și frații lui vitregi. Își făcea griji că, până la urmă, cei doi aveau să se bată ori să se ignore, ajungând să nu rezolve nimic. Să iasă undeva cu Melissa însemna să aibă altceva la care să se gândească.

Melissa alege Nobu, un restaurant de la Shore Club, unde se servea sushi, pe Collins Avenue. Riley se îmbracă potrivit ocaziei, cu o rochie albă de vară, sandale argintii fără toc și bijuterii vesele. Melissa veni s-o ia și plecară la restaurant.

Femeia tocmai se întorsese din luna de miere cu al doilea soț, care era neurochirurg la Spitalul Universitar din Miami. Părul ei blond era și mai deschis datorită soarelui, tenul alb era rozaliu, iar chipul părea relaxat

și fericit. Arăta mai tânără decât anii pe care îi avea, dar mereu fusese așa.

Fură conduse la o masă din centrul sălii slab luminate, având perdele albe de jur împrejur. Melissa comandă un pahar cu Chardonnay, iar Riley ceru o apă minerală.

- Așadar, acum ești *doamna* Masterson? întrebă Riley subliniind noua ei calitate.

- E minunat! Recomand asta cu tărie, rosti Melissa zâmbind.

- Ce anume? Luna de miere sau măritișul cu un doctor? o tachină Riley.

- Ambele. Melissa rânji. Tu ce mai faci?

- Excelent!

Riley se sili să zâmbească, nedorind s-o îngrijoreze pe Melissa când părea atât de relaxată și de fericită. Mama ei vitregă puse meniul deoparte fără a se uita în el.

- N-ai fost niciodată în stare să mă minți, așa că nu începe acum. Sunt capabilă să văd crisparea din expresia ta. Ce-i în neregulă?

- Aș prefera să aud mai multe despre croaziera voastră în jurul insulelor grecești decât să vorbesc despre mine. Melissa miji ochii.

- Asta poate aștepta. Ce s-a întâmplat? Mama ei vitregă o țintui cu o privire hotărâtă. Ce-ar fi să încep eu cu fotografia care ieri a făcut furori pe internet? întrebă ea văzând că Riley rămase tăcută.

- De când citești tu blogurile de sport? vru ea să știe.

- Eu, nu. David o face, răspunse femeia, referindu-se la noul ei soț. Așadar, e ceva ce vrei să-mi zici?

Riley se înfioră, dar Melissa îi fusese întotdeauna cea mai bună mamă și prietenă, așa că se decise să-i mărturisească.

- M-am culcat cu Ian, fratele vitreg al lui Alex.

- E complicat.

Riley încuviință din cap.

- Alex mi-a fost mereu alături. Îl doare că lucrez pentru echipa lui Ian, îl doare că nu i-am spus asta și...

- E posibil să fie gelos? întrebă Melissa.

Un chelner veni să le ia comanda.

- Alege tu. Ești expertă în sushi.

După ce dădură comanda, Melissa o țintui pe Riley cu o privire care îi zise că nu avea de gând să renunțe la conversația de dinainte.

- Nu cred că este gelos. Suntem doar prieteni. Nicio dată nu ne-am gândit altfel unul la altul.

Mama ei vitregă își sprijini bărbia în palmă.

- Nu știu ce să spun. El a fost foarte protector cu tine de când...

- A fi protector nu e același lucru cu a avea genul acela de sentimente. Pur și simplu, nu dorea să mă vadă că sufăr.

- Ian te-ar face să suferi? întrebă Melissa ajungând la fondul problemei.

Riley suspină îndelung.

- Nu știu. Este plin de contradicții. Pe de o parte, este autoritar, îmi zice că mergem la cină și că trebuie să fac ce vrea el, iar asta mă înfurie.

Omise faptul că dominația lui se extindea în dormitor.

- Iar pe de altă parte? întrebă Melissa receptivă.

- Pe de altă parte, simt că are mare grijă de mine și că sunt... în siguranță.

Riley își feri privirea, simțindu-se incapabilă să se uite în ochii celeilalte femei. Melissa era cea mai puternică femeie pe care o cunoștea, modelul ei în toate privințele. Când tatăl lui Riley o agresase pe Melissa, ea ripostase, iar când el se luase de Riley, chiar îl părăsise. Melissa fusese cea care o învățase pe Riley să fie ea însăși.

Spre deosebire de mama ei, care fusese o femeie prea iubitoare, prea grijulie, prea cumsecade. Cu toate că își iubise fiica necondiționat, iar fetei încă îi era dor de

ea, Riley se simțea recunoscătoare că o avea pe Melissa pentru a-i urma exemplul. Și îi era greu să și-o amintească pe mama ei pentru că, odată cu acele amintiri, era silită să le suporte și pe cele legate de abuzurile fizice și psihice la care le supunea misoginul ei tată și de modul docil în care mama ei le acceptase, devenind și mai umilă pe măsură ce treceau anii. Se cutremură gândindu-se la asta.

– Riley, unde ai dispărut? Întrebă Melissa punându-și o mână peste mâna ei.

Ea înghiți în sec.

– Undeva unde amândouă am promis că nu vom mai ajunge niciodată.

Zâmbetul luminos al Melissei păli.

– Iubito, nu te mai gândi la tatăl tău. Nu-l poți schimba, așa că nu are rost să re trăiești ce a fost.

Riley clătină din cap.

– N-o fac. Nu așa. Mă gândeam doar cât de norocoasă am fost că tata s-a însurat cu tine.

Melissa o strânse de mână.

– Tu ești singurul lucru bun din acea perioadă a vieții mele. Ești fiica mea, Riley. Poți discuta absolut orice cu mine. Așadar, ce anume te sperie la Ian? Fiindcă îmi dau seama că te sperie ceva, ceva ce nu este legat de Alex.

Uimită de cât de bine o cunoștea mama ei vitregă, Riley râse.

– Ești foarte perspicace.

Melissa ridică din umeri. Și așteaptă.

– Nevoia lui Ian de a controla totul mă sperie. Mă tem să nu mă las atât de atrasă de el încât, atunci când îmi voi da seama că este ca tata, să nu fie prea târziu. Și totuși, știu că nu e deloc așa. Ian niciodată n-ar...

Riley se sufocă și flutură din mână pentru a sugera că avea nevoie de un răgaz ca să-și vină în fire. Detesta din tot sufletul că, după atâția ani, amintirile acelea încă o puteau zgudui profund.

Melissa o strânse și mai tare de mână.

- Instinctul tău este esențial. Iubito, eu am știut. Când mă gândesc la zilele de dinainte de a ne căsători, îmi dau seama că, în sinea mea, am știut. El niciodată nu m-a făcut să mă simt în siguranță. Acesta este un cuvânt foarte puternic. Așa că ai încredere în instinctul tău!

Riley încuviință din cap.

- Dar tot trebuie să mă gândesc la sentimentele lui Alex, iar el are tot dreptul să nu-l placă pe Ian. Să nu aibă încredere în el. Și eu am încredere în instinctul lui Alex.

- S-ar putea ca el să fie prea implicat emoțional pentru a-l vedea pe fratele lui vitreg așa cum este cu adevărat, medită Melissa. Nu-ți poate impune cu cine să te vezi ca o condiție pentru a ține la tine sau a-ți fi alături. Nu e corect.

Riley clipi când auzi asta.

- Spui mereu lucruri inteligente.

- Școala vieții dure, iubito! Dar nu uita că întotdeauna există lumină la capătul tunelului. Viața mi l-a adus pe David.

Melissa se luminează la față când pomeni de noul ei soț.

Fericită să încheie discuția despre Alex și Ian, Riley schimbă subiectul, trecând la luna de miere a celeilalte femei. De data asta, Melissa fu încântată să-i facă pe plac, iar tot restul delicioasei cine o distrahă pe Riley cu povestiri despre insulele grecești, făcând-o să nu se mai gândească la ce o frământa.

Frații lui Ian sosiră înaintea orei la care trebuiau să vină ceilalți. El aprecie susținerea lor. Fără a fi discutat înainte, toți știau ce dificilă urma să fie seara aceea. Cei nouă copii ai lui Robert Dare nu mai fuseseră niciodată cu toții singuri în aceeași încăpere.

Într-adevăr, fetele se apropiaseră una de alta, dar nu și băieții. Ian știa că fiecare avea propriile resentimente, însă toți acceptaseră să vină la cină.

- Hei, burgerii sunt o alegere bună, spuse Tyler intrând în bucătărie. Sunt mâncarea mea preferată.

Se uită la burgerii din vită Kobe stivuiți într-un vas care menținea mâncarea caldă și la cartofii prăjiți aflați în al doilea vas. Întinse mâna ca să ia unul.

- Hei! îl înghionti Olivia pe Ty înainte ca acesta să apuce a lua unul. Așteaptă sosirea invitaților, spuse ea, tonul ei semănând foarte mult cu al mamei lor.

- Îmi strici cheful! mormăi Ty. Mă duc să mă uit la baseball împreună cu Scott.

- Ia o bere! strigă Ian în timp ce Ty ieșea din încăpere.

Olivia râse.

- Bărbații și burțile lor! Sunteți atât de ușor de convinși!

- Totuși, Avery e cu ei, iar chipsurile sunt acolo, zise Ian.

- Ea s-a descurcat întotdeauna cu băieții.

- Nici ție nu ți-a fost prea greu, îi aminti el.

Olivia zâmbi.

- Trebuie să-ți spun că ai pregătit o masă foarte bogată.

- Mă străduiesc doar să fiu o gazdă bună.

- Sau încerci să impresionezi o anumită femeie?

Olivia se uită în jur, luă un burger și mușcă din el înainte ca Ian să o poată opri. Ian își dădu ochii peste cap văzând îndrăzneala ei, deși n-ar fi trebuit să-l mire. Însă nu avea de gând să facă vreun comentariu în privința lui Riley.

O avusese în patul lui, fusese în trupul ei și voia să mai intre acolo. La naiba, da, voia să o impresioneze!

Iar pentru asta, avea nevoie ca ea să fie acolo.

Se uită la ceas. Nu doar frații lui vitregi întârziiau, ci și Riley. Stomacul i se strânse, dar nu de foame.

Li se alătură fraților săi, care stăteau în fața televizorului, iar când următoarea jumătate de oră trecu fără ca nimeni să apară și fără nici un telefon prin care cineva să se scuze, furia începu să-i ardă măruntaiele.

Se duse în living și privi orașul, priveliștea oferită de Miami liniștindu-l de obicei. Nu și în seara aceea.

- Hei!

Se întoarse și o văzu pe Avery apropiindu-se de el.

- Bună, spuse ea îmbrățișându-l.

- Bună, răspunse el și o sărută pe frunte.

- Sunt sigură că vor veni curând, rosti ea.

Întotdeauna fusese cea mai naivă dintre ei, iar el o iubea pentru bunătatea innăscută.

- Nu știu. Poate că au vrut să dovedească ceva cu asta și au reușit. Nu vor să aibă de-a face cu mine.

Cum ar fi putut arăta asta mai clar decât neonorându-i invitația în fața fraților lui?

Ea clătină din cap.

- Nu este genul Siennei să facă așa ceva.

- Ai vorbit cu ea? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Am fost atât de încântată că a acceptat invitația transmisă de Olivia, încât am sunat-o. Dar ea nu m-a sunat înapoi. Ceea ce iarăși nu e genul ei.

- Alex, murmură el.

- Ce-i cu el? întrebă Avery.

Ian suspină, gândindu-se la fratele lui vitreg și la sentimentele acestuia legate de legătura lui cu Riley.

- Nu e foarte încântat de mine în clipa asta. Nu m-ar mira ca el să-i fi făcut pe toți să nu mai vină.

- Acordă-i un răgaz. Să știi că Alex nu este un om rău. El doar...

- Nu vreau să aud! se răsti el întrerupându-o.

Ian nu voia să audă că nici lui Alex nu-i fusese ușor. Avery încuviință din cap privind-l cu ochi triști.

- Nu vreau să mă răzbun pe tine, zise el. Du-te la ceilalți! Vin și eu imediat.

- Dar nu uita că ne ai pe noi, spuse ea și îl îmbrățișă din nou.

Pentru că era cea mai mică dintre ei, Ian părea adesea că nu o lua în serios, însă ea era sora lui dragă, cu o inimă mare.

- Mersi!

Îi strânse mâna, iar în vreme ce ea se ducea la sora și la frații lor, el se răsuci din nou spre fereastră.

Timpul continuă să treacă și era tot mai clar că ei nu aveau să vină. Cu cât Ian se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigur era că Alex era responsabil pentru respingerea fraților lui vitregi. Ticălosul era furios din pricina relației lui cu Riley și își făcea cunoscute sentimentele în cel mai evident mod posibil. Totuși, motivul pentru care Alex îl displăcea atât de tare era peste puterea lui de înțelegere.

Își amintea foarte clar ce se petrecuse în acele zile după ce aflase de *cealaltă* familie a tatălui său. Ian luase mașina unui prieten pentru ca tatăl lui să n-o recunoască și străbătuse un drum de două ore în afara orașului, dorind să vadă cu ochii lui. Și își văzuse tatăl, care nu avea timp pentru el și frații lui, jucând fotbal pe peluza din față cu celălalt fiu.

Cu amintirea aceea încă vie în mintea lui, simți că rușinea și frustrarea i se amplificară. Rușine pentru că ajunsese la asemenea extreme, comandând un meniu scump și deschizându-și ușa casei și sufletul pentru Sienna, Alex și Jason, doar pentru a fi umilit în fața oamenilor pe care îi iubea cel mai mult.

Și, ca și cum nu era de ajuns că ei nu veniseră, lipsea și Riley. Îi spusese clar că își dorea ca ea să vină. Slavă Domnului că nu-i zisese că avea nevoie să-l țină de mână de-a lungul acestei seri blestemate, că s-ar fi simțit și mai rău!

Când avusese de făcut o alegere, Ian pierduse din nou în fața fratelui său vitreg.

Când ajunse acasă după cină, Riley nu putu să nu se întrebe cum decurseseră lucrurile între Ian și Alex. Se decisese să-l sune pe prietenul ei, sperând că avea să-i dea vești bune despre modul cum evoluaseră lucrurile între el și fratele lui vitreg. Îl apelă, iar Alex răspunse după ce telefonul sună o singură dată.

- Bună, Ri!

Ea îi auzi în fundal pe colegii lui de echipă și se încruntă.

- Unde ești?

- Am invitat niște tipi la mine.

- După ce te-ai întors de la Ian? întrebă ea.

El râse cu poftă.

- Glumești? De ce dracu' m-aș duce acolo? Că doar ți-a tras-o... efectiv.

Ea se crispă.

- Ești beat!

- Și tu ai putea fi dacă ai veni să petreci cu noi, spuse el.

Ea închise ochii și gemu. Pentru un om care intervenise ori de câte ori avusese nevoie de el, se purta ca un copil răsfățat. Asta se întâmpla din cauza contractului important pe care îl avea, dar și din cauză că părinții lui nu fuseseră deloc stricți.

- Ai așteptat ani întregi o apropiere de fratele tău vitreg, spuse ea încercând să-l facă pe Alex să fie rațional. De ce să nu vă întâlniți la jumătatea drumului?

- Vin imediat! le strigă el prietenilor săi.

Ea presupuse că el se duse undeva unde era liniște, pentru că zgomotul din fundal dispăru.

- Fiindcă n-am încredere în motivele lui. N-am încredere în purtarea lui față de tine. Dacă se folosește de tine pentru a mă enerva?

Ea se înfioră gândindu-se la sensul din spatele cuvintelor lui.

- Măgulitor! Foarte măgulitor!

- Știi la ce mă refer. El nu te merită. Și n-am deloc încredere în el, punct!

Riley își dădu ochii peste cap.

- N-ai de unde să știi dacă poți avea sau nu încredere în el până ce nu ajungi să-l cunoști. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru mine!

Se lăsă o tăcere grea, ceea ce însemna că el măcar asculta.

- Nu știu dacă pot face asta, Ri.

Lui Riley i se strânse inima de durere. Cu toate că nu-l cunoștea de mult timp pe Ian, voia să-l cunoască mai bine, nu dorea să încheie relația cu el. Dar nici pe Alex nu voia să-l piardă. Nu-și putea imagina viața fără el.

- Cum li s-a părut această seară fraților tăi? întrebă ea sperând că Ian făcuse progrese cu sora și fratele lui Alex.

Răspunsul lui fu rostit printre dinți.

- Ce-ai zis? întrebă ea sperând că nu auzise bine.

- Nici ei nu s-au dus la Ian, spuse Alex părând mai docil decât înainte.

Poate că deslușise în vocea ei cât de important era acel subiect pentru ea.

Simțind că se sufocă, Riley clătină din cap. Nu se putu hotărî să-l întrebe pe Alex dacă el le ceruse fraților lui să nu se ducă la Ian. Nu voia să știe și nici să audă altă motivație care s-o dezamăgească.

- Sună-mă mâine-dimineață, după ce te trezești din beție, rosti ea simțindu-se incapabilă să mai discute cu el.

- Riley, hai! Nu-l pune pe el între noi!

Ea clătină din cap.

- Tu ești cel care face asta, nu eu. Noapte bună, Alex!

Închise, simțindu-se copleșită de tot felul de emoții. De la furie și dezamăgire produsă de cel mai bun prieten la îngrijorare sinceră în privința modului cum

se simțea Ian în urma respingerii lor. Își promisese să păstreze distanța, dar, știind că într-un fel pentru ea întinsese o mână celeilalte familii, trebuia să-l vadă. Să vadă dacă era în regulă.

Riley opri în fața clădirii lui Ian, își lăsă mașina în grija valetului, apoi se îndreptă spre bărbatul de la biroul din hol pentru a-i spune cine era. Își dorea să fi putut urca fără a se anunța, dar, dacă voia să-l vadă pe Ian, trebuia să i se dea de veste și să se obțină permisiunea lui.

- Sunt Riley Taylor și am venit la Ian Dare, îi spuse ea omului în vârstă, îmbrăcat în uniformă.

Acesta tastă numele ei.

- Sunteți pe listă, domnișoară Taylor. Puteți urca direct.

Luată prin surprindere, ea miși ochii, apoi se gândi că probabil Ian o trecuse pe listă fiindcă o invitase la reuniunea de familie. Și nici ea nu venise. Desigur, contase pe Alex și pe atitudinea lui ca să-și justifice absența, fără a se gândi că el nu avea să vină și că urma să le ceară fraților lui să facă același lucru.

Când liftul o lăsă în apartamentul lui Ian, el o aștepta cu brațele încrucișate la piept.

- Ai cam întârziat la petrecere, nu-i așa? o întrebă el pe un ton sarcastic.

- Îți pot explica.

- Nu te osteni, rosti el.

- Ian! se răsti îngrozită o femeie.

„Olivia“, se gândi Riley recunoscându-i vocea. Ar fi trebuit să-și dea seama că Ian nu era singur. Olivia veni dinspre bucătărie.

- Bună, Riley, spuse ea cu căldură.

- Cine a venit? întrebă o femeie din altă cameră.

- Vino încoace, Avery. Vreau să-ți prezint pe cineva. Și ia-i cu tine pe Scott și pe Tyler, îi răspunse Olivia.

- Asta-i pierdere de vreme, zise Ian. Riley nu rămâne.

Olivia se încruntă la el.

- Ce este?

O versiune mai tânără a Oliviei, la fel de atrăgătoare, li se alătură.

- Riley, ea e sora noastră, Avery.

Riley îi zâmbi celeilalte femei.

- Mă bucur să te cunosc, zise ea.

- Av, cred că e timpul să plecăm cu toții.

Olivia se uită cu înțeles la Riley și la Ian.

- Ți se pare că am de gând să plec? întrebă un bărbat înalt, superb, cu părul negru, care se apropie ridicând burgerul pe care îl ținea în mână. Abia încep să mă simt bine.

- Ia-l cu tine, replică Avery, evident pricepând la ce se referise sora ei.

Riley aprecie încercările fetelor de a-i lăsa singuri pe ea și pe Ian.

Ignorând cererea surorilor lui de a pleca, fratele mai înalt se apropie de Riley.

- Ce se petrece? întrebă alt bărbat care avea o bere în mână.

Avery și Olivia suspinară simultan.

Dacă Riley n-ar fi fost atât de supărată, s-ar fi amuzat studiind relația dintre frați. Ea nu putuse decât să-și dorească o familie atât de unită.

- Acești doi neanderthalieni sunt frații noștri, Scott și Tyler, spuse Olivia.

Riley se uită la ei. Cu toate că semănau cu Ian, amândoi erau mai veseli, lucru ce se vedea în sclipirea din ochi și în căldura chipurilor. Ian, chiar și atunci când era foarte relaxat, părea veșnic îndurerat. Frații lui aveau părul negru, însă ochii lor erau de un albastru mai intens și amândoi erau frumoși de picau. „La naiba, părinții lor au făcut copii splendizi!”, se gândi ea.

- Mă bucur să vă cunosc, le spuse ea.

- Regret că trebuie să plecăm, zise Olivia înghiontindu-l pe unul dintre frați în coaste.

- Bună, Riley! Eu sunt Tyler, rosti el ignorându-și sora. Și îmi face întotdeauna plăcere s-o cunosc pe una dintre...

- Taci din gură, Ty! îl avertiză Ian pe un ton pe care Riley nu-l mai auzise niciodată.

Scott rânji netulburat de furia fratelui său.

- V-am zis eu că are intenții serioase în privința ei.

Privirea lui Riley se îndreptă spre Ian, a cărui expresie rămase în continuare neutră, în contradicție cu furia exprimată de cuvintele lui.

- Îți cer scuze, dar toți frații mei sunt niște măgari, spuse Avery. Mă bucur să te cunosc, Riley. Dar îmi doresc s-o fi făcut în circumstanțe mai amuzante.

- Și eu simt același lucru, murmură ea, simțind că o place și pe cealaltă soră.

Ty se apropie de Riley cu un mers falnic, care îi aminti mai degrabă de Alex decât de Ian.

- Îmi doresc să te fi cunoscut eu primul, zise el zâmbindu-i fermecător.

Mârâitul lui Ian îi spuse lui Riley că nu-i plăcea atenția pe care i-o acorda fratele lui, chiar dacă încă era supărat pe ea.

- Chiar dacă m-ai fi cunoscut primul, cred că tot Ian ar fi fost mai pe gustul meu.

Tyler râse cu poftă, la fel și Scott.

- Îmi place de ea, rosti Scott peste umăr, uitându-se la Ian.

Riley izbuti să zâmbească în ciuda faptului că privirea lui Ian era în continuare mânioasă.

- Haideți, băieți! O să vă pun mâncare la pachet, le spuse Avery fraților ei.

Olivia începu să vorbească cu Riley, în vreme ce Ian o sfredelea cu privirea. Ei i se strânse stomacul la gândul

că avea să rămână singură cu el, dar voia să-i explice de ce nu venise mai devreme.

Câteva minute mai târziu, surorile îi scoaseră din apartamentul lui Ian pe bărbații cârtitori, care aveau în mână câte o pungă cu burgeri. Înainte de a intra în lift, Olivia se opri lângă Riley.

- Să știi că suferă, îi șopti ea.

- N-am știut că ei nu vor veni, îi răspunse la fel de încet.

Olivia îi studie chipul.

- Vreau să te cred... deoarece consider că ești singura care poate ajunge la sufletul lui.

- Ce vrei să spui? Voi toți sunteți foarte apropiați.

Cealaltă femeie se încruntă.

- Dacă vrei pleacă, interveni Ian înainte ca Olivia să-i răspundă.

Olivia se aplecă spre ea.

- Dacă îl vei face pe fratele meu să sufere, te voi concedia, iar asta va însemna să pierdem o secretară a naibii de bună.

- Asta-i noua mea funcție? întrebă Riley glumind cu voce tare în vreme ce, în sinea ei, aprecie firea protectoare a Oliviei.

De fapt, asta îi aminti câtă grijă aveau ea și Alex unul de altul.

Olivia râse.

- De fapt, noua ta funcție s-ar putea să fie de asistentă a secretarei care se ocupă de deplasări, dar o să vorbim luni despre asta. Baftă aici! rosti ea devenind serioasă înainte de a se răsuci și de a intra în lift.

Riley așteaptă până ce se închiseră ușile, apoi se întoarce spre Ian.

Rămăseseră singuri.

El nu se uita la ea, iar respingerea lui o duru.

- De ce ai venit? întrebă el.

Ea înghiți în sec.

- Ca să-ți explic de ce n-am venit mai devreme. Știam că, dacă voi fi aici, voi reprezenta un motiv de discordie între tine și Alex, așa că am rămas acasă. M-am gândit că, dacă veți avea ocazia să vă cunoașteți, ne va fi mai ușor să fim împreună.

- Dar nu s-a întâmplat asta, nu-i așa? rosti el cu amărăciune.

Riley nu-i mai suporta atitudinea. Se apropie și îi invadează spațiul personal.

- N-am știut că Alex nu va veni, spuse ea pe un ton ridicat din pricina frustrării.

El scrâșni din dinți.

- Aproape că te-am implorat să vii astăzi.

- Ți-am zis că o să vorbesc cu Alex și am făcut-o. Era supărat și neîncrezător. M-am gândit că lucrurile vor decurge mai bine dacă nu sunt aici.

- Te-ai înșelat.

Ea îi puse mâna pe braț. Simți că o arde palma când îl atinse. Își dorea să-l facă să înțeleagă. Avea nevoie ca el să priceapă.

- Ian, te rog!

Fiindcă el nu cedă, ea se uită în altă parte, iar privirea i se opri asupra oglinzii de pe peretele din apropiere. Se văzu pe sine cu mâna pe brațul lui, rugându-l s-o ierte pentru ceva ce nu făcuse intenționat. Deodată, imaginea se transformă, în mintea sa înfățișând-o pe mama ei în genunchi, implorându-l pe tatăl ei s-o ierte pentru vreo scăpare minoră, care nu avea de ce să stârnească furie ori supărare.

Întotdeauna se sfârșea în același fel. El o plesnea cu dosul palmei, trântind-o la podea și făcând-o să alunece până ce se izbea de perete.

O cuprinseseră greața și panica și își luă repede mâna de pe brațul lui.

- Știi ceva? Să te ia dracu', Ian! Făcu încă un pas înapoi, iar trupul începu să-i tremure. E clar că nu mă vrei

aici, iar eu în mod cert nu am de ce să-ți cer iertare pentru nimic.

Se îndreptă grăbită spre lift și apăsă butonul de mai multe ori, dorindu-și să vină mai repede.

- Haide, haide! murmură ea, nevrând să se uite peste umăr la bărbatul din spatele ei.

capitolul 8

Izbucnirea lui Riley străpunse furia înăbușită toată ziua de Ian. O văzu stând în fața liftului, apăsând panicată butonul, iar furia lui, pe care niciodată n-ar fi îndreptat-o împotriva ei, se risipi, fiind înlocuită de îngrijorare.

- Riley!

Ea îl ignoră.

Ușile ascensorului se deschiseră, iar Ian se repezi spre ea, apucând-o de talie și trăgând-o înapoi înainte ca ea să apuce să urce.

- Dă-mi drumul!

Se zvârcoli în mâinile lui, însă el așteptă până când ușile liftului se închiseră, apoi îi făcu pe plac. Riley se răsuci spre el, pe chipul ei expresiv citindu-se furia.

- Ce dracu' a fost asta? întrebă el.

- Tu să-mi spui! Am venit aici pentru a mă asigura că ești în regulă, iar tu m-ai tratat ca pe o *persona non grata* în fața familiei tale.

Da, așa făcuse. Nu se simțise niciodată atât de furios și de rănit, iar toată situația aceea nu avea nici un sens. De ce naiba îi păsa că frații lui nu veniseră când el oricum nu dorise să-i invite? O făcuse doar pentru a afla adresa și numărul de telefon ale lui Riley, dar, văzând că nici ea nu venea, trăsese concluzia că îl alesese pe Alex în defavoarea lui. Ceea ce explica furia lui nebună, care ascundea durerea din suflet.

Însă nimic din toate astea nu explica de ce ea se spe-riase brusc - pentru că asta făcuse. Într-adevăr, fusese un măgar, dar nu se purtase chiar așa de urât ca ea să reacționeze astfel. Știa că Riley nu avea să-și schimbe atitudinea dacă el nu ceda primul.

- Îți cer scuze! rosti el.

Ea făcu ochii mari.

Ian se simți la fel de șocat de vorbele care îi ieșiseră din gură. Erau cuvinte pe care nu le folosea niciodată pentru că, din experiența lui, îl făceau să pară slab. Dar alături de acea femeie se părea că nu exista nici un lucru pe care să nu-l poată spune ori să nu-l facă.

Având nevoie de spațiu, se duse la barul din living și își turnă ceva de băut. Sorbi zdravăn, iar în timp ce alcoolul îi ardea gâtul, o studie pe Riley, văzând-o pentru prima dată în acea seară.

Purta o rochie albă cu bretele, care se lipea de curbele ei generoase, iar buclele îi cădeau pe umeri și pe spate. În clipa aceea, nu-și dorea decât s-o apuce de părul acela superb, s-o tragă cu putere spre el, să se piardă în trupul ei cald și umed și să uite că îi îngăduise fratelui său vitreg să-l rănească. S-o facă să uite că se purtase atât de urât cu ea. Dar asta nu avea să rezolve situația în care erau.

Amândoi exageraseră. Își înțelegea propriile reacții, cel puțin pe cele legate de ea. Însă nu le înțelegea pe ale ei, așa că misterul lui Riley persista.

- Ești în regulă? întrebă el de la distanță.

Riley trase adânc aer în piept, încă încercând să se calmeze, să se asigure că imaginea din oglindă nu fusese reală. Își jurase să nu fie niciodată *acea* femeie, care avea nevoie de un bărbat cu atâta disperare încât să accepte orice din partea lui.

Derulă în minte întâmplările din ultimele minute. El fusese rece și intransigent, însă ea o luase razna. Da, el o înșfăcase, dar îi dăduse drumul atunci când ea îi ceruse asta.

Și îi ceruse scuze.

Două lucruri pe care tatăl ei nu le făcuse niciodată.

Gândind rațional, știa că oamenii puteau să se certe și să se împace, iar ei asta făcuseră. Avuseseră o dispută.

Înghiți nodul din gât și se apropie încet de Ian.

- Nu înțeleg pe deplin ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi, îi spuse ea cu sinceritate.

El îi întâlni privirea, în ochii lui albaștri-cenușii citindu-se o confuzie similară.

- Nici eu nu sunt sigur că pricep.

Arătă spre canapea, iar ea îl urmă într-acolo, așezându-se la doar câțiva centimetri distanță de el. Câteva minute lungi, stătură în tăcere. În cele din urmă, Ian vorbi:

- Ani întregi, mi-am zis că nu vreau să am de-a face cu ei.

Ea știa că se referea la ceilalți copii ai tatălui său și încuviință din cap, dorind ca el să continue fără întreruperi. Când vorbi, trăsăturile lui sculptate se aspriră.

- Când tata mi-a dat adresa și numărul tău de telefon în schimbul încercării de a mă apropia de frații mei vitregi, am profitat de ocazie. L-am lăsat să mă mituiască, iar de-atunci mă tot frământă motivul pentru care am făcut-o.

- Poate că ai dorit cu adevărat un pretext pentru a-i cunoaște mai bine? sugeră ea gândindu-se că, în sine lor, Alex și Ian voiau același lucru.

El suspină sacadat.

- Mda. Și tocmai asta mă tulbură. Nu vreau să îmi doresc ceva de la ei, rosti el trecându-și o mână prin părul scurt.

- De ce îi urăști atât de mult? întrebă ea ezitând. Înțeleg resentimentele pe care le ai față de tatăl tău. Dar Alex și frații lui sunt victimele circumstanțelor în aceeași măsură în care sunteți tu și frații tăi.

- Pentru că el i-a ales pe ei. Fiecare cuvânt ieși cu forță și îndurerat. Iar înainte de a o spune tu, află că sunt perfect conștient că acestea nu sunt gânduri de adult rațional.

Neputând să nu-i răspundă, ea se trase mai aproape de el și îi cuprinse o mână între palme.

- Nu, sunt sentimentele unui copil rănit.

El se încruntă.

- Eram adult când am aflat de ei.

- Aveai cam 18 ani, nu?

El încuviință din cap.

- Dacă mă întrebi pe mine, 18 ani este o vârstă intermediară. Ai fost îndreptățit să ai resentimente.

El se uită în altă parte, iar ea simți că își făcea ordine în gânduri.

- Festivități de absolvire, zile de naștere, un braț rupt, un apendice spart... Tata nu ne-a fost alături în nici una dintre aceste ocazii. Credeam că era prea ocupat cu munca, iar cu toate că nu era în regulă să lipsească atât de mult, puteam înțelege. Și îl admiram că avea o etică a muncii atât de puternică, încât să ofere familiei tot ce era necesar. Să ne ofere nouă.

Ea și-l imaginează pe copilul care își idolatrizase tatăl, iar inima i se înmuie și mai tare.

- Dar s-a dovedit că, deși muncea, trăia cu ei, continuă el. Fiindcă o iubea pe Savannah, în vreme ce se însurase cu mama deoarece îl siliseră părinții pentru a-și putea păstra afacerea.

Își sprijini capul de spătarul canapelei, emoțiile copleșindu-l. Ea suspină, dorindu-și să existe cuvinte care să-l ajute, dar știa că nu existau.

- Este normal să ai resentimente față de ei. Dar la fel de normal e ca o parte din tine să-și dorească să fii inclus în familia lor, mai ales că surorile tale sunt apropiate de Sienna.

El se uită la ea, arătând mai degrabă precum adolescentul îndurerat decât ca bărbatul stăpân pe sine pe care era obișnuită să-l vadă.

- Ei bine, nu contează, nu-i așa? Pentru că Alex nu vrea să aibă de-a face cu mine.

- O să se răzgândească.

Asta spera. Pentru că sentimentul de vinovăție o ucidea.

Însă vinovăția și dezaprobarea celui mai bun prieten al ei nu-i schimbau sentimentele față de Ian, care apăruseră și se intensificaseră într-o perioadă foarte scurtă. Încă se simțea zguduită de faptul că vedea umbrele părinților ei în relația cu Ian, dar lucrurile nu se petreceau la fel ca în amintirile ei. Iar acea conversație revelatoare îi arătase că, deși avea flashbackuri, trebuia să nu uite să-l privească pe Ian altfel decât pe tatăl ei.

- Și dacă nu se răzgândește? întrebă Ian, continuând discuția despre Alex.

Riley își dădu seama la ce se referea, dar nu voia să aleagă. Nu putea.

- Tot ce știu este că, în clipa asta, eu vreau să fiu cu tine.

Se ridică și se așază în poala lui, cu picioarele de o parte și de alta, cu locul dintre coapse chiar deasupra erecției lui tot mai proeminente. Șoldurile lui se ridicară spre ea, iar Ian gemu încetisor.

- Știi ce faci.

- Serios? Luminează-mă!

El îi întâlni privirea, dorința sclipindu-i în ochi.

- Eu am spus ce aveam pe suflet, iar tu îmi distragi atenția pentru a nu-mi mărturisi ce s-a întâmplat cu tine.

Firește, avea dreptate, dar asta nu înseamnă că ea ar fi recunoscut acest lucru.

- Astăzi, nu e vorba despre mine.

Și, cel puțin deocamdată, nu avea starea de spirit necesară pentru a-i povesti despre copilăria ei după ce tocmai îl făcuse pe el să vorbească despre a lui.

- Asta nu-i un răspuns.

Își puse mâinile pe talia ei, părând să-și fi revenit oarecum în fire.

- Acum nu vreau să scormonesc trecutul meu. Bine? Privirea lui deveni sfredelitoare.

- Ce s-a întâmplat mai devreme este legat de trecutul tău?

Ea nu dorise să-i dezvăluie atât de mult. Căutând ceva care să-i distragă atenția, se apăsă pe mădularul lui tare, gemând când senzațiile se stârniră în ea, iar valuri delicioase de dorință anunțau apariția unui orgasm rapid.

Degetele lui îi strânseseră și mai tare carnea, iar delicata ei lenjerie din dantelă se umezi și mai tare. Fierbințeala i se răspândi în fiecare părticică din corp.

- Voi ajunge să te cunosc, zise el, cuvintele lui sunând ca un avertisment clar.

Poate, dar nu chiar în clipa aceea. Ea se trase puțin înapoi, ca să-și poată băga mâna pe sub betelia elastică a pantalonilor lui și să-i mângâie capul mădularului.

Erecția lui zvâcni în mâna ei.

- Nu porți chiloți? întrebă ea, simplul gând intensificându-i și mai mult fierbințeala.

El ridică din umeri ca și cum faptul că nu purta chiloți era ceva normal.

- Dorm gol și îmi fac viața cât mai simplă posibil.

- N-aș putea spune că mă deranjează.

Își băgă degetele și mai adânc, pentru a-i putea cuprinde mădularul mătășos și gros. Șoldurile lui se ridicară, privirea i se întunecă, iar erecția îi deveni și mai solidă în strânsoarea ei fermă. Sâni ei fremătau de dorința de a fi atinși, dar în clipa aceea nu era vorba despre ea.

Dorea să-l facă să uite că familia îl respinsese. Să-l facă să se simtă mai bine. Pur și simplu să-l facă să simtă.

Îi ridică tricoul și i-l scoase, apoi se aplecă și îi puse mâinile pe piept. Inhală amețitorul lui miros masculin, își umezi buzele, apoi îi linse unul din sfârcurile tari. Gustul sărat îi inflamă simțurile, făcând-o să-și dorească mai mult.

El se cutremură și gemu. Încurajată, își trecu limba de jur împrejurul vârfului rigid, pierzându-se în tot ce era lan. Pieptul asprit de păr de sub palma ei, pielea fierbinte și gustul lui incredibil o făcură să-și miște partea de jos a trupului, dar nu simți nici o ușurare. Ci doar o dorință tot mai intensă.

Instinctul o făcu să-l muște, așa că îl ciuguli cu dinții.

- Pe toți dracii!

Degetele lui o strânseseră și mai tare de talie, până în pragul durerii, ceea ce îi amplifică dorința. Strânse și ea mai tare și începu să-și miște mâna în sus și în jos pe erecția lui. Mădularul lui zvâcni în sus, iar câteva picături îi umeziră palma.

- Îmi place atât de mult să te simt în palma mea! Ești atât de fierbinte și de gros! Atât de aproape să termini!

- Nu te mai las mult să te joci, o avertiză el.

- Ba da, rosti ea strângându-i mădularul în mână. Vrei să știi de ce?

Îi privi chipul frumos.

- De ce? întrebă el cu o expresie de plăcere amestecată cu durere.

- Pentru că te rog frumos.

El își băgă o mână în părul ei - un alt avertisment că avea de gând să pună capăt lipsei benevole de control.

- Te rog, lasă-mă să te fac să te simți bine!

Depuse mici sărutări pe pielea lui delicioasă, coborând până când gura ei ajunse la betelia pantalonilor. Apoi se lăsă pe dușumea.

- Te rog! rosti ea din nou apucându-i betelia și cerându-i s-o ajute să-i dea pantalonii jos.

El îi întâlni privirea, iar tulburarea din ochii lui aproape că o făcu să renunțe. Dar își dorea asta, voia să-l vadă pe acel bărbat mare și puternic cedând în fața ei măcar o dată.

- Ai probleme legate de control.

Îl țintui cu ceea ce spera că era cea mai serioasă privire a ei.

- Asta e de la sine înțeles.

Ea încuviință din cap.

- Judecând după ceea ce tocmai mi-ai spus, cred că înțeleg de ce. Ai rămas fără tot ce admirai și a trebuit

să preiei rolul de cap al familiei. Controlul te face să simți că nu vei mai fi rănit, rosti ea.

El se cutremură, cuvintele ei atingând clar un punct sensibil. Ea rămase în genunchi, așteptând.

- Eu nu te voi răni, zise ea cu blândețe. Ai încredere în mine!

Înjurând în surdină, el se ridică și își lăsă pantalonii de trening să cadă pe podea. O cuprinseseră plăcerea și ușurarea când el îi îndepărtă cu piciorul și se așeză din nou pe canapea.

Își ridică degetele pe coapsa lui, mâna ei părând mică și delicată pe lângă a lui. I se cuibări între picioare și îi studie mădularul lung și gros, fiind sigură că devenise și mai mare în ultimele minute.

Fără a se lăsa descurajată, îl linse în sus și în jos, umezindu-l înainte de a-l băga în gură. Era atât de fierbinte și de mare, dar ea speră că o putea face și continuă să-l cuprindă.

- Oh, la dracu', iubito! Mâna lui îi strânse cu putere părul. Ești atât de bună!

Umezeala i se prelinse dintre coapse. Făcând asta pentru el, dorința ei se intensifica. Își strânse gura în jurul mădularului și începu să-și plimbe buzele în sus și în jos, sugându-l cu o intensitate pe care o auzea și o simțea. Maxilarul i se întinse, ochii îi lacrimară. Își puse și mâna pe mădular, umezeala gurii ei făcând ca alunecarea să fie mai ușoară.

El o trase de păr, iar ea simți de parcă o ciupea de mugur. Dumnezeu, își dorea să o poată atinge, să poată ajunge la apogeu! Gemu și îi supse și mai adânc mădularul, până când îi atinse gâtul. Având nevoie de aer, îl scoase repede și trase adânc aer în piept înainte de a-l mângâia din nou cu buzele.

Gemând, el îi cuprinseseră capul în mâini și i-l apăsă în jos în timp ce își ridică umerii și își băgă mădularul în gura ei deschisă și dornică.

De data aceea, ea gemu datorită senzațiilor stârnite, care o copleșiră în vreme ce îl acceptă cu totul, inclusiv cu nevoia lui de a domina. El începu să se miște frenetic în ea, iar Riley simți că el își pierde complet controlul.

Îl frecă tot mai repede cu mâna, răsucindu-și încheietura și excitându-l și mai tare.

- Iubito, e timpul să schimbăm poziția, rosti el printre dinți și trăgând-o mai tare de păr, surprinzând-o cu faptul că îi dădea de ales.

Dar ea nu dorea asta, așa că își strânse și mai tare buzele, până când el, cu un țipăt răgușit, își revărsă sămânța în gura ei, iar ea acceptă totul. Îl acceptă pe el cu totul, sperând că se revărsase nu doar pasiunea, ci și durerea care se acumulase în el toată seara.

Cu toate că nu avusese parte de o eliberare fizică, Riley se prăbuși pe dușumea, epuizată de emoțiile pe care le investise în acel act.

Fu surprinsă când Ian o ridică în brațe, o duse în dormitor și o întinse pe patul lui.

- Respiră, îi spuse el.

Ea inspiră adânc de câteva ori, iar în cele din urmă respirația îi reveni la normal. Se ghemui lângă el, nedorindu-și altceva decât ca el s-o ia în brațe. Iar el o cuprinsese fără ca ea să-i ceară.

- A fost fantastic, iubito!

Știind că îl satisfăcuse, un zâmbet îi arcui buzele. El îi îndepărtă părul de pe față și o privi în ochi.

- Într-o zi, îmi vei spune ce ai pe suflet.

Riley nu se așteptase ca Ian să uite de izbucnirea ei, însă sperase că nu avea să pomenească de asta atât de curând. Nedorind să înceapă o conversație, suspină, își puse capul pe pieptul lui și închise ochii. Era prea obosită pentru a putea gândi, dar, din fericire, el nu insistă.

Ian o ținu pe Riley în brațe cât timp aceasta dormi. Datorită lui Riley, sentimentele lui se domoliseră. Acela era efectul pe care îl avea asupra lui, și nu se gândea

doar la intensul sex oral pe care i-l oferise. Fusesse incredibil. Cel mai bun de care avusese parte vreodată... pentru că ea se implicase emoțional.

„Te rog, lasă-mă să te fac să te simți bine!” Cuvintele ei îi sfâșiaseră sufletul. Îi intrase în minte așa cum nici o altă femeie n-o făcuse. Pentru că îi păsa de el. Nu pentru că era bogat și îi putea oferi cadouri în schimb, nu pentru că dorea ceva de la el, ci pentru că îl dorea numai pe el.

Când o apucase instinctiv de păr, geamătul ei răgușit se reverberase în mădularul lui aflat complet în gura ei. Lui Riley îi plăcuse acea durere scurtă, sensul pe care i-l dăduse. Însă el nu-și făcea iluzii că deținuse controlul. Iar în clipa când fusese pe cale să termine, toate instinctele țipaseră în el să o trântască pe canapea și s-o posede dur și repede. Pentru a fi el cel care deținea controlul.

Dar nu putuse s-o facă.

N-o făcuse.

Pentru că ea dorea să termine ce începuse, să-i ofere alinare. Iar acum era cu o femeie în patul lui, ținând-o în brațe, mângâindu-i părul și gândindu-se la sentimentele lui.

Tandrețea nu era ceva natural pentru el, dar cu Riley părea firească. Ea îl schimba, se infiltra în el și îl transforma în moduri pe care nu le cunoștea. Moduri care îl înspăimântau până în adâncul sufletului. Pentru că viața nu oferea garanții, iar nimic legat de Riley nu promitea că avea să rămână al lui.

Riley se trezi învăluită în căldură, brațele puternice ale lui Ian cuprinzând-o protectoare. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră și constată că era aproape 11 seara. Trase aer în piept și simți deliciosul lui miros masculin. Își dori să poată rămâne în siguranța oferită de brațele lui și să uite de toate problemele ei. Gândul

acela o înspăimântă fiindcă toate detaliile serii îi apărură clare în minte.

Făcuse sex oral și cu alții. Cu majoritatea, mereu păruse un fel de răsplată pentru ei, dar niciodată nu *dorise* atât de mult să facă asta cu un bărbat.

Simțise nevoia să-l ia pe Ian în gură, să-l guste, să-i ofere necesara eliberare de stres și durere. Trebuia să vadă că în viața lui exista cineva care ținea la el suficient de mult pentru a pune sentimentele lui pe primul plan. Și dorise să fie ea cea care îi demonstra că el conta.

Ceea ce nu anticipase fusese propria reacție la nevoia lui de control. O înșfăcase de păr. Sâni ei fremătaseră. O trăsese mai tare. Ea gemuse. Îi cuprinsese capul cu mâna lui mare, iar ea aproape că avusese orgasm în urma senzației de a fi ținută captivă. În prima noapte, o legase de tăblia patului, iar ea atinsese punctul culminant cu mai multă forță și mai repede decât o făcuse vreodată.

Tatăl ei nu îi imobilizase mama și nu o bătuse? Nu o târâse de păr prin cameră? Ce spunea despre Riley faptul că îi plăcea să fie dominată în vreun fel?

Suspină cu putere, scoțând un geamăt infundat.

– Te-ai trezit? întrebă el cu voce gravă.

– Mmm... Îhî... Ai dormit și tu?

– Nu.

Ea clipi în întuneric.

– Doar ai stat cu mine.

Brațele lui se strânseseră în jurul ei.

– Da.

Ea nu știu ce să înțeleagă din gestul lui.

Se lăsă tăcerea până când ea se decise că stătuse prea mult. Pentru liniștea ei sufletească și probabil pentru a lui.

– Ar trebui să plec, spuse ea vrând să se ridice din pat.

– Nu pleca!

Ea încremeni. Inima începu să-i bată repede, iar panica puse stăpânire pe ea din pricina dualității descoperite în sine.

- Rămâi, rosti el, un tremur deslușindu-se în acel cuvânt.

Instinctul de a-l alina îi învinse teama, făcând-o să se întoarcă spre el. Nu-i fu deloc ușor să spună:

- Trebuie să-ți dai seama că noi doi nici că am putea fi mai diferiți.

Ochii lui se îngustară.

- Am luat de suficiente ori cina împreună pentru ca tu să știi că avem o mulțime de lucruri în comun, rosti el.

Ea nu putu să nu zâmbească văzând încercarea lui de a pretinde că nu pricepea.

- Știi la ce mă refer.

- Știu. Trupul lui deveni rigid, dar el continuă: În mod clar, amândoi avem probleme. Tu vorbești despre nevoile mele sexuale, dar de fapt teama ta este cea care vorbește. Ți-a plăcut tot ce am făcut împreună.

Îi plăcuse. Tocmai asta era problema. Nu putea accepta.

Felul lui dominator de a fi era complet opusul a ceea ce își dorea pentru sine. Îi amintea prea mult de tulburarea emoțională și de copilăria dureroasă pe care le lăsase în urmă.

El se aplecă și își lipi buzele de ale ei cu o asemenea blândețe, încât ei îi apărură lacrimi în colțurile ochilor.

În ciuda a tot ce o avertiza în sinea ei să păstreze distanța, îi răspunse, tensiunea din ea risipindu-se în clipa când el își trecu limba peste buzele ei. Făcu și ea același lucru, gurile lor începând să se mângâie.

Vreme îndelungată, rămaseră întinși unul lângă celălalt, doar sărutându-se. Ea se pierdu în gustul lui, în abilitatea lui de a o răsplăti în acel mod simplu, dar atât de real.

Sexul începu să-i pulseze de dorință, sânii i se încordară de nevoia de a fi atinși, dar el nu făcu altceva decât să-i exploreze gura cu mișcări prelungi și lente ale limbii.

Exact când se aștepta ca el să ducă lucrurile mai departe, după ce îi oferise toate indiciile că dorea mai mult, el se mulțumi să-i mângâie seducător buzele cu limba.

Iar mai târziu, când îi spuse că trebuia să plece acasă, el îi respectă dorința și o conduse la mașină, făcând-o să se simtă mai mult decât dezamăgită fiindcă nu insistase să rămână.

capitolul 9

Luni dimineață, Riley află ce însemna o criză managerială în birourile de la Thunder. În weekend, secretara care se ocupa de deplasări o informase pe Olivia că urma să se pensioneze și că nu avea să revină la serviciu după ce se însănătoșea. Dylan Rhodes, pe care Riley îl cunoscuse cu o săptămână în urmă, fusese promovat pe postul ei. Începuse imediat să se intereseze de hotelurile noi, dorind să facă lucrurile altfel decât predecesoarea lui. Drept urmare, Riley avusese parte de un curs intensiv despre ce trebuia să aibă un hotel ca să fie potrivit pentru ca echipa Thunder să locuiască în el atunci când călătorea.

Sub îndrumarea lui, studiase posibilitatea fiecărui hotel de a oferi un spațiu pentru ședințele echipei, capacitatea bucătăriilor de a respecta nevoile alimentare ale jucătorilor, precum și disponibilitatea de a le rezerva etaje întregi, deși știau foarte bine că era posibil să rămână cu camerele goale din pricina viscozelor și a călătoriilor amânate.

Când ziua de lucru se termină seara târziu, Riley era epuizată, dar entuziasmată. Își iubea noua slujbă și provocările sale. Când se întoarse de la toaletă, văzu că Olivia îi lăsase pe birou un mesaj în care îi spunea că dorea s-o vadă imediat.

Riley porni spre biroul ei. Când se apropie, sunetul unor voci ridicate îi spunea că poate nu era cel mai potrivit moment pentru a-i întrerupe pe cei de acolo.

- Nu asta-i schimbarea pe care doresc s-o faci!

Riley recunoscuse tonul aspru al lui Ian.

- Ei bine, călătoriile nu sunt domeniul tău, ci al meu, așa că eu decid, replică Olivia.

Riley ridică mâna întrebându-se dacă trebuia să bată sau nu la ușa.

- Tipul este un măgar afemeiat, rosti Ian.

- Nu, e doar singur, iar tu ești gelos. Este ridicol! Întoarce-te în biroul tău și lasă-mă să-mi fac treaba, îi ceru Olivia.

Gândindu-se că totuși trebuia s-o facă și nedorind să mai audă ceva despre eventuala gelozie a lui Ian, Riley bătă la ușa.

- Intră! strigă Olivia.

Riley deschise ușa, iar cealaltă femeie zâmbi.

- Slavă Domnului că ești tu!

- Am văzut mesajul tău. Își mută privirea de la chipul ușurat al Oliviei la cel furios al lui Ian. Dar pot veni mai târziu dacă este un moment nepotrivit.

- Nu, momentul e perfect. În primul rând, îți mulțumesc că te-ai apucat cu sârg de o treabă pornind de la zero și că îl ajuți pe Dylan. Este extrem de încântat de munca ta.

- Mulțumesc!

Olivia zâmbi.

Ian urmărea în tăcere schimbul lor de cuvinte.

- Dylan te-a cerut ca asistentă, iar eu am fost de acord. Voi doi vă veți potrivi foarte bine.

Ian scoase un mârâit în surdină care o făcu pe Riley să tresară, așa că se întoarse și se uită în ochii lui.

- E vreo problemă? întrebă ea.

El deschise gura pentru a-i răspunde, dar Olivia i-o luă înainte.

- Înainte de a accepta acest post, trebuie să afli că va trebui să călătorești.

- Serios?

Riley nu fusese niciodată nicăieri, nici în Statele Unite, nici în afara lor. Până și facultatea fusese locală.

- Da. Va trebui să însoțești echipa în călătorii, iar fiindcă Dylan vrea să schimbe hotelurile cât timp vom fi pe drum, va trebui să continui personal cercetările.

Riley făcu ochii mari.

- Voi merge în locuri precum San Diego? întrebă ea numind doar unul dintre orașele cu ai căror manageri de hoteluri vorbise în ziua aceea.

- Da. Iar azi va trebui să pleci spre Phoenix. Înțeleg dacă asta ar fi o problemă, dar...

- Nu! Nu-i nici o problemă, rosti ea străduindu-se să păstreze o atitudine profesională și să nu țopăie de bucurie că i se oferea acea oportunitate.

Zâmbetul amuzat al Oliviei îi spuse că înțelesese.

- Așadar, te atrage ideea? întrebă ea aruncându-i lui Ian o privire pe care Riley nu prea reuși s-o interpreteze.

- Oh, Dumnezeu, da!

- Minunat! Du-te acasă și fă-ți bagajele! O mașină te va lua în jurul orei 21. O să iei un avion de noapte pentru a te putea apuca de treabă dimineață devreme.

- Mulțumesc pentru această oportunitate!

Riley zâmbi, se răsuci și ieși pe ușă.

Ian vru s-o ia pe urmele lui Riley, dar vocea surorii lui îl opri.

- Nu face asta!

El se întoarse spre ea.

- N-o opri și nu-i strica bucuria spunându-i că nu vrei să accepte postul.

Ian își încleștă pumnii.

- Am văzut că Rhodes se dă la tine de fiecare dată când avem un eveniment.

Olivia își înclină capul.

- Asta ne privește pe mine și pe Dylan. Și nu înseamnă că este un porc afemeiat.

- Nu vreau ca ea să călătorească singură cu el.

- Nu decizi tu asta! Nu i-ai văzut chipul?

I-l văzuse. Strălucea. Însă voia să fie el cel care îi crea o astfel de stare, nu slujba.

- Ian, ea vrea acest post. Iar dacă tu vrei să ai o relație cu ea, trebuie să-i oferi libertatea de a face propriile alegeri.

El nu știa exact ce dorea de la Riley, dar știa că nu voia s-o lase să plece. Însă, cu cât se îndrăgostea mai tare de ea, cu atât mai mult se intensifica teama care îl chinuia. Nu avea încredere că ea urma să rămână cu el, asta era problema lui cea mare. Și tocmai din această cauză voia să schimbe condițiile slujbei ei, astfel încât să rămână în domeniul lui de activitate. Fu luat prin surprindere când Olivia îi puse mâna pe braț.

- Mie și lui Avery ne oferi libertate.

- Nu mi-e ușor, murmură el.

- În regulă, poate că încerci să te amesteci în viețile noastre, dar te trimitem la plimbare când o faci. Am sentimentul că nici Riley nu-ți va permite. Făcu o pauză. Dar uite cum stă treaba. Noi te iubim și îți rămânem aproape pentru că ești fratele nostru. Ea nu are de ce s-o facă.

- Serios?

Oare sora lui chiar credea că îl ajuta astfel?

- Vreau să spun că va rămâne cu tine numai dacă vrea asta, așa că nu-i da motive s-o ia la fugă. Trebuie să te gândești bine înainte să faci pe omul peșterilor cu ea, în regulă?

El își ridică sprâncenele, gândindu-se că, dacă sora lui ar fi știut cât de mult se gândise să fie omul peșterilor, nu ar fi folosit expresia cu atâta ușurință. Deja trebuia s-o împartă cu fratele lui vitreg, ceea ce amenința însăși fundația a ceea ce încercau ei să clădească.

În mintea lui, deja ceruse alimentarea avionului companiei pentru a putea ajunge înaintea ei în Arizona, ca să fie acolo în fiecare moment pe care l-ar fi petrecut singură cu Dylan Rhodes.

- Trebuie să plec.

Porni spre ușă, punând capăt conversației cu Olivia despre viața lui personală.

- Ce ai de gând să faci?

- Nimic.

Numai până când se lămurea ce era bine să facă în continuare.

Riley se întrebă dacă Ian avea s-o caute înainte de plecarea ei spre Phoenix. În biroul Oliviei, starea lui de spirit nu fusese deloc bună, iar ea presupunea că avusese legătură cu disputa lor.

Îl alungă pe Ian într-un colțișor al minții și se concentrează asupra călătoriei pe care urma s-o facă. Își puse în valiză haine de birou, dar și ținute lejere. Olivia nu-i spusese cât de mult avea să lipsească, așa că alese lucruri pe care să le poată combina.

Îi sună pe Alex și pe mama ei vitregă și îi anunță că urma să lipsească din oraș câteva zile. Știa că Alex se întorsese la locuința din Tampa pentru o săptămână și se gândi că acea despărțire avea să le prindă bine. Spera ca, atunci când avea să se întoarcă în Miami, să poată avea o discuție rațională despre relația lui cu Ian. Și a ei.

Se hotărâse deja că nu-și dorea să se despartă complet de Ian, dar poate că acea absență scurtă urma să-i fie utilă. Minte și sufletul nu se puteau decide dacă era bine ca relația lor să evolueze. Sentimentele o împingeau în mod inevitabil către el, dar ea se temea de intensitatea trăirilor dintre ei și de ușurința cu care el îi trezea amintiri pe care ea prefera să le țină îngropate.

Totuși, se potrivea cu el din mai multe puncte de vedere, începând de la copilăria lui dureroasă la modul în care se izola de toată lumea, cu excepția persoanelor în care avea încredere cu adevărat. Iar dacă era să găsească un argument decisiv pentru a rămâne cu el, trupul ei era într-un tot în favoarea lui. Mai ales după felul cum se purtase el cu ea în seara precedentă, atât de delicat și de darnic, atât de diferit față de bărbatul pe care îl știa.

Intenționa ca, în următoarele câteva zile, să se concentreze exclusiv asupra slujbei și să-i dovedească lui

Dylan cât de pricepută era. Alungându-l pe Ian din min-te, coborî în fața clădirii pentru a aștepta mașina care urma s-o ducă la aeroport. Se întâlni cu Dylan la poarta de îmbarcare. Era un bărbat frumos – înalt, brunet și cu cioc care îl prindea, era ceva ce ei nu-i plăcuse niciodată, dar lui i se potrivea.

În timpul lungului zbor, fie tăcură, fie vorbiră despre serviciu sau despre lucruri mai personale. Ea îi aprecie simțul umorului, precum și devotamentul față de echipă. O întrebă despre relația ei cu Olivia, iar ea avu impresia clară că Dylan simțea față de Olivia mai mult decât un interes trecător.

După ce coborâră din avion, Riley își porni telefonul, iar Dylan făcu același lucru. Își așteptară valizele la banda rulantă pentru bagaje și, la fel ca majoritatea pasagerilor, își verificară mesajele primite. Riley îi scrisse un SMS Melisei, anunțând-o că a aterizat. Îi trimise un mesaj similar lui Alex.

De la Ian, nu primise nici un mesaj. Își spuse că nu trebuia să se simtă dezamăgită, însă nu reuși.

La hotel, fură întâmpinați de managerul de noapte, care îi asigură că patronul urma să se vadă cu ei în dimineața următoare. Îi conduse în apartamentele lor, aflate la același etaj, iar Riley îi spuse „noapte bună” înainte de a intra.

Apoi păși într-o cameră plină cu flori. Buchete viu colorate, cu flori de diverse feluri. Răsuflă ușurată, de parcă își ținuse respirația de când părăsise biroul Oliviei și nu mai luase legătura cu Ian.

Luă plicul de pe masă și citi biletul.

Să-ți fie dor de mine.

– Oh, îmi va fi! murmură ea.

Cu toate că în Arizona era devreme, era o oră prea târzie pentru a-l suna. Nu voia să-l trezească. Dar un mesaj pe care să-l citească atunci când avea să se trezească era potrivit.

„Îmi va fi dor de tine, dar îți mulțumesc pentru flori! Mă voi gândi adesea la tine.”

Apoi își luă trusa de toaletă, intră în baie și se spală. Își scoase din valiză câteva lucruri ca să nu se șifoneze și, epuizată, se băgă în pat.

Când își puse telefonul la încărcat peste noapte, auzi bipul care semnală primirea unui mesaj.

„Asta-i rostul lor. Somn ușor, dulce! ”

Riley scoase un suspin care suna mai mult a încântare pentru că el o plăcea, apoi adormi gândindu-se la Ian.

Devreme în dimineața următoare, se întâlnește cu Dylan în restaurantul hotelului, pentru a lua micul dejun.

- Bună dimineața! rosti ea.

- Nu prea sunt sigur, spuse el.

Riley își îngustă ochii. Nu mai era bărbatul vesel și încrezător cu care venise în avion.

- Nu ești o persoană matinală? întrebă ea.

- Nu-i vorba de asta.

- Ce s-a întâmplat?

El o privi nesigur, neștiind dacă trebuia să-i zică. Ea se întrebă ce se petrecuse peste noapte.

- Orice ar fi, spune-mi!

- Te-am angajat pe acest post datorită faptului că te-ai apucat de treabă cu entuziasm și am crezut că ești o alegere potrivită.

- Și brusc nu mai sunt?

Se încordă, înțelegând că lucrurile se schimbaseră.

- Nu, dacă asta înseamnă ca președintele organizației să-mi sufle în ceafă.

„O, nu! Nu, nu, nu!” Riley își încleștă mâinile pe curea genții ei supradimensionate.

- Ce ți-a zis?

Dylan o măsură cu privirea.

- N-am știut că voi doi aveți o relație personală.

Fierbințeala îi îmbujoră obrazii.

- Asta nu are nici o legătură cu slujba mea.

- Ai dreptate. N-ar trebui să aibă. Și nici nu există vreo politică a companiei împotriva unor asemenea treburi. Dar Ian m-a sunat în dimineața asta. S-a exprimat foarte clar că vrea ca lucrurile să rămână exclusiv profesionale între noi. De fapt, cred că vorbele lui au fost: „Să nu pui mâna pe ea!”

Ea își încleștă maxilarul cu o asemenea forță, încât văzu stele verzi.

- Îl omor!

- Am muncit din greu pentru a obține acest post și nu vreau să-l pierd pentru că iubita șefului este asistentă mea.

Ea făcu eforturi să-și stăpânească lacrimile pe cale să izbucnească.

- Te asigur că Ian nu va fi o problemă!

Dacă trebuia să se despartă de el pentru a-și păstra slujba, avea s-o facă. De fapt, în clipa aceea, nu mai avea de gând să vorbească vreodată cu ticălosul ăla obsedat de control.

Dylan o studie câteva clipe îndelungate.

- Îmi place cum gândești și ce rezultate obții. Însă nu vreau necazuri.

- Nu vei avea.

El încuviință din cap, părând să se fi liniștit. Închise ră subiectul și luă micul dejun înainte de prima întâlnire cu patronul hotelului.

Riley nu putu simți gustul mâncării, dar știa că urma o zi lungă, așa că se sili să mănânce.

Când primi un mesaj de la Ian, îl ignoră. Când o sună, îi respinse apelurile. Șterse mesajele vocale fără a le asculta, furia ei intensificându-se pe măsură ce ziua se scurgea.

Următoarele două zile trecură într-un vârtej de vizite, întâlniri și mese la fiecare restaurant din marele hotel. Verifică sălile de conferințe pentru a se asigura că se puteau ține acolo ședințele de dinaintea meciurilor și dacă exista un spațiu și mai mare pentru o capelă

improvizată, deoarece mulți dintre jucători și soțiile lor doreau să participe la slujbe. Examinară planurile etajelor, organizarea apartamentelor și a camerelor simple, iar când se termină totul, Riley simțea că i se învârtea capul din cauza atâtor informații.

Făcuse bine că își luase notițe detaliate pentru a le compara cu locurile unde echipa se cazase în ultimii cinci ani, deoarece nu fusese acolo ca să le vadă cu ochii ei. Dylan părea încântat și îi spuse că aveau să aibă o discuție cu restul echipei la Miami, înainte de a lua o decizie finală.

Când mașina firmei o lăsă acasă, se simțea atât de epuizată, încât nu-și dorea nimic altceva decât să se bage în pat și să doarmă. Diferența de fus orar îi dăduse peste cap organismul, iar Dylan îi spusese să nu vină la serviciu a doua zi.

Iar ea era foarte încântată să-i dea ascultare.

Ian apărui la casa din Weston a mamei lui, casă în care copilărise. Nu știa de ce ea încă locuia acolo, deși se putea muta oriunde dorea. Oriunde nu existau amintirile acelui loc.

Parcă mașina pe aleea circulară și intră în casă.

Mama lui îl întâmpină în hol, ochii scânteindu-i de bucurie. Cu părul negru, fără nici un fir argintiu, Emma Dare părea mai tânără decât cei 50 de ani pe care îi avea și era frumoasă și pe interior, și la exterior.

– Ian, mă bucur tare mult că ai venit!

El o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– A trecut ceva vreme, știu.

Ea îi alungă regretul cu o fluturare a mâinii.

– Știu că a fost perioada selecției echipei. Îmi amintesc cât de înnebunit era unchiul tău în timpul acestei perioade și după aceea. Nu-ți face griji!

Înainte și după ce Robert Dare își abandonase familia adevărată, Paul, fratele lui, fusese un sprijin permanent.

Ian zâmbi când auzi de unchiul lui.

– Mai știi ceva de el?

Mama lui surâse.

– Este într-un safari african împreună cu Lou. Nu cred că voi primi vești de la el prea curând.

Ian chicoti.

Unchiul și cel care îi era partener de mulți ani așteptaseră până când Ian fusese pregătit să preia frâiele companiei, apoi se pensionaseră și plecaseră să călătorească în lume. Faptul că era gay nu-l împiedicase să-i trateze pe Ian și pe frații lui ca pe propriii copii, însă faptul că Lou nu voia copii fusese un impediment. Paul îl iubea pe Lou, dar își putuse răsfăța nepoatele și nepoții când fuseseră mici, așa că nu simțise niciodată lipsa copiilor. Ian era fericit că unchiul lui se bucura de viață.

Apucându-l de mână, mama lui îl duse în bucătăria ultramodernă. Fusese renovată recent, pentru a-i permite să-și exprime dragostea pentru arta culinară, iar mama lui oferea acum lecții de gătit. Era modul ei de a-și exprima independența și de a avea ceva pentru sine, iar Ian o admira pentru asta.

Se așază pe un scaun de bar, iar mama lui turnă ceai cu gheață pentru amândoi.

– Așadar, ce te-a adus aici? întrebă ea.

– Nimic anume.

Ea îi puse paharul în față.

– Nu uita că vorbești cu mama ta. Tu nu apari aici în mijlocul săptămânii fără vreun motiv anume.

El privi blatul din granit multicolor, amestecul nuanțelor creând un soi de ceață neclară. Ura obiectul acela, el prefera culorile îndrăznețe, cu contraste puternice. Cam la fel ca viața lui, care avea reguli clare, totul fiind la locul lui. Faptul că știa la ce să se aștepte îi permitea să respire mai ușor. Ceea ce explica nevoia lui de a controla totul.

– Surorile tale mi-au spus că ai întâlnit pe cineva deosebit, rosti ea cu blândețe.

Ian râse.

- Amândouă vorbesc prea mult.

- Sunt fete! Primul lucru pe care l-au făcut duminică seară a fost să mă sune, zise ea râzând. Olivia crede că e bine că este genul de femeie care să-ți înghită mizeriile. Acestea au fost cuvintele ei, adăugă mama lui cu un amuzament în glas pe care el nu-l aprecie.

Dar nu se putea supăra pe ea niciodată. Însă altfel stăteau lucrurile cu micile ștrengărițe, după cum le numea pe surorile lui.

- Cine este? întrebă mama lui.

- O cheamă Riley Taylor.

Îi povesti mamei lui cum o cunoscuse și ce relație avea ea cu Alex.

- Ei bine, asta te lovește exact unde te doare, rosti ea direct, așa cum numai o mamă putea.

- Mda.

Mai ales că încă nu înțelegea relația dintre Alex și Riley. Da, fuseseră vecini în copilărie, dar legătura dintre ei era indestructibilă. Poate că, dacă pricepea motivul, lui Ian avea să-i fie mai ușor să accepte.

- Totuși, ea merită să te împaci cu ei? L-ai evitat ani întregi.

Ochii ei licăriră când îi puse acele întrebări. Ian încuviință din cap. Dacă exista o persoană căreia îi putea mărturisi, aceea era mama lui.

- Da. Merită. Iar în clipa asta, îmi ignoră apelurile telefonice.

Și mesajele.

Emma râse văzând nefericirea lui evidentă.

- Hm... Ce-ai făcut?

El își ridică sprâncenele. În mod normal, angajații lui o luau la goană când vedeau privirea aceea. Mama lui doar râse din nou.

- Ce te face să crezi că am făcut ceva? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

- Oh, nu știu! De ce te-ar ignora brusc dacă n-ai făcut ceva care s-o fi supărat?

El își roti umerii încordați și dureroși.

- I-am trimis flori în camera de hotel.

Și îi scrisese să-i fie dor de el fiindcă lui îi era al naibii de dor de ea.

- Și mai ce?

El nu voia să recunoască continuarea, așa că scoase un geamăt frustrat.

- Este posibil să-l fi sunat pe șeful ei și să-i fi spus să-și țină mâinile acasă în călătoria aia.

Ea îi trimisese un mesaj în timp ce el era într-o ședință și îi zisese clar că se enervase fiindcă el mersese prea departe. Apoi nu-i mai răspunsese la telefoane.

- Ian Carlton Dare, cum ai putut să faci așa ceva?! întrebă mama lui fluturându-și degetul în fața lui de parcă era copil.

- Ar trebui să auzi ce i-a zis el Oliviei! N-am vrut decât să mă asigur că a priceput că Riley este a mea.

Ea clătină din cap, ochii albaștri dansându-i de amuzament nedisimulat.

- Of, Dumnezeule! Ești imposibil! În primul rând, Olivia și Dylan au o relație, nu că asta ar fi treaba ta.

Ian aproape căzu de pe scaunul înalt.

- Și eu de unde dracului să știu asta?

- N-ai de unde! Surorile tale nu vor ca tu să știi ceva despre viețile lor amoroase fiindcă se tem să nu-i pui pe fugă pe bărbați.

El își îngustă ochii, dar nu comentă, în mare măsură pentru că era adevărat.

- Nu se poate să te bați cu pumnul în piept, afirmându-ți dreptul de proprietate de parcă ai fi un om al peșterilor!

Umerii mamei lui se zguduiră în vreme ce femeia încerca să-și stăpânească râsul.

- Acum vorbești ca Olivia, murmură el.

- Pentru că are dreptate. Sunt sigură că Riley ar fi flatată de atenția ta dacă nu te-ai amesteca în munca ei și nu ai face-o să scadă în ochii șefului ei.

- N-am...

- Ba da, asta ai făcut! Se scurseră câteva secunde de tăcere înainte ca mama lui să continue: Ian, scumpule, n-ai cum să te asiguri că oamenii pe care îi iubești nu te vor părăsi. Pur și simplu, trebuie să înveți să ai încredere.

Ian se gândi cu amărăciune că exact asta era esența tuturor problemelor din viața lui.

- Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine, mamă.

- Scumpule, nu există ceva ce n-aș face pentru tine.

El se ridică și o strânse în brațe. Mirosul parfumului ei îl duse înapoi în copilărie, stârnindu-i amintiri calde, plăcute.

- Sper că tu și Riley veți lămurii lucrurile. Mi-ar face plăcere s-o cunosc într-o zi. Femeia făcu ochii mari. O aduci la strângerea de fonduri de sâmbătă seară?

- Vom vedea.

Mai întâi, trebuia s-o facă să vorbească din nou cu el.

capitolul 10

În prima zi după revenirea la serviciu, Riley fu foarte încordată nu doar din pricină că se aștepta să-l întâlnească pe Ian. Când ascultase mesajele înregistrate de robotul telefonic de acasă, auzise numeroase respirații grele. Apelantul nu zisese nimic, dar nu exista nici o îndoială că mesajele erau voite, nu simple apelări greșite. Continuaseră și după întoarcerea ei, trezind-o în miez de noapte și dimineața devreme. Și fiindcă nu avea numărul trecut în cartea de telefoane, era mai mult decât tulburată.

Trecu pe lângă Angie, secretara lui Dylan, și îi zâmbi.

- Bună dimineața!

- Bună dimineața! Riley, stai, am un mesaj pentru tine, îi zise Angie.

Riley se opri lângă biroul ei.

- Credeam că apelurile pentru mine intră direct în căsuța vocală, spuse Riley.

- Nu de când ai fost promovată. Acum, sunt oficial persoana ta de încredere.

Îi zâmbi și îi dădu un bilețel roz.

- Grozav!

- Mie-mi spui?! Sunt destul de nouă, iar Dylan este primul meu șef important. Iar acum, vă am pe amândoi.

Tânăra femeie zâmbi.

- Ei bine, mersi! O să încerc să nu îți dau prea mult de lucru, rosti ea zâmbind strâmb.

Riley se duse în biroul ei și se așeză. Puse pe birou paharul de la Starbucks și privi mesajul.

Îmi ești datoare.

Tata

Un tremurat puternic puse stăpânire pe ea. Riley nu mai auzise nimic de tatăl ei de atât de mulți ani, încât aproape că se convinsese că el nu mai exista. Ca pe un vis urât sau ca pe o amintire care apărea din când în când, îl alunga în cel mai întunecat cotlon al minții oricât de des putea. Deodată, apelurile primite acasă căpătară sens.

Primul ei gând fu să-l sune pe Alex, dar asta n-ar fi făcut decât să stârnească un haos care era posibil să nu fie justificat. Trebuia să judece rațional și să decidă cum să se poarte cu acel om. Nu că dorea să aibă de-a face cu el în vreun fel. Numai gândul acela îi făcu mâinile să-i tremure incontrollabil.

În ceea ce-l privea pe Ian, probabil că s-ar fi infuriat dacă ar fi aflat că propriul părinte o hărțuia. Se montase suficient de tare doar la gândul că un bărbat s-ar putea uita la ea așa cum nu trebuia. Încă nu-i povestise despre propria copilărie, despre faptul că tatăl ei îi abuzase mama și că pusese mâna pe ea. Asta îi justifica tăcerea. Îl ura pe acel individ și amintirile cu el, iar având în vedere că nu mai era în viața ei de atât de mulți ani, nu avusese nici un motiv să pomenească de el. În privința telefoanelor, presupunea că rostul lor era probabil soferie. Un fel de joc de putere, nimic mai mult.

Însă mâinile îi tremurau în continuare, iar ea se dețestă pentru acea slăbiciune. „Respiră”, își spuse Riley trăgând aer în piept și silindu-se să expire.

Nu mai vorbise cu tatăl ei din ziua în care ea și Melissa plecaseră de acasă. Zi în care Alex îl strânsese de gât până ce aproape că îl omorâse și îl amenințase că avea să-l ucidă. Bărbatul fusese îngrozit de Alex și de masivitatea lui, de mușchii uriași și de furia sălbatică, așa că luase în serios amenințarea lui că avea să îl omoare dacă se mai apropia vreodată de Riley.

Atunci de ce apăruse din nou?

Telefonul de pe birou sună, iar ea aproape că sări de pe scaun.

- Oh, Doamne! Trebuia să se calmeze. Alo? Riley Taylor, la telefon.

- Riley, sunt Jeannie de la HR. Aș vrea să vii să semnezi niște documente și să confirmi câteva lucruri legate de noul tău post.

- Desigur. Ne vedem în câteva minute.

Lăsă bilețelul pe birou cu fața în jos ca să nu-l mai vadă și își continuă ziua de lucru.

Ceva mai târziu, Riley primi o mărire de salariu despre care fu asigurată că era corespunzătoare postului, dar niciodată în viața ei nu mai câștigase atât de mulți bani. Nu putu să nu se întrebe dacă Ian nu trăgea sforile din nou. Era alt lucru de amintit în discuția lor despre amestecul lui și dorința de a o controla, pentru că Riley refuza să se lase iarăși dominată de un bărbat. Acel gând nu făcu decât să-i amintească de faptul că Douglas Taylor apăruse din nou.

Hotărâtă să se gândească doar la muncă atâta vreme cât era la serviciu, îl alungă pe tatăl ei într-un cotlon al minții și se apucă să studieze ofertele pe care proprietarii de hoteluri le trimiseseră prin fax în acea dimineață. Se întâlni cu Dylan la prânz și mâncară în sala de conferințe, analizând plusurile și minusurile fiecărui hotel înainte de ședința lui cu Ian, Olivia și directorul general. Dylan îi propuse să vină și ea, ca să învețe din schimbul de idei. Riley se gândi iarăși cât de mult iubea acea slujbă și cât de norocoasă fusese că Ian se arătase interesat de ea și îi oferise acea oportunitate.

Ian.

Pe măsură ce ziua de lucru se apropia de final, ea își lăsă gândurile să se îndrepte spre el. Ian păstrase distanța, nu trecuse pe la ea pentru a o saluta și nici nu-i trimisese mesaje. În mod clar, pricepuse că era extrem de supărată pe el.

Deloc amuzată de ironia faptului că îi lipsise sâcâiala lui din timpul zilei, își mușcă interiorul obrazului. În clipa aceea, era mai mult decât dornică să-l vadă.

Se îndreaptă spre biroul lui. Secretara lui deja plecase, așa că bătuse la ușă.

- Intră!

Ea deschise ușa și intră, tăindu-i-se răsufarea când dădu cu ochii de el după ceea ce i se părea un timp foarte îndelungat. Cu cămașa descheiată, sub ea văzându-se pieptul bronzat, cu mânecile suflecate dezvăluindu-i antebrațele musculoase, totul era o plăcere pentru simțurile ei neglijate.

Și nu putu să nu remarce ușurarea din privirea lui când constată că ea era cea care intrase.

- Bună! rosti ea în tăcerea din birou.

El se ridică de pe scaun.

- Nu mă așteptam să te văd.

Ea înghiți în sec.

- Mda, ei bine, am fost supărată pe tine.

El se apropie, închise ușa în urma ei și o încuie.

- Spune-mi ce te-a supărat, îi ceru el.

- În regulă! Nu poți să-i dai ordine șefului meu în legătură cu mine. Nu mă va mai considera niciodată un om la care se poate uita, cu care poate discuta și în care poate avea încredere dacă își face griji că-și va pierde slujba pentru că ți se pare că mă privește cum nu trebuie. Sau ferească sfântul să mă atingă întâmplător!

- Te-a atins?

- Ian!

El o apucă de brațe și se uită în ochii ei.

- Am glumit. Serios! Am fost deplasat când am dat acel telefon.

Ea clipi și îi studie expresia serioasă, căutând semne de nebunie.

- Ce ai zis?

- Am fost deplasat. N-ar fi trebuit să-l sun pe Rhodes.

- Oh! Eu... mulțumesc. Nu m-am așteptat să mergă atât de ușor.

El rânji.

- Uneori, pot să recunosc când greșesc.

- În regulă, dacă tot sunt pe val, ce-i cu salariul primit odată cu noul post?

- Habar n-am despre ce vorbești. Știu ce salariu primește cineva numai dacă o angajez chiar eu pe respectiva persoană.

Ea îl privi precaută.

- Nu te uita așa la mine! Este adevărat. Nu e salariul suficient de mare? Fiindcă pot vorbi cu Olivia...

- Nu! Este mai mare decât pentru postul pe care l-am avut când am început, acum o săptămână. De fapt, mi se pare prea mare. Am vrut să mă asigur că n-ai manipulat lucrurile în beneficiul meu.

Un zâmbet adorabil îi arcui buzele.

- În sfârșit, mă acuzi de o greșeală pe care n-am făcut-o.

Ea râse.

- Ferească sfântul să-ți ofer o creștere salarială!

Ea își dădu ochii peste cap.

- Am înțeles mesajul. Serios!

- Salariul e mult mai mare decât ce câștigai înainte? întrebă el ridicându-și curios o sprânceană.

Ea încuviință din cap.

- Suficient ca să te muți din blocul ăla unde nu ești în siguranță?

- Ian...

- Consideră asta o favoare în schimbul alteia. Pentru tine, eu fac tot posibilul să nu mă amestec și să mă port frumos. Pentru liniștea mea sufletească, tu poți să te muți într-un apartament sigur.

- Și consideri că asta nu e manipulare?

- Consider că fac ce este mai bine pentru tine.

Întinse mâinile spre ea, cerându-i fără vorbe să aibă încredere în el.

- Bine. O să mă gândesc la asta. După ce îmi fac socotelile. Vreau să-mi lichidez o parte din împrumuturi, iar datorită creșterii salariului, pot începe să fac asta.

El deschise gura, apoi o închise imediat.

Indiferent ce dorise să spună, era evident că se răzgândise. Ceea ce însemna că se gândea la dorințele, la nevoile și la sentimentele ei.

Riley zâmbi.

Pe neașteptate, el o cuprinse de talie, o trase spre el și o sărută. Gândindu-se că el făcea eforturi să se poarte într-un mod cu care nu era obișnuit și cedând propriei nevoi, îl iertă pentru ce făcuse în timpul călătoriei ei în Phoenix.

Era bucuroasă că se afla din nou în brațele lui și nu putu să nu-i arate asta. Îl sărută și ea, lipindu-și buzele de gura lui caldă. El o mângâie cu limba, iar ea simți fluturi de anticipare în stomac. Mugurul i se inflamă, iar dorința o copleși, fără a-i păsa de locul în care se aflau. Atât de puternică era nevoia de a fi a lui!

El o ridică, iar ea își petrecu picioarele pe după talia lui, agățându-se de el în vreme ce o duse și o puse pe birou fără a-i păsa de hârtiile aflate sub ea.

Ian își înalță capul. Privirea de sub pleoapele pe jumătate coborâte o întâlni pe a ei, ochii aceia adânci uitându-se la ea cu intensitate.

- Mi-a fost dor de tine, spuse ea băgându-și degetele în părul lui și încercând să-l tragă spre ea pentru alte sărutări pătimașe.

El nu se supuse. În schimb, își coborî privirea către locul unde mâinile lui urcau pe coapsele ei goale, ridicându-i fusta până când degetele lui mari îi atinseră carnea umedă.

Ea gemu când simți atingerea intimă.

- Atât de sexy! rosti el, evident referindu-se la minusculii chiloți tanga.

Îi ridică fusta în jurul taliei și dădu la o parte materialul subțire, dezvăluind-o privirii lui înfometate. Imediat, începu să se joace cu ea, mângâindu-i pliurile feminine.

Într-o altă viață, ea s-ar fi rușinat să se pomenească brusc cu fusta la brâu și cu părțile intime expuse, dar

nu se putu convinge să-i pese, nu când el se străduia cu atâta sârguință să-i provoace plăcere.

Ian își trecu degetul peste pliurile ei, umezind-o și excitând-o, dar având grijă să nu atingă mugurul, gest care i-ar fi adus cea mai mare plăcere.

- Simt nevoia să termin!

Se arcui spre mâna lui, cerându-i să-și miște vârful degetului mai aproape de centrul ei îndurerat.

El zâmbi.

- Chiar vrei?

Ignorându-i în continuare mugurul, o pătrunse cu un deget. Îl mișcă ritmic înăuntru și afară, adăugând încă un deget, iar ea simți fiecare întindere și alunecare erotică. Terminațiile ei nervoase fremătară, nevoia se intensifică, iar ea își dădu capul pe spate și se arcui spre mâna lui.

- Mai tare, mai repede... fă ceva!

Îl trase de păr, realizând că și ea putea face asta când el o aducea atât de aproape de plăcerea maximă fără a-i da voie să ajungă la apogeu.

El chicoti, ochii i se întunecară, și își scoase degetele din ea. Cu privirea ațintită în ochii ei, își linse de pe degete sucul ei.

Ea îl privi surprinsă și ciudat de excitată.

- Știi de ce îți spun *dulceața*, da? întrebă el desfăcându-și cureaua pantalonilor.

Simțindu-și gâtul uscat, ea clătină din cap drept răspuns.

- Pentru că ești al naibii de dulce! rosti el lăsându-și pantalonii să cadă pe podea.

Mădularul lui gros era ridicat, iar mugurul ei pulsa de dorință la vederea lui.

El luă un prezervativ din sertarul biroului, smulgând-o din ceața dorinței și aruncând-o într-un val de conștientizare îngrozită.

- Ce naiba?

Se întrebă câte femei poseda în biroul lui, gândul acela alungându-i dorința.

- Le-am cumpărat după ce te-ai angajat aici, spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul mare, pentru a o calma, gestul făcând-o să-și întoarcă fața spre mâna lui.

Răsufală ușurată.

- Te simți mai bine?

Ea izbuti să încuviințeze din cap.

- În regulă. Pentru că n-am dus femei la mine acasă și categoric nu le-am adus la birou. Se pare că tu ești excepția de la fiecare afurisită de regulă pe care o am!

Tot trupul ei se relaxă după acea mărturisire.

El se apropie și mai mult și își trecu mărul peste mugurul ei. Delicioasa frecare o făcu să scoată un suspin de plăcere și un tremurat puternic îi zgudui corpul.

El făcu un pas înapoi, își puse prezervativul, apoi reveni și, fără a-i oferi nici un răgaz, o pătrunse cu putere.

- Oh, Doamne!

Îl simțea peste tot, iar pereții ei interiori se strânsă cu putere în jurul lui pentru a-l ține acolo.

- Iubito, ești atât de strâmtă!

Ea gemu, iar el se retrase, apoi o penetra din nou, mișcându-se într-un ritm care cu siguranță avea să o ducă rapid pe culmi.

Ea se sprijini în brațe și se încordă în timp ce el o pătrundea, accentuând fiecare înaintare cu o zvâcnire puternică a soldurilor care îi lovea mugurul exact acolo unde trebuia. Senzațiile ei se intensificară, un zgomot alb începu să-i urle în urechi, iar trupul ei se agăță de al lui, încercând fără succes să-l țină locului în timp ce el o făcea să-și ia zborul.

Pe neașteptate, el băgă mâna între ei și îi prinse mugurul între degete.

- Haide, Riley! Acum!

Trupul ei se supuse comenzii lui. Tipă și avu impresia că explodează, valuri pulsatorii de lumină și senzații copleșind-o. Orgasmul o zgudui și îl declanșă pe al lui.

- Oh, da!

Șoldurile lui se izbiră de ale ei o dată, de două ori, iar a treia oară, țipătul lui puternic îi răsună în urechi când el termină.

Când își veni în fire, creierul lui lan parcă zumzăia, încărcat de senzații. Încă îngropat adânc în trupul ei cald, iar ea strângându-se cu putere în jurul lui, se simți ca în rai, fiind dispus să facă orice pentru a o păstra în viața lui. Mai ales că firea lui posesivă se intensifica de fiecare dată când ea îl primea în trupul ei minunat.

- Te simți bine, dulcețo?

El își înalță capul și îi îndepărtă de pe față părul jilav. Ea își sili superbii ochi albaștri să se deschidă.

- A fost incredibil!

El râse.

- Și eu cred la fel.

Cu regret, ieși din ea și se duse în baia personală, iar când se întoarse, o văzu trăgându-și fusta peste picioarele sexy. Ușor îmbujorată, își ridică privirea spre el.

- Nu pot să cred că am făcut-o în biroul tău.

Îl străbătu un val de mândrie masculină prostească.

- Poți plănuți s-o facem din nou aici, o informă el în caz că ea își imagina că fusese doar o întâmplare.

- Vom vedea.

Își ridică o sprânceană din pricina tonului dominator al lui lan, apoi se răsuci pentru a-și lua geanta.

- Istețule!

El întinse mâna și o plesni peste fund. Surprinsă, se întoarse spre el cu buzele întredeschise. Însă ochii i se măriseră, spunându-i lui lan tot ce dorea să știe.

- Hai la mine în seara asta! rosti el, dorind să petreacă mai mult timp cu ea.

O partidă scurtă în biroul lui nu-i era de ajuns. Voia să aibă ore în șir la dispoziție pentru a vorbi cu ea, a asculta ce avea de zis și a-i devora fiecare centimetru din trupul delicios. Însă ea clătină din cap, nărându-i planurile.

- Nu vreau ca mâine-dimineață toată lumea să ne vadă venind împreună și să știe că mă culc cu tine.

- Nu dau doi bani pe faptul că lumea află de noi.

Era prima dată când el își dorea o relație, iar ea îl ținea la distanță. Era prins în mreje până peste cap și nu se temea s-o recunoască. Amintindu-și că ea își dorea ca el s-o asculte și s-o înțeleagă, el se domoli.

- De ce ești împotriva relației noastre?

Ea se încruntă la el.

- Nu sunt împotriva relației noastre, sunt împotriva a ceea ce pare. Abia am început să lucrez aici. Dacă mâine apar aici în Porsche-ul tău, toată lumea va crede că mi-ai dat această slujbă pentru că facem sex. Dylan știe deja, pentru că n-ai avut de lucru și l-ai amenințat să nu mă atingă.

El se încruntă când ea pomeni numele celui alt bărbat, dar nu-i scăpă panica din vocea lui Riley și știu că trebuia să dea înapoi.

Își petrecuse ultimele zile luptându-se cu nesiguranța, sentiment care nu-i era familiar. Până când nu aflase cât de rău o dăduse în bară, stătuse în tensiune. Când o văzuse în biroul lui, când ea venise la el, știuse că era al naibii de norocos că mai primise o șansă. Nu știa ce avea de făcut într-o relație, dar știa al naibii de bine că nu voia s-o piardă pentru totdeauna. Se părea că, pentru început, cel mai bun lucru era să țină cont de indicațiile date de ea.

- În regulă, bine.

Riley îl privi în ochi, iar expresia ei stupefiată fu înlocuită de un zâmbet apreciativ. Inima lui începu să bată mai repede.

- Vrei să luăm cina împreună? întrebă ea, făcându-i o invitație la care el nu se așteptase.

- Pare un plan bun. Și dacă tot ești dispusă să fii văzută cu mine, n-ai vrea să vii la strângerea de fonduri pentru copiii cu diabet care are loc mâine-seară? De ce să nu insiste, dacă ea era dispusă să accepte? Echipa

donează bani pentru această cauză, iar toată familia mea va participa.

Riley își îngustă privirea.

- Asta înseamnă o rochie elegantă și pantofi cu toc, nu-i așa? Întrebă ea gemând.

El consideră asta o acceptare și zâmbi.

Știa al naibii de bine că i se oferise o a doua șansă și intenționa să profite la maximum de ea.

Pentru el, femeia aceea reprezenta tot ce dorea. Era inteligentă, amuzantă și îl încălzea în locuri de multă vreme reci. Nemaivorbind de faptul că nu-i înghițea mizeriile, ceea ce el admira. Banii lui nu o impresionau, lucru care îi spunea că, dacă zăbovea în preajma lui, probabil că îl plăcea pe el.

Iar asta era un lucru al naibii de bun, pentru că și el o plăcea.

Ultimul lucru la care se așteptase Riley fu ca Olivia s-o invite la cumpărături ca să-și ia o rochie pentru sâmbătă seară. Bănuia că Ian o pusese pe sora lui să facă asta, dar, fiindcă tot nu avea altă rochie cu excepția celei roșii, pe care o purtase în seara când îl cunoscuse pe Ian, iar Olivia îi promisese că știa un loc unde se puteau modifica rapid, Riley acceptă cu plăcere. În plus, voia să-și distragă gândurile de la apelurile tatălui ei, care continuau s-o bântuie acasă.

Plecară de la serviciu vineri la prânz și se duseră la un magazin de lângă Collins Avenue. Cu toate că Riley admirase vitrinele din zonă o dată sau de două ori, nu-și permisese să cumpere nimic de acolo, dar, înainte de a a-și exprime îngrijorarea, Olivia scoase un card bancar negru.

- E grozav când fratele meu se simte generos, rosti ea zâmbind.

- Este grozav pentru tine, dar...

- Crezi că face asta doar pentru mine? Olivia se opri în mijlocul trotuarului, făcându-i pe cei din jur

să se oprească brusc și să le ocolească. Își ridică ochelarii de soare Chanel și întâlnește privirea lui Riley. Asta-i pentru tine. Iar înainte să mă contrazici, află că deja suntem aici și îl vom folosi.

Pe Riley o străbătu o senzație caldă și ușor amețitoare, dar obiectă:

- Nu pot accepta...

- Ba da, poți! N-o să-mi refuzi asta. Haide!

Olivia o apucă pe Riley de mână și o trase din căldura înăbușitoare în răcoarea magazinului dotat cu aer condiționat.

În ora următoare, Riley repetă „nu pot accepta asta” de atâtea ori, încât deveni un soi de mantra a zilei, însă Olivia o asigură că trebuia s-o facă, altminteri risca să-l insulte pe Ian, care niciodată nu își bătuse capul cu alte femei decât cele din familia lui. Olivia insistă că Riley însemna ceva pentru fratele ei, iar ea își dorea s-o creadă.

Așa că, până la urmă, deși nu uită cu totul de bani, Riley îi făcu pe plac Oliviei și acceptă cu plăcere. Cum ar fi putut să nu se simtă bine când Olivia era amuzantă și încântată, iar atitudinea ei era contagioasă?

În final, Riley se alege cu o rochie atât de modernă, încât nu recunoscuse numele designerului, cu niște pantofi atât de scumpi, încât de banii aceia ar fi putut plăti chiria pe două luni, și cu o geantă Judith Lieber în formă de păun, pe care străluceau pietricele semiprețioase viu colorate.

Înainte de a se despărți, Olivia o informă că avea să vină s-o ia în dimineața următoare la prima oră, pentru partea a doua a excursiei lor.

- Partea a doua?

Cealaltă femeie zâmbi, ochii scânteindu-i de entuziasm.

- Este o surpriză, spuse ea pe un ton care îi indică lui Riley că nici un fel de insistențe nu aveau s-o facă să-i dezvăluie ce plănuse.

După sesiunea de cumpărături, Riley ajunse acasă cu brațele încărcate de pungi. Rochia urma să-i fie livrată până în ora 16 a doua zi. Telefonul începu să sune în timp ce își căuta cheile. Le găsi, descuie ușa, intră grăbită și aruncă pungile pe canapea. Apoi ridică receptorul.

- Alo? întrebă ea cu răsufierea întretăiată.

Clic.

Indiferent cine fusese închisese la auzul vocii ei.

- La dracu'!

I se uscă gura. Înainte de a apuca să se gândească la cele întâmplate, telefonul sună din nou. Riley îl ridică și țipă în el:

- Dacă nu încetezi să mă suni, jur pe Dumnezeu că...

- Riley? Ce s-a întâmplat?

- Alex?

Ușurată, se așază lângă cumpărături.

- Da. Spune-mi!

Ea suspină.

- Nimic. Tocmai m-am întors de la cumpărături, telefonul a sunat, mâinile mele erau pline... Totul e-n regulă.

- Asta-i motivul pentru care m-ai amenințat înainte de a ști cine este la celălalt capăt al firului?

Ea înghiți în sec.

- Tata a luat legătura cu mine, spuse ea, știind că nu era cazul să-l mintă.

Alex injură cu năduf.

- Ce a zis?

- Mi-a lăsat un mesaj la secretară în timp ce eram plecată din oraș. Pe bilet scria doar „Îmi ești datoare”, repetă ea cuvintele de pe bilețelul roz.

- Îl omor!

- Nu merită. Erai copil când te-ai confruntat ultima dată cu el. Acum, ai o carieră care trebuie să te preocupe. Stai departe de el. Promite-mi! Sunt sigură că e numai gura de el, insistă Riley, rugându-se să fie adevărat.

Nu avea nici un sens. Ieșise din viața ei de ani întregi. De ce apăruse tocmai acum?

- Nu-ți promit nimic. Încă sunt în Tampa, dar mă întorc mâine. Voi vedea ce pot afla despre taică-tu. Poate că mă lămuresc și descopăr ce pune la cale.

- Mersi, Alex! îi zise ea, preferând să nu-l contrazică.

Cu toate că încă se simțea tulburată, știu că nu era indicat să-l sune pe Ian. Și-ar fi dat seama imediat că era ceva în neregulă, așa că îi trimise un mesaj în care îi mulțumi pentru rochie și restul lucrurilor.

El îi răspunse imediat: „Să te văd în ele va fi o mulțumire suficientă”.

Ea zâmbi și izbuti să se ducă la culcare fericită, dar visele o tot făcură să se foiască în pat. Copilăria ei nu fusese fericită, iar ea nu reușea să găsească nici măcar un motiv pentru care tatăl ei apăruse din nou, nici să-și imagineze ce îi putea datora ea.

capitolul 11

În dimineața următoare, de îndată ce Olivia o luă pe Riley, o informă că aveau să-și petreacă ziua lăsându-se răsfățate. Ar fi trebuit să spună răsfățate, masate cu pietre calde, pensate, epilate, coafate și machiate. Unghiile de la mâini și de la picioare fură aranjate și vopsite perfect, o treabă mult mai bună decât făcea Riley. Din câte se părea, Olivia avea des parte de un asemenea tratament. Pentru Riley, era o experiență cu totul nouă și fu surprinsă că îi plăcu fiecare clipă.

Până să-și vină în fire, se pomeni îmbrăcată, gata de plecare și ajutată de șoferul lui Ian să urce în limuzină. Ian o aștepta pe bancheta din spate, fiind extrem de chipș în smochingul lui negru. Dar nu hainele îl făceau pe acel bărbat să arate bine – indiferent ce ar fi purtat, era prea impozant pentru a nu fi remarcat. Însă, cu părul perfect aranjat, cu ochii lui albaștri-cenușii concentrați asupra ei, era într-un totu bărbatul pe care nu și-l putea scoate din minte... și se temea că nici din inimă.

– Mă faci să mi se taie respirația, spuse el, ochii întunecându-i-se în timp ce rostea cuvintele.

Riley nu mai fusese niciodată studiată cu o privire atât de intensă.

– Mulțumesc! murmură ea. Și tu arăți foarte bine.

– Nu sunt eu cel de care nu-și vor putea desprinde privirile.

Ea își înclină capul și simți cum se îmbujorează. El îi ridică bărbia cu o mână.

– În seara asta, voi fi cel mai norocos bărbat de acolo. Vreau ca tu să știi asta.

Își coborî un deget pe gâtul ei și de-a lungul claviculei, atingerea lui fiind intimă și seducătoare. Sfârcurile se întăriră, iar ea se înfioră.

- Cred că rochia asta are nevoie de ceva în plus.

Duse la spate mâna liberă și scoase o cutiuță lungă.

- Ian, nu!

Deja renunțase la convingerile ei permițându-i să-i cumpere rochia și pantofii, nemaivorbind de întreaga zi petrecută la spa. O parte din scânteierea din ochii lui dispăru.

- Te rog, îngăduie-mi să-ți ofer asta! Îmi face plăcere. Vreau să ai ceva care... să-ți amintească de mine când îl porți.

Ea înghiți în sec.

- Mă gândesc la tine mereu.

- Atunci, lasă-mă să mă apropii de tine! Lasă-mă să fac ceva pentru tine! Îi luă mâna și i-o puse pe cutie. Te rog!

Ea văzu și simți cât de mult însemna acel gest pentru el. Era un cadou și l-ar fi rănit dacă nu-l accepta.

- Bine.

Expresia i se schimbă, iar zâmbetul lui mulțumit o făcu să se simtă fericită că cedase. Ian deschise cutia, dezvăluind un colier cu un delicat diamant în formă de lacrimă aflat într-o montură de aur alb.

Copleșită de frumusețea bijuteriei, lui Riley i se tăie răsufarea. Nu era ostentativ sau exagerat. Nu voia să dovedească ceva sau să indice bogăția, cu toate că ea nu avu nici o îndoială că îl costase foarte mult. Era simplu, elegant și întru totul ceva ce nu doar că ea ar fi ales, ci ar fi purtat cu plăcere. Și nu numai în seara aceea, la evenimentul strângerii de fonduri, ci în fiecare zi.

El alesese cadoul perfect, având în minte gustul și sentimentele ei.

- Este frumos! șopti ea.

- Îl vei purta? întrebă el.

Vulnerabilitatea din întrebarea lui o impresionează.

– Voi fi onorată să-l port.

Își ridică părul de la ceafă și se răsuci. El îi puse colierul la gât și i-l prinse. Riley se întoarse din nou spre el. Ian îi aranjă părul pe umeri, în jurul delicatei bijuterii.

– Este perfect. La fel ca tine.

Ea deschise gura pentru a-l contrazice. Nu era perfectă și avea un trecut care putea dovedi asta. Apariția tatălui ei nu-i dispăruse complet din minte și își dorea să i-o ascundă lui Ian cât mai mult posibil. Însă era evident că el ținea la ea și i-o arăta în multe feluri, ceea ce însemna că venise vremea să-i încredințeze secretele ei.

– Ian, trebuie să vorbesc cu tine.

– Mai târziu.

Îi acoperi gura cu a lui, trecându-și limba peste buzele ei și încurajând-o să le întredeschidă pentru el. Mirosul lui masculin îi copleși simțurile. Genele ei fluturară și coborâră, iar gura ei se deschise și îl primi înăuntru. El o devoră, sărutând-o de parcă ea era singurul lucru care conta. O apucă de ceafă cu o mână în vreme ce limba lui se rotea la nesfârșit în gura ei.

Ea îi răspunse la sărut, la patima și la dorința pe care o simțeau amândoi, până când mașina se opri, iar cineva bătu în geam.

Ian gemu și se retrase fără a-și lua mâna de pe ceafa ei, fruntea lui continuând s-o atingă pe a ei. Respirația îi era întretăiată, așa că trase adânc aer în piept, iar ea făcu la fel.

Riley băgă mâna în gentuță, scoase o oglinjoară, izbuti cumva să-și șteargă petele de ruj și se aranjă. Buzele încă îi erau umflate ca după un sărut pătimaș, dar în privința asta nu avu ce să facă. Se uită la Ian, care încerca să-și înlăture urmele de ruj de pe buze și față, și îl șterse și pe el.

– Vom continua de unde am rămas, rosti el, promisiunea din vocea lui fiind la fel de seducătoare precum sărutările.

– O să am grijă să-ți respecti cuvântul.

Izbuti să zâmbească, ignorând tremurul din trup și sentimentul de vinovăție că nu-i spusese de tatăl ei. Nu știa de ce dintr-odată acest lucru începuse să conteze. Degetele ei atinseră delicatul diamant de la gât. Cadoul acela doborâse ultimul zid pe care îl ridicase între ea și Ian. Brusc, își dorea să-l lase să se apropie de ea.

– Ești gata? o întreabă el cu mâna pe mânerul portierei.

Ea încuviință din cap.

El o luă de mână și coborî din mașină.

Riley se gândi că ar fi trebuit să se aștepte la apariția fotografiilor având în vedere că și jucătorii echipei Thunder participau la eveniment, dar flash-urile luminoase o luară pe neașteptate.

Văzând că era stânjenită, Ian o strânse mai tare de mână și o trase lângă el, cuprinzându-i talia cu un braț protector în timp ce o conduse înăuntru.

La câteva ore de la începerea evenimentului, Ian abia aștepta s-o ducă pe Riley acasă, să-i dea jos rochia și s-o exploreze centimetru cu centimetru, mai întâi cu mâinile, apoi cu gura. Era de departe cea mai sexy femeie de acolo, dar și cea mai stilată. Rochia ei cu un umăr, neagră și cu tiv argintiu, avea într-o parte o despicătură care dezvăluia un elegant picior bronzat și un pantof incredibil de atrăgător, cu un toc ridicol de înalt. Gura îi salivă, iar mădularul i se întări și aprobă.

Știind că trebuia să rămână măcar până ce se țineau discursurile serii, își dori să aibă cel puțin câteva minute în care să fie singur cu ea. De când sosiseră, familia lui o monopolizase. Fiindcă erau în public, acceptase ca ea să danseze cu fiecare dintre frații lui, care probabil îi făceau complimente, însă ea râdea și zâmbea, evident, făcându-i plăcere.

Își stăpâni gelozia – la urma urmelor, erau frații lui. Se hotărî să-i ucidă duminică, la un meci de baschet, cu câteva coate bine plasate și puncte marcate. Nu era încântat nici de Olivia, cu decolteul ei adânc și evidentele

încercări de a-l face gelos pe Dylan Rhodes dansând cu alți bărbați și uitându-se la el pentru a se asigura că o privea. Cel puțin Avery părea să se comporte civilizată... deocamdată.

Până și mama lui părea să se distreze, dansând cu un anumit bărbat toată seara. Era un lucru pe care trebuia să-l cerceteze mai îndeaproape. De fapt, avu grijă să le întrerupă pe ambele lui surori pentru a afla ce aveau de gând.

Pentru că Riley era ocupată cu Tyler, Ian se îndreptă spre ringul de dans, unde mama lui și un gentleman cu păr argintiu dansau de ceva vreme.

- Vă deranjează dacă intervin? întrebă Ian.

- Michael, el este Ian, fiul meu. Ian, el e Michael Brooks. Compania lui de asigurări este o importantă donatoare pentru licitația din această seară.

Ian își înclină capul.

Celălalt bărbat întinse mâna, iar Ian i-o strânse.

- Am auzit vorbindu-se despre tine toată seara. Mama ta este cel mai mare fan al tău. Iar eu sunt impresionat de tot ce ai făcut pentru echipă de când ai preluat conducerea.

- Mulțumesc!

Ian spera că omul nu încerca să-l impresioneze de dragul mamei lui. Detesta lingușelile.

- Din păcate, eu sunt fan al echipei Breakers, rosti Michael cu umor și sinceritate.

- Mare păcat! „N-am de ce să-mi fac griji“, se gândi Ian, admirându-i franchețea, chiar dacă gustul lui în privința echipelor de fotbal era groaznic. Iar mama dansează totuși cu dumneavoastră? Mă mir.

- Am câștigat-o cu farmecul meu, spuse Michael. Este o lady minunată, care merită din plin efortul.

- Sunt de acord.

- Vă las împreună. Te aștept la bar, Emma.

Mama lui zâmbi.

- Ne vedem curând.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ian.

Michael își înclină capul și se îndepărtă. Mama lui îl urmări cu privirea.

- L-ai cunoscut înainte de această seară? întrebă Ian.

- Amândoi facem parte din consiliul Asociației Copiii Diabetici, zise ea.

Ian o luă în brațe și începură să danseze în ritmul muzicii lente.

- O să-l verific, rosti el.

- N-o s-o faci! Sunt femeie în toată firea și...

- Ce dracu' caută ei aici? întrebă Ian întrerupând-o când îi văzu pe tatăl lui și pe Alex intrând în sala de bal.

Savannah era cu ei.

- Cine? întrebă mama lui privind spre intrare.

- Tata, nevastă-sa și Alex, răspunse Ian, orice urmă de relaxare pe care o simțise în seara aceea dispărând la vederea lor.

Ian se opri din dans, dar mama lui îl făcu să se miște din nou.

- Nu-i lăsa să te tulbure și să-ți strice seara, îi zise ea cu fermitate.

El îi dădu ascultare și se sili să danseze în continuare și să se relaxeze.

- Nu pricep cum faci asta!

- Cum fac ce anume? întrebă mama lui.

- Cum poți trece peste ce a făcut tata? Cum poți merge mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Se uită în ochii mamei lui, dar nu văzu nici urmă de stres în ei, ci doar înțelegere.

- Ian, eu și tatăl tău nu ne-am căsătorit din dragoste. Deja știi asta.

- Este o scuză? întrebă el deslușind amărăciunea din tonul lui, dar fiind incapabil să o alunge.

- Nu, este un fapt. Adevărul e că am fost îndrăgostită înainte de a-l cunoaște pe tatăl tău. Numele lui

era Jonathan Daniels. El ne tunde gazonul, spuse ea îmbujorându-se.

Ian își dădu seama imediat încotro ducea conversația.

- Mamă...

- Nu. Vreau să ascuți. Ești suficient de mare pentru a face față, așa că descurcă-te!

El clipi și încuviință din cap, știind că, atunci când mama lui folosea *acel* ton, nu avea altceva de făcut decât să asculte. În plus, ea îl ținea captiv pe ringul de dans. Îi vorbea la ureche, așa că nimeni nu putea auzi.

- Ascult.

- Ne-am îndrăgostit, dar știi în ce lume trăiam. Bunicii tăi nu mi-ar fi îngăduit niciodată să fiu cu el, așa că ne vedeam pe ascuns. Apoi tata a fost diagnosticat cu leucemie. Era în stadiu terminal și avea de nevoie de cineva care să-i preia afacerea cu hoteluri. Tatăl meu și tatăl tatălui tău erau într-o competiție amicală de ani întregi. Au convenit să-și unească afacerile și să-l pregătească pe Robert pentru a le conduce pe amândouă. Căsătoria noastră a făcut parte din înțelegerea lor.

Ian se crispă când auzi de târgul rece făcut de cei doi bărbați pe seama propriilor copii. Desigur, Robert beneficiase din plin de pe urma acelei fuziuni. Devenise un magnat în domeniul hotelier.

- Te-ai gândit vreo clipă să refuzi? întrebă Ian.

Ea clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Mi-am iubit tatăl foarte mult, iar el era pe moarte. Nu avea un fiu, iar eu nu eram genul care să conduc o afacere. Suspinul ei îndurerat îi frânse inima lui Ian. A trebuit să renunț la Jonathan.

Ian înghiți în sec. Pentru el era de neimaginat. Cum ar fi putut să renunțe la Riley? La naiba, era atât de prins de ea, încât nu știa dacă mai putea scăpa vreodată.

- Și știi ce s-a întâmplat cu el? o întrebă Ian pe mama lui.

- Am convenit că este mai bine să ne despărțim definitiv.

- Așadar, ai renunțat la bărbatul pe care îl iubeai pentru Robert Dare, iar el te-a trădat.

Ian clătină din cap, comportamentul tatălui său părând brusc mai condamnabil în lumina dezvăluirilor mamei lui. Ea suspină.

- Eu și tatăl tău am avut ceea ce eu am considerat o căsnicie tradițională, asemănătoare multora din cercul nostru social. El era plecat adesea, iar eu nu voiam să știu dacă mă înșela. Dar, când a venit și ne-a spus de boala Siennei, dezvăluind că are o altă familie... Clătină din cap. Am avut impresia că am amorțit. Și am rămas așa ani întregi. Singura lumină, singurele sentimente pe care mi le-am permis au fost cele pentru tine, pentru frații tăi și pentru surorile tale.

- Dumnezeu, mamă!

- Viața nu este întotdeauna corectă. Amândoi știm asta. Dar din acea înțelegere m-am ales cu cinci copii reușiți. Sunt împăcată cu mine pentru că i-am fost credincioasă. Îmi doresc doar să te fi putut feri de durere. Și detest că încă ești atât de furios și te aștepti ca lumea să te dezamăgească.

El o strânse mai tare de mână în vreme ce o conducea pe ringul de dans.

- L-am idolatrizat. L-am pus pe un pedestal atât de înalt...

Ian clătină din cap detestând acele amintiri.

- Tatăl tău a fost... este un simplu om. Unul cu defecte. Dar o iubește pe Savannah și, din câte știu, nu a înșelat-o. Ceea ce îmi spune că amândoi am fost de vină că am acceptat o căsnicie care nu s-a bazat pe iubire.

El clipi.

- V-ați luat același angajament. Tu erai îndrăgostită de altcineva, dar nu l-ai înșelat. Nimic nu justifică ce a făcut.

- Sunt de acord. Vreau să spun că oamenii au defecte. Trebuie să găsești o cale de a le accepta și de a trece mai departe. Tu n-ai făcut asta. Și te roade permanent.

El nu putu să o contrazică.

- Iar boala Siennei a fost ceva ce nu doresc nimănui, mai ales unui copil nevinovat, continuă mama lui.

Ian încuviință din cap.

- N-am fost tocmai corect față de ea. Nici față de ceilalți, recunosc el stânjenit, văzând atitudinea iertătoare a mamei lui.

- Măcar îți dai seama de asta.

- E prea târziu.

Alex îl lămurise clar în această privință când nici unul dintre ei nu dăduse curs invitației lui. Mama lui clătină din cap.

- Nu este niciodată prea târziu cât timp sunteți cu toții aici. Așa că lasă trecutul în urmă, îl rugă ea, vorbele ei lovindu-l cu o precizie letală și având un impact devastator.

Ian își înclină capul. Nu știa dacă putea, dar, având în vedere tot ce îi dezvăluisese mama lui și la ce renunțase ea, își promise că avea să încerce de dragul ei.

Riley ascultă persiflările schimbate de Olivia și Avery, amuzându-se din nou de legătura plină de energie dintre celor două surori. O cunoscuse deja pe mama lui și o plăcuse imediat pe femeia fermecătoare care făcuse tot posibilul ca ea să se simtă bine-venită. Știa că Ian ținea la familia lui așa cum nu mulți erau în stare și, fiind un om care ducea cu sine suferințe din trecut, Riley se simți recunoscătoare că le avea pe cele trei femei în viața lui.

Frații lui, cu care apucase să petreacă ceva timp, se mânau cu Alex când era binedispus. Le plăcea să-l tachineze pe fratele lor mai mare, iar dansând cu Riley, știau că zgândăreau principalul punct slab al lui Ian. Ea încercase să se îndepărteze de ei, dar ei râseseră și continuaseră să danseze cu ea.

- Spune-mi cum te-ai descurcat cu felul autoritar de a fi al fratelui meu, îi ceru Avery, implicând-o în conversația lor.

Fiindcă Ian întrerupsese dansul surorilor sale cu alți bărbați, la fel și pe al mamei lui, aveau motive întemeiate s-o întrebe pe Riley despre problemele de control ale lui Ian.

Totuși, ea nu putu să nu se îmbujoreze, știind că de multe ori îi plăcuse comportamentul autoritar al lui Ian. Însă în multe ocazii îl detestase.

- Presupun că pur și simplu l-am pus la locul lui, îi zise ea lui Avery.

Sorbi din șampanie și ridică din umeri, neștiind ce altceva să spună.

- Iar el acceptă așa ceva? întrebă Olivia.

Riley clătină din cap și râse.

- Nu întotdeauna.

- Și ce se întâmplă atunci? vru să știe Olivia.

- Nu vă zic, rosti Riley zâmbind, iar celelalte femei gemură.

- Bună seara, doamnelor!

Riley încremeni auzind pe neașteptate vocea lui Alex. Surprinsă, se întoarse spre el.

- Ce cauți aici?

Arăta foarte bine în smochingul lui, iar clăia de păr castaniu îl făcea și mai atrăgător. Riley era bucuroasă să-l vadă, însă nu acolo. Ian avea să se supere, ceea ce era ultimul lucru pe care și-l dorea într-o seară care fusese minunată până în clipa aceea.

- Părinții mei sunt mari susținători ai acestei cauze. De ce să nu fi venit? Se întoarse spre celelalte femei. Olivia, Avery, mă bucur să vă văd, spuse el.

Ele îl priviră precaute. Olivia, despre care Riley aflate că era cea mai directă dintre cele două femei, își îndreptă umerii.

- Ne datorezi tuturor scuze, zise ea. Asta dacă nu cumva crezi că este politicos să nu apari după ce accepți invitația la o cină.

Ridică fermă o sprânceană în timp ce își susținu fratele.

Alex își îndreptă și el umerii.

- Cred că asta ne privește pe mine și pe Ian.

- Nu în condițiile în care eu am făcut invitația în numele lui, îi aminti Olivia.

Riley se încordă. Nu vru să intervină în conversație. Cu toate că subiectul o afecta, își dădea seama că nu era treaba ei. Alex îi întâlni privirea și încuviință încet din cap.

- Ai dreptate. Am fost nepoliticos și îți cer scuze.

Riley clipi surprinsă, dar mândră că prietenul ei se comporta civilizat.

- Există vreo șansă să-i spui asta lui Ian? întrebă Olivia forțându-și norocul.

- Ce să-i spună lui Ian? întrebă subiectul conversației, alăturându-li-se.

Riley suspină. Ian veni lângă ea, o cuprinse cu un braț și o trase cu fermitate lângă el. Ea se sprijini de trupul lui cald, savurând mirosul delicios și excitant al coloniei. Degetele lui o strânseseră posesiv de talie.

Frații vitregi și frații buni se studiară precauți unii pe ceilalți. Olivia vorbi prima:

- Cred că eu și Avery ne vom duce să dansăm. Este prima dată când acest DJ nimereste ritmul și nu vreau să ratez ocazia, spuse ea, apucând-o pe sora ei de mână și luând-o de acolo.

Rămasă singură cu cei doi bărbați, Riley se uită la fiecare, întrebându-se cine avea să alunge tensiunea.

- Alex, zise Ian întinzând mâna spre fratele lui vitreg.

Riley își dădu seama ce însemna acel gest pentru mândria lui Ian. Înțelese imediat că îl făcuse pentru ea, iar inima i se umplu de iubire pentru acel bărbat enigmatic și rezervat.

Iubire.

Oh, Doamne!

Nu avu vreme să-și analizeze sentimentele pentru că Alex nu răspunse acelui gest. Alături de ea, Ian se încordă, simțindu-se insultat, dar amândoi așteptară.

– Ian, răspunse Alex, strângând mâna lui Ian.

Lui Riley i se înmuiară genunchii și se simți recunoscătoare că trupul lui Ian o susținea. Se aștepta ca Alex și Ian să găsească un motiv pentru a se despărți, dar, spre surprinderea ei, începură să vorbească despre selecția fotbaliștilor și de potențialul echipelor în sezonul care urma. Se gândi că era un început și fu ușurată și încântată peste măsură. Acei doi bărbați erau foarte importanți pentru ea și n-ar fi putut suporta să nu-i vadă făcând măcar mici progrese către o relație normală.

– Te simți mai bine? o întreabă Alex pe Riley, punând capăt cugetărilor ei.

– Mă simt foarte bine, răspunse ea repede, privindu-l cu înțeles.

Speră că Alex pricepuse că ea voia să pună capăt acelei conversații și să nu pomenească de telefonul din seara precedentă.

– Am cerut unui detectiv particular să se ocupe de tatăl tău. În curând, ar trebui să aflu ce pune la cale ticălosul ăla.

În mod clar, nu înțelesese semnificația privirii ei.

– Ce se petrece? întreabă Ian.

Riley gemu.

– Eu...

Nu continuă, fiindcă nu știu cu ce să înceapă. Privirea spăsită a lui Alex o întâlnește pe a ei.

– Îți cer scuze, Ri! Am presupus că i-ai zis.

– Ce să-mi zică? întreabă Ian strângând-o și mai tare de talie.

– Au! murmură ea.

El slăbi imediat strânsoarea.

– Ce nu știu? insistă Ian.

Ea înghiți în sec și își ridică privirea spre el.

- Îți amintești că mai devreme, în limuzină, am vrut să-ți spun ceva, iar tu... mi-ai distras atenția?

Cu maxilarul încleștat, Ian încuviință din cap. Detesta să i se ascundă anumite lucruri. Și detesta și mai mult faptul că Riley și fratele lui vitreg păreau să aibă un fel de secret.

- Ei bine, despre asta era vorba.

- Nu știu ce este asta, îi aminti Ian simțindu-se îndurerat și trădat.

Alex clătină din cap.

- Isuse, Riley! Nu m-am așteptat să-i ascunzi vestea că a apărut taică-tu. El e tipul cu care ai o relație, adăugă arătând spre Ian. La naiba, practic m-ai amenințat că te voi pierde dacă nu-mi bag mințile în cap și nu găsesc o cale de a mă înțelege cu el! M-am gândit că a fost primul căruia i-ai zis.

- Te-ai înșelat, îl informă Ian. Nu știu ce dracu' se petrece, dar intenționez să aflu, rosti el cu o voce care vibra de furie. Hai să mergem! Plecăm! îi spuse lui Riley apucând-o de braț.

- Nici vorbă să plecați! Alex se apropie de Ian. Nu pleci nicăieri cu ea cât timp ești atât de furios!

- Alex, e-n regulă! interveni Riley.

Alex se încruntă la Ian.

- Să nu-i faci rău, să n-o atingi nici măcar cu un deget la furie!

- N-o va face. Alex, potolește-te! Asta-i problema mea, nu a ta, replică Riley apărându-l pe Ian.

Ian își încleștă un pumn, abia abținându-se să nu-l lovească pe fratele său vitreg.

- Nu-mi zici tu cum să mă port cu femeia mea! se răsti Ian, dorind ca Alex să știe că, în privința lui Riley, el era pe primul plan. Iar dacă tu crezi că ar mai fi cu mine dacă aș fi dat în ea, atunci nu o cunoști atât de bine cum crezi.

- Tu ești cel care nu o cunoaște!

„Punct marcat“, se gândi Ian.

Alex făcu un pas înapoi.

- Sună-mă mâine-dimineată, îi spuse el lui Riley.

Ea încuviință din cap.

Ian o conduse imediat spre ieșirea din salon. Din cauza tocurilor înalte, se chinuia să țină pasul cu el, dar singurul lui gând era să rămână rapid singur cu ea.

- Trebuie să ne luăm rămas-bun de la familia ta, spuse ea.

- Vor trece peste asta.

- Dar cum rămâne cu discursurile? Credeam că vrei să rămânem până ce se vor ține, continuă ea.

- E-n regulă. Sunt bine reprezentat.

- Bine, zise ea încet, în cele din urmă cedând, ceea ce îi spuse lui Ian că ea știa că nu era doar supărat, ci și că avea un motiv întemeiat să fie.

El nu mai vorbi până ce nu ajunseră pe bancheta din spate a limuzinei, iar geamul despărțitor fu ridicat.

- Ai avut o problemă și te-ai dus la Alex, rosti el cu maxilarul încheștat.

Ea clipi privindu-l.

- Poftim? Nu. Nu a fost așa. El m-a sunat după... Stai! Trebuie să încep cu începutul.

Se îndepărtă de el și se ghemui lângă portiera mașinii.

El îi oferă spațiul de care avea nevoie. Deocamdată.

- Ai auzit deja despre tata, începu ea fără a pierde timpul.

- Tatăl despre care nu vorbești.

Ea își înclină capul și își coborî privirea de parcă se simțea rușinată.

El nu putu accepta asta. Nu voia ca ea să nu-l privească în ochi când îi mărturisea ceva.

- Riley, uită-te la mine!

Ea își înălță capul, iar el văzu lacrimi în frumoșii ei ochi albaștri.

Rahat! Se trase spre ea și îi cuprinse bărbia în palmă.

- Spune-mi!

Ea înghiți în sec.

El așteaptă până când ea dădu din cap pentru a se elibera din palma lui, dar nu se îndepărtă de ea.

- Mai știi ce a zis Alex? Să nu mă atingi la furie? Acesta a fost... este un subiect sensibil pentru mine. Pentru noi. Ezită, iar Ian îi oferi răgazul de care avea nevoie pentru a-și aduna gândurile. Vezi tu, tata a fost și încă este un ticălos abuziv.

Ian încremeni, tot trupul lui devenind rigid. Nu se așteptase la asta. Absolut deloc.

- Te-a bătut?

Umerii ei se încovoieară.

- Când eram mică, mama încasa ce era mai rău. Avea grijă ca furia lui să fie îndreptată spre ea. Apoi ea a murit, iar eu m-am ferit din calea lui, însă el a părut să se calmeze puțin.

Ian își aminti că ea îi spusese că avea 16 ani pe atunci. Își înghiți fierea ridicată în gât.

- La scurt timp după aceea, i-a fost scoasă vezica biliară. Mama mea vitregă era asistentă la spital. El s-a comportat cât se poate de civilizat cât timp a curtat-o, arătându-și adevărata fire numai după ce s-au căsătorit. Își frământă mâinile, apoi trase adânc aer în piept. Melissa, mama mea vitregă, este o femeie dură, iar el și-a dat repede seama că de data aceea alesese greșit.

Ian își înclină capul.

- Ai pomenit de ea. Ai spus că ea și Alex au fost singura ta familie.

Ea încuviință din cap.

- O ador! Mi-a fost modelul în viață care ar fi trebuit să fie mama. Nu mă înțelege greșit, am iubit-o și mi-e dor de ea în fiecare zi. M-a protejat, dar nu a știut să-și apere drepturile. Dacă n-ar fi fost Melissa, oare aș fi învățat să mă prețuiesc? Să ignor cuvintele înjositoare cu care am crescut? Nu prea cred.

Simțind că i se strânge stomacul, Ian îi cuprinse mâinile tremurânde în ale lui.

- Ești puternică, Riley! Am văzut asta din ziua în care ne-am cunoscut.

Ea zâmbi.

- Îmi place să cred asta.

- Pe Melissa, a lovit-o vreodată? o întreabă Ian.

Ea clătină din cap.

- Se certau des și destul de rău, dar... el părea a se stăpâni cumva. Probabil știa că Melissa s-ar fi dus la poliție.

- Mama ta nu a făcut asta niciodată? întreabă el, deși știa răspunsul deja.

- Am implorat-o s-o facă, dar... nu. Nu a vrut.

- Și ce s-a întâmplat?

Se părea că ajunsese la un punct critic. Era clar.

- Alcoolul, rosti Riley cu dezgust în glas. El întotdeauna a băut mult, dar traiul cu Melissa și faptul că trebuia să-și înăbușe furia au înrăutățit lucrurile. Iar într-o seară când Melissa era în tura de noapte, mi-a cerut să-i pregătesc cina și să i-o pun pe masă. Nu numai că n-am făcut-o, dar i-am dat un răspuns care nu i-a convenit, iar el... m-a plesnit. Cu putere, peste față.

Pe Ian îl cuprinse o furie cum nu mai simțise niciodată, făcându-l să-și dorească să și-o verse. Dar rațiunea îi spuse că furia era ultimul lucru pe care Riley avea nevoie să-l vadă, așa că își reprimă clocotitorul sentiment.

- Continuă când te simți în stare, rosti el cu o voce atât de blândă, încât abia dacă și-o recunosc.

Ea încuviință din cap.

- Am încercat, dar n-am reușit să-mi ascund urma roșie de pe față. A doua zi, Alex a văzut-o și a luat-o razna. O parte din mine a fost surprinsă că a reacționat atât de dur. În mintea mea, o palmă nu era nimic în comparație cu ce-i făcuse mamei, deși ascunsesem asta de Alex cât de mult putusem. Privind în urmă, cred că am scăpat ieftin, dar Alex a fost foarte furios.

- Bravo lui! murmură Ian.

- L-a atacat pe tata. L-a înșfăcat de gât cu o mână, efectiv împiedicându-l să respire. I-a zis că, dacă mă mai atinge vreodată, e mort.

Ian închise ochii, recunoscător fratelui său vitreg pe care niciodată nu se ostenise să-l cunoască. Omul pe care în mod absurd era gelos.

Râsul răgușit al lui Riley îi atrase atenția.

- Tata l-a amenințat că se duce la poliție. Îți poți imagina ironia? Alex i-a spus să se ducă în clipa aceea. Apoi și-a proptit genunchiul în vintrele lui și l-a avertizat că, dacă nu se potolește, acela e doar începutul. I-a zis că eu sunt de neatins și m-a luat de acolo.

Evident pierdută în amintiri, clătină din cap.

- Știu că tata i-a crezut amenințările pentru că, la 17 ani, Alex era masiv datorită antrenamentelor de la fotbal.

- Și ce s-a întâmplat după aceea?

- Am sunat-o pe Melissa la spital, iar ea a venit acasă imediat. A refuzat să mai rămână cu el după cele întâmplate. Alex a stat acolo cât timp ne-am făcut bagajele. Melissa i-a zis tatei că voi locui cu ea până ce împlinesc 18 ani, iar dacă nu îi convine, să se adreseze tribunalului. Fiindcă Alex îl supraveghea cu atenție, a dat înapoi. Aceea a fost ultima seară când l-am văzut și l-am auzit până când m-am întors din Arizona.

Ian miji ochii.

- Ceea ce ne aduce în prezent.

Ea încuviință din cap.

- Pe robotul telefonic de acasă s-a înregistrat cineva care suna, aștepta o vreme, apoi închidea. Nu m-am gândit că era tata. Dar, când m-am întors la serviciu, am găsit un mesaj lăsat de el în timp ce fusesem plecată. Zicea că îi sunt datoare. Iar vineri seară, după ce m-am întors de la cumpărături, telefonul a sunat și am auzit o persoană respirând la urechea mea. Am închis, iar telefonul a sunat din nou. Am răspuns tipând, dar era Alex.

A vrut să știe ce se petrecea. I-am spus că nimic, însă el nu m-a crezut... așa că i-am zis.

- De ce nu m-ai sunat? De ce n-ai avut suficientă încredere în mine pentru a-mi spune mai devreme?

Se sili să rămână calm, să nu țipe și să nu-i arate cât de frustrat și de furios era în realitate. Nu-și permitea să se manifeste fiindcă își dăduse seama că, dacă izbucnea cât de puțin, risca s-o piardă pentru totdeauna.

- Nu a fost vorba de faptul că aveam sau nu încredere în tine, ci de umilința de a recunoaște că am avut o asemenea copilărie. În plus, îl alungasem cu fermitate în trecutul meu, nu mă mai gândisem niciodată la el, nu mai vorbisem despre el și nu doream să-mi amintesc acele zile.

Se uită în altă parte. Din nou, Ian îi întoarse capul spre el cu o atingere delicată a mâinii. Voia să comunice, nu să se ferească unul de celălalt.

- Crezi că mie îmi face plăcere să mă confrunt cu trecutul familiei mele? Dar trebuie s-o fac datorită lui Alex. Mă străduiesc să mă împac cu el. Pentru tine.

Dacă Ian era dispus să facă un asemenea efort, trebuia să fie sigur că și ea avea să încerce în aceeași măsură.

- Ce vrei să-ți spun? Ar fi trebuit să-ți zic, dar n-am făcut-o.

- Pentru că ai probleme cu încrederea.

Iar Ian care crezuse că numai el avea. Riley clipi surprinsă.

- Presupun că am.

O parte din el înțelegea, pentru că încerca să își rezolve propriile probleme. Altă parte dorea ca ea să știe că îi aparținea lui. Că putea să-i spună orice, că, dacă avea o problemă, trebuia să vină mai întâi la el și să fie convinsă că avea s-o ajute cu tot ce putea.

El.

Și nimeni altul.

capitolul 12

Ian stătea cu Riley în livingul lui, uitându-se pe fereastră la cerul nopții care scânteia de stele. Dezvăluirile despre copilăria ei îl puseseră pe gânduri. Era mai puternică decât o crezuse, iar relația ei cu fratele lui vitreg acum era de înțeles.

Însă acea înțelegere nu-i potolea bătăile nebunești ale inimii. Și nici nu-și putea alunga teama irațională că Alex avea să fie mereu pe primul loc pentru ea. Era irațională pentru că ea nu se hotărâse să-i spună lui Alex despre tatăl ei înainte de a-i mărturisi lui. Faptul că el sunase în momentul acela o făcuse să decidă asta. Era irațională pentru că gelozia legată de ce îi spusese ea lui Alex se baza pe nesiguranța copilului care fusese Ian, nu a bărbatului din prezent. În orice caz, așa trebuia să privească lucrurile.

Mama lui îl implorase să lase trecutul în urmă. Iar dacă exista vreun moment potrivit pentru asta, acela era. Întrebarea era dacă putea.

– Ian? întrebă Riley cu voce joasă.

El se întoarse spre ea. Stătea în picioare, desculț, cu părul revărsându-se pe umeri, cu ochii mari și mai vulnerabili decât îi văzuse vreodată. Puse mâna pe brațul lui.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus.

– Știu.

– Nu ești supărat?

El clătină din cap.

– Nu, *supărat* nu este cuvântul care descrie ce simt.

– Rănit? întrebă ea.

– Am fost.

Își scoase cravata și rămase cu ea în mână. Dorința de a o duce în dormitor și de a o lega de tăblia patului era foarte puternică. Ea își mușcă buza de jos.

- Acum nu mai ești?

- Acum te înțeleg mai bine. Iar asta e tot ce mi-am dorit. Să înțeleg ce te leagă de Alex dincolo de o simplă prietenie.

Ea înghiți anevoie, gâtul delicat mișcându-i-se în sus și în jos.

- Iar acum, că știi?

Iar se apropie de ea.

- Acum, noi doi vom face o înțelegere.

- Nu vreau să te pierd, zise ea înainte ca el să continue.

- Nici eu nu vreau asta.

De fapt, dorea s-o lege de pat, unde putea fi sigur că îi aparținea. Își răsuci cravata în jurul unei mâini.

Dar, dacă făcea asta, nu avea să știe dacă ea se afla acolo de bunăvoie. Îi reveniră în minte cuvintele Oliviei. Surorile și mama lui îi suportau comportamentul pentru că erau rude, după cum îi atrăsese atenția Olivia cu atâta bunăvoință. Însă avea dreptate. Dacă voia ca Riley să aibă suficientă încredere pentru a veni mai întâi la el, trebuia să-i arate aceeași încredere.

Dar nu îi era deloc ușor.

- Iar acum ce facem?

Acum, trebuia să-i dovedească faptul că era demn de încrederea pe care o dorea din partea ei.

- Pot accepta prietenia ta cu Alex. Este o parte importantă din ceea ce ești și nu îți cer să renunți la el.

Ea clipi, iar ochii i se umplură cu lacrimi.

- Mulțumesc!

- Dar... fie ai încredere în mine, fie nu ai. Fie vii instinctiv mai întâi la mine, fie nu există noi. În această privință, nu pot face compromisuri.

Nu știa dacă ea avea să accepte acest lucru care însemna totul pentru el.

- S-a făcut!

El clipi.

Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui, îl strânse cu putere și își lipi buzele de ale lui. Surprins, el nu se putu clinti. La naiba, nici măcar nu era sigur că auzise bine. Ea își înalță capul și se uită în ochii lui.

- Întâi de toate, mereu Ian!

El lăsă cravata să-i cadă pe dușumea și suspină ușurat.

- Ești a mea! spuse el ridicând-o de subsuori ca ea să-l poată cuprinde cu picioarele pe după șolduri și să se țină de el în timp ce se îndreptau spre dormitor.

O lăsă jos lângă pat.

- Întoarce-te, îi ceru el cu o voce răgușită, pe care abia dacă și-o putea recunoaște.

Ea se supuse și își ridică părul. El trase fermoarul rochiei, i-o dădu jos de pe umăr și o lăsă să cadă la picioarele ei. Urmă sutienul sexy, fără bretele, iar el îi sărută urmele lăsate de materialul care îi susținuse sânii, apoi își trecu limba peste pielea fină, coborând treptat către talia ei.

Ea se înfioră, dar rămase locului când buzele lui ajunseră la dulcele loc de la baza șirei spinării, chiar deasupra fâșiei de mătase dintre fesele ei. El îi strânse în palme fiecare rotunjime și o sărută înainte de a-i coborî lenjeria pe picioarele lungi.

Apoi se ridică și își puse o palmă pe pântecul ei, degetele coborându-i spre carnea ei fierbinte.

- Ești a mea! repetă Ian, după care o răsuci cu fața spre el.

Cu ochii mari și obrajii îmbujorați, ea își strânse între dinți voluptuoasa buză de jos.

- Mă faci să vreau, șopti ea. Mă faci să cred.

Nu era nevoie să explice. Și ea îl făcea să simtă aceleași lucruri.

Înainte de Riley, el nu crezuse în romantism, în relații, în femei ori în iubire. Se cutremură când cuvântul

începu să-i danseze prin minte, ademenindu-l cu ceva ce crezuse că era imposibil. Totuși, ea era acolo pentru că asta dorea. Nu fugise, deși știa clar cât de stăruitor putea fi el.

Îi cuprinse chipul în mâini și o sărută fără grabă, mângâindu-i buzele cu limba și savurându-i gustul dulce. Nu-i cerea nimic din ce nu era dispusă să-i dea. În schimb, o săruta de parcă aveau tot timpul din lume.

Se gândi la cravata de pe podeaua livingului. Cu un singur cuvânt, ar fi putut s-o aibă întinsă pe pat în fața lui, făcând tot ce-i cerea. Își înalță capul și își coborî privirea spre ea. Cu ochii albaștri deschiși larg, cu buzele bine sărutate, cu răsufierea întretăiată, aștepta ca el să preia conducerea.

El își trecu degetul pe lângă lăncișorul cu diamant care îi atârna la gât, iar sfârcurile ei se întăriră la atingerea lui. Ar fi putut s-o întindă pe spate, să-i ceară să se țină de tăblia patului și s-o posede în timp ce ea purta doar colierul dăruit de el.

Ar fi putut. Dar nu asta voia de la ea.

Își dădu jos sacoul, apoi își descheie cămașa și o lăsă să cadă pe dușumea. Ea întinse mâna ezitând și îi puse palma pe piept în dreptul inimii. În clipa aceea, el acceptă că era al ei. Nu dorea să facă sex pentru a o supune, voia să facă dragoste cu ea. Era ceva nou pentru el.

Cu mâini nu tocmai ferme, își descheie pantalonii, îi dădu jos, apoi își scoase lenjeria. O ridică în brațe, o puse în mijlocul patului și se întinse pe ea. Se sprijini în brațele puse de o parte și de alta a capului ei.

- Nu vreau să fie nimic între noi. Vreau să te simt cu totul când voi intra în căldura ta mătăsoasă.

Ochii ei se dilatară la auzul acelor cuvinte descriptive.

- Iau anticoncepționale, dar n-am făcut niciodată sex fără protecție, rosti ea.

El se simți dezamăgit, dar înțelese și întinse mâna pentru a lua un prezervativ din sertarul noptierei.

- Am vrut să spun doar că n-am făcut niciodată sex fără prezervativ.

Cuvintele ei îi opriră mâna, iar el reveni la poziția de dinainte, mărul lui gros alunecând pe căldura ei feminină.

- Eu sunt în regulă, continuă ea. Și știu că nu mi-ai cere să o fac dacă ai avea vreo îndoială în privința asta.

- Nu te-aș expune niciodată vreunui risc.

Ea încuviință din cap.

- Atunci, nici eu nu vreau să existe ceva între noi.

El răsuflă ușurat. Ea îi oferise un dar a cărui valoare el o înțelegea.

- Nici mie nu mi s-a întâmplat vreodată să nu folosesc prezervativ, o asigură el.

- Știu asta, domnule obsedat de control.

Ea zâmbi, frumoșii ei ochi albaștri scânteind de amuzament.

- Obrăznicătură!

- Sunt obrăznicătura ta!

El gemu auzindu-i cuvintele, se ridică și își lipi mărul de locul dintre coapsele ei. Îi privi expresia în timp ce intra încet în ea, nedorind să piardă nici o clipă a acelei prime dăți. Trupul ei se deschise, îi acceptă mărul gros, îl cuprinse, căldura umedă învăluindu-l lent.

- Oh, Ian, te simt! murmură ea extaziată.

- Și eu te simt, iubito!

Nu fusese pregătit pentru emoțiile care îl cuprinseseră. „Oh, la naiba, acum știu de ce se spune că faci dragoste!”, se gândi el în timp ce o pătrundea până la capăt. Cu tot trupul supraîncărcat senzorial, simți că era o senzație fantastică.

Corpul ei îl strânse cu putere, conectându-i trupește și sufletește. Inima lui începu să bată mai tare, într-un ritm rapid, strigându-și dorința de proprietate și posesiune asupra acelei femei care fusese deosebită de la bun început. El se opri o clipă pentru a-și recăpăta răsuflarea și a se liniști. Dacă mai avusese vreo îndoială în privința

profunzimii sentimentelor pe care ea i le inspira, aceasta se risipi odată cu acel act intim.

Înainte ca ea să-l întrebe ce se întâmpla, el își veni în fire și începu să se miște înainte și înapoi în teaca ei alunecoasă. Riley își îndoi genunchii și își ridică șoldurile, încurajându-l s-o pătrundă mai adânc. Ian iuți ritmul, iar ea gemu, arcuindu-se spre el de fiecare dată când o penetra cu tot mai multă forță.

Trupurile lor deja aveau propriul ritm, dar, atingând pielea, totul devenea mai bun, mai mare, mai intens, inclusiv țipetele ei de plăcere. Mai repede, mai tare! Trupul lui se acoperi de sudoare. Încordându-și brațele, o pătrunse cu și mai multă forță.

- Da! Oh, Doamne, chiar acolo!

Ea se arcui din nou, astfel încât capul mădularului să-i lovească același loc din interiorul trupului.

- Haide, iubito! Te vreau!

Trupul ei rămase nemișcat și se încordă, apoi fu cuprins de convulsii în jurul lui, tot mai intense cu fiecare penetrare a mădularului.

- Ian!

Îi strigă numele, făcându-l să o umple cu sămânța lui puternic și rapid. Se revărsă în ea, deschizându-și inima odată cu acea eliberare.

Riley se trezi fiindcă îi chiorăiau mâțele. Se răsuci pe o parte și văzu că Ian o privea amuzat, buzele fiindu-i arcuite de un zâmbet.

- Ce-i așa de nostim? întrebă ea.

- Îmi place să te privesc când dormi. Dar nu prea îmi place să te ascult.

Ea îl lovi în braț.

- M-ai luat de la petrecere înainte de cină, îi aminti ea. Sunt moartă de foame. Și mi-e o poftă nebună de înghețată.

El își dădu ochii peste cap și râse.

- Norocul tău este că am mereu destulă înghețată pentru fete. Surorile mele, adăugă el repede când ea ridică întrebătoare sprâncenele.

- Îmi dai? întrebă ea.

El se aplecă spre ea și o sărută apăsător pe buze.

- Numai pentru că m-ai rugat atât de frumos.

Deloc jenat de nuditatea lui, se dădu jos din pat și se duse la bucătărie, de unde se întoarse cu o mare cutie cu înghețată și o lingură.

- Sper că-ți place înghețata de ciocolată.

- Îhî, îmi place.

Se trase în sus pe pat și se ridică în șezut în timp ce el aprinse veioza de pe noptieră și se așeză alături de ea.

- Tu nu ți-ai adus? întrebă ea întinzând mâna pentru a lua lingura.

El clătină din cap.

- O s-o împărțim pe asta.

- Ești un om rău dacă mă pui să-mi împart înghețata.

Ignorându-i văicăreala, el scoase capacul cutiei și îl puse pe noptieră. Băgă lingura în cutie, luă niște înghețată și i-o întinse. Mâncară pe rând câte o lingură de înghețată până ce se săturară. Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de relaxat și înțelese că în seara aceea se schimbase ceva.

„Nu ceva, totul!”, se gândi ea.

Era ca și cum, odată ce ea se declarase a lui, toate zidurile pe care el le ridicase între ei se prăbușiseră. Inima îi creștea de emoție când își dădu seama că izbutise cumva să-l facă pe acel bărbat al ei.

Restul nopții continuă în același mod - refugiați în apartamentul lui, împărțind mâncarea, făcând dragoste și ignorând lumea de afară.

Până duminică dimineață, când lan coborî și se întoarse cu ziarul de dimineață. El bău suc de portocale, iar ea, cafea. Ea privi ultima pagină a secțiunii sportive, în care el era scufundat cu totul.

- Deci așa va fi de acum înainte? Mă vei ignora în favoarea ziarului de dimineață? N-a durat prea mult, glumi Riley, luând altă secțiune a ziarului pentru a-și găsi o ocupație cât timp el citea.

- Spuse asta femeia care își petrece o jumătate de oră studiindu-și aplicațiile din telefon.

Ea zâmbi, fiindcă îi plăcea acel Ian relaxat și vesel. Frunzări secțiunea de lifestyle și se opri când zări o fotografie alb-negru.

- Uite-ne pe noi!

Poza fusese făcută când coborau din limuzină, Ian ținând-o protector. Riley zâmbi văzând expresia aspră de pe chipul lui.

- De data asta nu ești supărată? o întrebă.

Ea clătină din cap.

- Toată lumea știe deja despre noi.

După cum promisese, îl sunase pe Alex în dimineața aceea și îl asigurase că Ian nu era supărat, că totul era în regulă și că nu mai avea de ce să-și facă griji în privința ei. Ian fusese lângă ea, iar Riley își alesese cuvintele cu grijă, dorind ca el să știe că ea credea în promisiunea pe care i-o făcuse.

El era pe primul loc.

Îi sună mobilul, iar ea privi ecranul.

- E Alex, șopti.

Ian o privi cu o expresie neutră. Fie că era o privire controlată, fie că nu era, ea aprecie faptul că se străduia.

- Sunt sigur că și surorile mele vor suna de îndată ce vor vedea ziarul. Adoră să bârfească, murmură el.

Riley răspunse la telefon.

- Bună, Alex! rosti ea.

- Să înțeleg că ai văzut ziarul? întrebă el.

- L-am văzut.

- Sper că taică-tu nu l-a văzut. Ultimul lucru de care ai nevoie este să devii un spectacol public, ceea ce se va întâmpla atâta vreme cât ești cu Ian.

Ea se încruntă.

- Nu începe!

Ian o privi cu duritate.

- Trebuie să închid. Vorbim curând. După ce închise, se sili să zâmbescă. A văzut poza și este îngrijorat că îl va provoca pe tata cumva.

- Există o soluție simplă pentru asta.

Îngrijorată, își ridică sprâncenele.

- Care anume?

- Mută-te aici!

Și cât de bine merseseră lucrurile! Chiar se așteptase ca Ian să se schimbe peste noapte? „Atât timp cât este rezonabil și face unele compromisuri, e în regulă“, se gândi ea.

- E ridicol! Și prematur.

Plănuise să se ducă acasă în seara aceea. Să facă o baie îndelungată în cada ei, să asculte muzică, să-și pună în ordine gândurile despre acel weekend cu emoții intense.

Se ridică și se duse la chiuvetă pentru a-și clăti cana de cafea. Ian veni în spatele ei și își lipi de ea trupul mare, mădularul lui gros împungând-o în spate.

- Am acceptat să fiu rezonabil și să te las în pace în afara dormitorului, dar nu când e vorba de siguranța ta.

- Câteva răsufări grele și un mesaj telefonic nu înseamnă că nu sunt în siguranță.

- Ești mai în siguranță aici. Cu mine. Și măcar în această privință cred că Alex ar fi de acord cu mine.

Ea se răsuci, însă el rămase lipit de ea.

- S-ar putea să fie adevărat, dar asta nu înseamnă că ați avea dreptate. Nu m-a amenințat.

- Nu încă!

- Trebuie să mă duc acasă diseară. Măine mergem la serviciu. Trebuie să-mi pun alte haine și deja ți-am spus că nu vreau să fiu văzută venind cu tine la lucru.

Îl privi îngrijorată, sperând din suflet că el nu avea să transforme discuția într-o ceartă. Ian gemu de frustrare.

- În regulă, răspunde-mi la o întrebare, apoi vom decide împreună. Crezi că este exclus ca taică-tu să te lovească?

Câștigase, iar ea știa asta. Își aplecă înfrântă capul, iar umerii i se încovoiară.

- Nu.

El o apucă de umeri.

- Ascultă-mă! Nu încerc să-ți controlez viața. Nu încerc nici măcar să te fac să te muți aici doar pentru că așa vreau.

Lui Riley i se strânse stomacul când el recunoscuse acest lucru.

- O fac pentru siguranța ta.

- Nemaivorbind de faptul că obții ce vrei până la urmă.

El rânji.

- Asta e un beneficiu secundar. Nu poți nega că în blocul tău se poate intra mult prea ușor.

- Nu.

Detesta faptul că el avea dreptate. Nu că nu o atrăgea să locuiască acolo, cu el, dar motivul o deranja. Voia ca ei să fie împreună fiindcă așa își doreau în momentul când amândoi aveau să fie pregătiți pentru asta.

Riley își petrecuse foarte mulți ani singură, refăcându-și încrederea în sine după ce tatăl ei i-o distrusese sistematic toată viața. Ar fi preferat ca apropierea de Ian să se petreacă încet, în ritmul impus de ea pentru a se simți în largul ei. În schimb, ticălosul de taică-su îi forța mâna.

- Lasă-mă să te duc acasă. Poți să-ți împachetezi lucrurile și să mă urmezi aici cu mașina ta. Măine-dimineață, nimeni nu va ști de unde vii la serviciu.

Ea clipi uimită de concesia făcută de el.

- Chiar credeam că...

- O să-mi urmăresc propriul interes? isprăvi el propoziția în locul ei.

Jenată, Riley își feri privirea. Se gândise că el o să joace cartea primejdiei, iar ea nu avea de ales și urma să meargă la stadion cu el, îngăduindu-i să-și pună pece-tea pe toată munca ei.

- S-ar putea să nu-ți fi dat motive să ai încredere în mine, dar ți-am spus că sunt dispus să fac compromi-suri. Așa că asta fac.

Ea simți durerea din glasul lui.

- Așa este. Iartă-mă că sunt atât de ticăloasă, rosti ea.

- Atât timp cât ești ticăloasa mea.

Zâmbi, o plesni peste fund și se îndepărtă, lăsând-o cu gura căscată când o luă prin surprindere.

capitolul 13

Când Riley sosi la serviciu luni dimineață, Dylan îi spuse că voia să dea împreună o fugă până în Manhattan pentru a verifica un hotel deținut de aceeași companie precum cel din Phoenix. Călătoria avea să dureze 48 de ore. Ea acceptă să se ducă acasă și să-și facă bagajul.

Mai întâi îl sună pe Ian, știind că el avea să aprecieze gestul. Cu toate că era într-o întâlnire în cealaltă parte a orașului, el răspunse imediat. Nu fu încântat că aveau să se despartă atât de curând după ce ea se mutase la el, dar nu-i ceru să nu plece și nici nu comentă. Nu putea renunța la întâlnirea pe care o avea, însă insistă ca ea să ia o mașină de serviciu pentru a se duce acasă și să aibă grijă ca șoferul s-o conducă până la ușă, apoi s-o aștepte până ce se întorcea la mașină. Nu voia ca ea să rămână singură.

Ea nu se opuse, nevrând să-i sporească tensiunea. Deja știa cât de greu era pentru el s-o lase să plece în acele călătorii, înțelegându-l mai bine acum, după ce aflase că multe dintre călătoriile de afaceri ale tatălui său reprezentaseră o acoperire pentru timpul petrecut cu Savannah și *cealaltă* familie.

Cât timp lipsi, Riley avu grijă să-l sune des și, cu toate că găsi din nou camera de hotel plină de flori, Dylan nu se mai plânse că îl sunase Ian.

Așadar, Ian se ținea de cuvânt. La întoarcere, îi luă câteva suvenire, fleacuri precum Empire State Building în miniatură și o șapcă cu inscripția „I Love New York”, pentru a-i arăta că și ea se gândise la el.

Ajunse acasă miercuri dimineață și se duse la serviciu direct de la aeroport.

Angie o întâmpină cu un zâmbet și cu mesaje.

- Ești fantastică, îi spuse Riley.
- Mersi! Să-mi zici dacă ai nevoie de ceva.
- O să-ți zic.
- A! Ai un pachet pe birou, adăugă Angie.
- L-am văzut, rosti Riley intrând în birou.

Puse într-un colț mica valiză și se trânti pe scaun.

- Casă, dulce casă departe de casă, murmură ea, dându-și jos pantofii sub birou.

Avea de lucru, dar, mai întâi voia să-l vadă pe Ian. Totuși, pachetul în hârtie maro o atrăgea. Se întreabă dacă nu cumva el îi adusese ceva cât timp fusese plecată. Atinse imediat pandantivul dăruit de Ian. Îl scotea doar la duș, apoi și-l pune la loc, chiar și când se ducea la culcare.

Nu era proastă, știa că era ridicol de scump, dar valoarea lui nu era dată de bani. Pentru Riley, colierul era declarația lui Ian, dovada faptului că îi cunoștea gusturile și îi arăta cât însemna ea pentru el. În timp ce desfăcu pachetul, se gândi că nu voia și nici nu avea nevoie de altceva de la el.

Înăuntru era o cutie, iar în ea, o fotografie înrămată. Înramase prostuțul poza lor din ziar? Prima lor fotografie împreună era ceva ce ei i-ar fi plăcut foarte mult.

Întoarse rama dreptunghiulară, aruncă o privire, țipă și o scăpă pe birou.

- Oh, Doamne!

- Riley, te simți bine? întreabă Angie băgând capul pe ușă.

- Sunt în regulă, minți ea.

Cealaltă femeie mijii ochii.

- Ești sigură?

- Da, șopti ea.

Angie plecă, iar Riley luă din nou fotografia în mână. Cu chipul învinețit și tumefiat, frumoasa mamă a lui Riley se uită la ea. Evident, era o poză veche și ștearsă, care fusese boțită, apoi îndreptată pentru a-i fi trimisă.

Ian! Trebuia să i-o arate lui Ian. Nu fiindcă îi promisese, ci pentru că era singura persoană căreia voia să-i împărtășească acest lucru.

Nedorind ca altcineva să vadă fotografia, strânse rama la piept și dădu fuga spre biroul lui.

Secretara lui zâmbi când o văzu pe Riley.

- Este aici? întrebă ea.

Femeia mai în vârstă încuviință din cap.

- Dar vorbește la telefon.

Lui Riley nu-i păsa. Trecu pe lângă biroul femeii și intră la el.

Când dădu năvală pe ușă, el ridică privirea spre ea, iar expresia serioasă i se transformă într-un zâmbet.

- Trebuie să închid, îi spuse el persoanei cu care vorbea și puse capăt convorbirii. Ian se ridică și se îndreptă spre ea, dar se opri când observă că era albă la față, cu ochii măriți de panică. Ce s-a întâmplat? Când ea clătină din cap, el își dădu seama că strângea ceva la piept. Îi cuprinse mâinile. Pot să văd?

Riley îi întinse rama.

- Este mama, rosti ea cu o voce îndurerată.

El privi cumplitul memento al durerii ei trecute și se simți cuprins de un amestec de amețeală și furie.

- De unde ai asta?

- Pachetul a fost trimis aici, răspunse ea cu glas stins.

Ian își îngustă privirea, încercând să-și dea seama ce îl îngrijora mai mult. Expedierea fotografiei sau reacția lui Riley.

- Vino să stai jos! O conduse spre canapeaua de piele, o ajută să se așeze și puse poza cu fața în jos pe măsuta de lângă ei. Riley?

- Îl omor! spuse ea, culoarea revenindu-i în obraji.

Nu și dacă Ian ajungea primul la nenorocitul ăla.

- Trebuie să sunăm la poliție. Trebuie să se consemneze ce se întâmplă, bine?

Ea încuviință din cap.

- Mama n-a făcut asta niciodată. Dar eu vreau să fac plângere, zise ea părând să-și fi recăpătat forțele.

El suspină ușurat că ea își venea în fire.

- Ai trecut pe acasă?

Ea clătină din cap.

- Dylan a venit direct aici, așa că și eu am făcut la fel. Am vrut să te văd.

El zâmbi și își lipi fruntea de a ei.

- Sunt aici.

- Am venit direct la tine, spuse ea privind rama. Am desfăcut pachetul și am venit la tine imediat.

El îi îndepărtă părul de pe față.

- Ai făcut foarte bine! Iar eu mă voi ocupa de asta, îi promise el.

Ea clipi, iar trupul îi deveni rigid.

„Am dat-o în bară“, se gândi el. Riley nu voia ca el să-i poarte băătăliile ori să se comporte ca și cum ea nu era în stare să-și poarte de grijă. El înțelesese asta.

- Mi-a fost dor de tine, rosti el, schimbând subiectul.

- Și mie. Ți-am adus cadouri.

Gestul ei îl impresionează.

- Ce-ai zice să ne luăm liber restul zilei? sugeră el simțind nevoia să fie singur cu ea.

Voia să intre adânc în trupul ei dornic și să o știe în siguranță. Și a lui.

Ea se încruntă.

- Am rapoarte de scris.

- A zis Dylan că are nevoie de ele sau că le vrea azi ori mâine la prima oră?

Ea clătină din cap.

- Atunci, relaxează-te. Meriți să ai restul zilei liber. Iar eu sunt șeful cel mare. Pot să fac orice vreau.

Ea își dădu ochii peste cap și râse.

- Firește că poți. Dar în drum spre casă trebuie să ne oprim la secția de poliție, adăugă ea pe un ton mai serios.

- Vin cu tine, îi promise el.

Ea îl apucă de mână și i-o strânse cu putere.

- Nu știu ce vrea de la mine după atâta vreme.

Nici Ian nu-și putea imagina. Dar intenționa să afle. Până acum, nu avusese nimic împotriva să-l lase pe Alex să se ocupe de ticălos, dar, fiindcă bărbatul întrecuse măsura, Ian era hotărât să se implice. Din considerație față de Riley, avea să stea de vorbă cu Alex, dar asta nu însemna să lase lucrurile exclusiv în seama fratelui său vitreg.

Ian nu numai că locuise singur, dar plănuise să facă asta în continuare. O dorea pe Riley la el, însă se așteptase la anumite tensiuni în privința așezării hainelor ei în dressingul și sertarele lui și a sticlulețelor și a obiectelor femeiești în baia și spațiul lui personal. Dar, spre surprinderea lui, acestea se integrară fără probleme.

Când Riley se întorsese de la New York și se instalase la el fără a se limita la vreun spațiu mic pentru lucrurile ei, Ian constatare că îi făcea plăcere și că lucrurile acelea reprezentau o asigurare că ea se afla acolo și că totul era real. Problema era că ea nu venise din proprie voință. Amenințările sugerate ale tatălui ei o siliseră să se mute la el, dar, dacă el făcea ce trebuia, ea nu avea să plece după rezolvarea situației cu ticălosul acela.

Dacă lăsa lucrurile în sarcina poliției, era posibil să dureze o vreme. După cum se temuse, vizita lor la cea mai apropiată secție de poliție fusese o pierdere de timp. Nu exista nici o dovadă că acel individ era responsabil de apelurile telefonice și de cadoul trimis. Cu toate că polițistul care îi luase declarația lui Riley fusese înțelegtor, mai ales după ce văzuse fotografia în care mama ei apărea bătută rău, consideră că nu erau suficiente probe pentru emiterea unui ordin de restricție.

Riley trebuia să dovedească faptul că avea un motiv întemeiat pentru a crede că era în pericolul iminent de a deveni victimă a violenței domestice, iar dat fiind faptul că nu îl văzuse pe tatăl ei de zece ani, un apel

telefonice prin care nici măcar nu fusese amenințată direct nu era suficient. Ofițerul nu putuse să facă altceva decât să-i sugereze să-l contacteze în caz că tatăl ei încerca să ia legătura cu ea sau dacă făcea ceva mai grav decât s-o sune.

Riley plecase înfrântă, iar Ian detestase s-o vadă atât de deprimată pe iubita lui în mod normal hotărâtă și energică.

Așa că avu grijă să pregătească o surpriză care s-o facă pe Riley să zâmbescă. De asemenea, asta avea să-i dea ocazia de a pune mai multe întrebări despre acea situație, sperând să afle ceva în plus despre tatăl ei.

Riley se trezi odihnită și mai calmă din lungul somn de după-amiază. În vreme ce privea tavanul din dormitorul lui Ian, amintirea evenimentelor dimineții reveni în forță. Închise ochii, refuzând să se gândească la tatăl ei. Dacă îl îngăduia în mintea ei, de teamă sau de furie, îi oferea putere asupra ei. Iar acela era un lucru pe care nu avea de gând să-l mai accepte niciodată.

În schimb, se concentra asupra locului unde se afla, privind dormitorul frumos și mare și minunându-se cât de mult se schimbase viața ei într-un timp atât de scurt. De la noua slujbă la noul bărbat din viața ei și la mutarea la Ian, chiar dacă temporar, nimic nu mai era cum fusese cu doar câteva săptămâni în urmă. Și nu doar locuința, cariera și Ian se schimbaseră.

Ea se schimba.

Învățând să accepte lucruri din partea altora, de la obiecte mici și cadouri la lucruri mai importante, cum ar fi o nouă slujbă și altă locuință, ea ceda încetul cu încetul. Renunța la independența ei cu greu câștigată. Iar cel mai înfricoșător era că începea să conteze pe faptul că îl avea pe Ian în viața ei.

Dar începea să-și dea seama că dorința de a se baza pe alții nu o făcea slabă... ci umană. Observă că și Ian se schimba, iar asta o făcu să accepte oarecum mai ușor

propria transformare. Nu putea să-i ceară să-și schimbe felul de a fi pentru ea, iar ea să nu facă același lucru pentru el.

Se gândi amuzată că se maturiza. Ceea ce era ironic, fiindcă, înainte de a-l cunoaște pe Ian, crezuse că independența o definea și era cel mai important lucru din viața ei.

- Ceva amuzant? o întreabă Ian întinzându-se lângă ea și cuprinzând-o în brațe.

- Nu prea. Mă gândeam cât de mult s-au schimbat lucrurile pentru mine în ultima vreme.

- Sau schimbat în bine sau în rău? întreabă el ciugulindu-i gâtul cu buzele.

- Vrei complimente? întreabă ea.

Buzele lui coborâra spre claviculă, iar ea gemu. Toate terminațiile nervoase îi vibrară, sfârcurile i se întăriră, iar trupul îi fremătă, fiind cu totul pregătită pentru el. Era un alt lucru care se schimbase. Acum, era permanent încărcată cu tensiune sexuală.

- Fă un duș și pregătește-te, îi spuse el. În seara asta, ieșim cu alt cuplu.

Ea se ridică repede în șezut.

- Poftim? Cu cine?

El o trase în brațele lui, unde ea se simți imediat în siguranță.

- Cu mama ta vitregă și cu soțul ei.

Ea se răsuci pentru a-i putea privi chipul frumos.

- Nu pricep.

- Ce nu pricepi? Tu o iubești, iar eu n-am cunoscut-o încă... A venit vremea.

- Cumva, apariția tatălui meu are vreo legătură cu această invitație bruscă? îl întreabă ea.

Ian ridică din umeri.

- Nu neg că așa mi-a venit ideea. Poate că a încercat să ia legătura și cu ea.

- Mi-ar fi spus, zise Riley.

- De ce? Tu i-ai spus? întreabă el pe un ton sugestiv.

Ea tresări.

- Ai dreptate, murmură ea încet.

El chicoti și o sărută pe vârful nasului.

- Poate că nu vrea să-ți faci griji. Tu nu i-ai zis din același motiv. Sau poate că doar tu îl interesezi. Trebuie să aflăm. Iar ea trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate.

- Ai dreptate, repetă ea.

Un rânjet arogant îi arcui buzele.

- Mai spune asta o dată.

- Nu.

El îi cuprinse sexul cu mâna lui mare, iar ea se arcui spre el, imediat dornică de o presiune mai mare. Își scoase fusta când se băgase în pat, iar el își trecu un deget peste mugurul ei, trasând mici cercuri și stârnindu-i o plăcere fantastică.

- Mmm.

- Îți place, nu-i așa? întrebă el ciugulindu-i gâtul în timp ce își continua atacul senzual.

- Da. Mai tare! rosti ea cu ochii pe jumătate închiși, concentrându-se asupra senzațiilor care se intensificau în ea.

El puse capăt mișcării.

- Mai întâi, mai spune o dată „Ian, ai dreptate”.

Ea deschise larg ochii și îl văzu deasupra ei, rânjind ca un prost. Hm! Fie îi zicea ce dorea să audă, fie suferea din pricina renunțării la orgasm pentru că nu avea nici o îndoială că el urma să se oprească. „Ticălos care vrea să controleze totul!” se gândi ea, însă fără a crede asta. Nu mai credea așa ceva.

- Ian, ai dreptate, rosti ea, iar el se urcă pe ea și își petrecu 30 de minute ocupându-se de corpul ei și oferindu-i două orgasme care o făcură să țipe.

Apoi o penetra cu putere, îi șopti la ureche „ești a mea” și o duse pe culmi la care ea doar visase înainte ca el să intre în viața ei.

În dimineața următoare, în timp ce se duse cu mașina la serviciu, Riley se gândi încântată cât de bine se înțeleseseră Ian și mama ei vitregă. Ian o fermecase pe Melissa, iar după aceea, vorbise multă vreme la un pahar cu soțul ei, David, în vreme ce Melissa vorbise entuziasmată despre noul bărbat din viața lui Riley. fiind fan al echipei Thunder, soțul ei și Ian având din plin ce să discute.

În opinia lui Ian, singurul aspect negativ al serii fusese că Melissa nu numai că nu fusese contactată de Douglas Taylor, dar nu-i oferise nici un motiv plauzibil pentru care acesta să înceapă s-o hărțuiască pe Riley.

Pentru Riley însă aceea era o veste bună. De fapt, cea mai bună. Însemna că, din câte se părea, nu avea de ce să-și facă griji că tatăl ei urma să o atace pe Melissa, iar acum, ea și David, fiind avertizați, puteau lua măsuri pentru protecția ei, pentru orice eventualitate.

Riley se gândi că faptul că Ian o invitase pe Melissa la cină spunea enorm despre nemărturisitele lui sentimente față de ea. Deși știa că îl iubea, nici ea nu spusese nimic legat de acel subiect. Era adevărat că se schimba, dar în sinea ei era de modă veche și voia, avea nevoie ca el să o spună primul.

Cu toate că erau posesive și excitante, cuvintele „ești a mea” nu însemnau același lucru. Avea nevoie de *acele* vorbe. În mintea ei, rostirea lor era vulnerabilitatea supremă. Pentru că, oricât de multe îi oferise el, oricât de mult se străduia să facă unele compromisuri, să spună acele două cuvinte reprezenta darul suprem. Lovitura decisivă în zidul pe care îl ridicaseră pentru a-și proteja inimile.

După ce ajunse la birou, se apucă de treabă, iar dimineața trecu repede. La un moment dat, telefonul sună, iar ea presupuse că era fie Dylan, fie Ian, care voia să ia prânzul împreună, așa că răspunse imediat.

– Riley Taylor.

– Pentru mine, nu ești mare și tare, spuse o voce familiară din trecutul ei.

Simți cum îi îngheță sângele în vene și își îndreptă trupul pe scaun.

- Ce vrei? îl întreabă ea pe omul pe care sperase să nu-l mai audă niciodată.

- Să-ți zic că nu mă impresionezi. Doar te joci de-a îmbrăcatul elegant, fetițo. Eu știu că nu faci doi bani. Niciodată n-ai făcut. Iar acum, că ești cu bogătașul ăla, te am la mână.

- Nu știu ce vrei să spui, rosti ea strângând receptorul atât de tare, încât degetele o durură.

- Vreau să zic că nu mai am de ce să-mi fac griji în privința fotbalistului tău și a amenințărilor lui. Chiar dacă reușește să mă găsească, până atunci îi pot face mult rău reputației noului tău iubit.

Așadar, Alex avusese dreptate când își făcuse griji din pricina fotografiilor în care ea apărea alături de Ian. O apucă amețeala și se strădui să-și reprime greața din stomac.

- Lasă-l în pace! De fapt, întoarce-te în vagonul din care te-ai târât afară.

- Atunci, fă ceva pentru mine.

Ea începu să tremure.

- Ce vrei?

- Bani. Din cauza ta, mi-am pierdut soția și casa. Nu mi-a mai rămas nimic și așteptam momentul potrivit să-mi încasez datoria pe care o ai față de mine.

- N-am bani, rosti ea cu gâtul uscat.

Tatăl ei râse cu răutate - același râs care o îngrozise în copilărie, făcând-o să se strângă ghem, fiindcă știa că urma să-i bată mama.

- Tot orașul știe câți bani are iubitul tău. Ai grijă să-mi primesc partea, și nu voi apărea oriunde se duce ca să fac o scenă.

- Lui Ian nu i-ar păsa, șopti ea sperând că avea dreptate.

- Dar ție ți-ar păsa. Niciodată nu ți-a plăcut să fii în centrul atenției. Niciodată nu ți-a plăcut ca oamenii

să se uite la tine. Pentru că ești un gunoi, iar toată lumea știe asta.

- Pentru că aveam un tată alcoolic care o bătea pe mama până ce o lăsa lată! țipă ea la el.

- Nu mă învinovăți pe mine pentru eșecurile tale. O să iau legătura cu tine până la sfârșitul zilei. Fie îmi dai bani, fie o să sun la emisiunile de știri și o să fac un scandal suficient de mare ca Ian Dare să se descoto-ro-sească de tine ca de un gunoi, ceea ce ai fost întotdeauna.

Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

- Ce ți-am făcut de mă urăști atât de mult? întrebă ea, dar el închisese deja.

Trânti receptorul, însă nu nimeri furca, așa că îl trânti iar și iar, hohotele de plâns zguduindu-i trupul. Până să-și vină în fire, capul îi zvâcnea de durere și fu sigură că arăta ca o mortăciune de pe șosea. Se uită în oglinjoara pudrierei și se aranjă cât de bine putu, nedorind ca vreun coleg să vadă că avea probleme personale.

Se gândi la faptul că tatăl ei voia bani. Ceva ce ea nu avea. Cei doi bărbați din viața ei aveau, dar, din motive diferite, exclude posibilitatea de a-i cere bani oricărui dintre ei.

Lui Alex nu-i putea cere din două motive. Primul era că îi promisese lui Ian că avea să se ducă mai întâi la el, iar ea voia să-și țină acea promisiune. Al doilea era că Alex avea să-l găsească pe tatăl ei și să-l bată până ce îl lăsa fără suflare. Oricât de atrăgător era acel gând - Riley refuză să se gândească ce fel de om era dacă gândea astfel -, nu putea îngădui ca el să-și distrugă cariera și viața din cauza ei. De-a lungul anilor, făcuse destule pentru ea și nu-i putea răsplăti prietenia și dragostea distrugându-l cu bună știință.

Astfel, rămânea Ian. Însă știa fără urmă de îndoială că el avea să reacționeze la fel ca Alex, iar ea nu voia să-l pună nici pe el într-o asemenea situație. Amândoi aveau prea mult de pierdut din punct de vedere profesional, amândoi erau persoane publice și amândoi meritau

mai mult decât să piardă totul pentru că tatăl ei le stâr-nise furia.

În inima ei, nu credea că lui Ian i-ar păsa dacă tatăl ei se străduia să-l umilească în public, dar ei îi păsa. De ase-menea, nu-i putea expune familia – mai ales pe mama și pe surorile lui – la ostilitatea și veninul tatălui ei.

Dumnezeule, îl ura din suflet pe omul ăla! O silea să-l mintă pe Ian, lucru pe care nu-l dorea deloc. Derulă în minte ce-i spusese Ian. „Fie ai încredere în mine, fie nu ai. Fie vii instinctiv mai întâi la mine, fie nu există noi. În această privință, nu pot face compromisuri.”

Zăbovi asupra cuvântului *întâi*. Îi promisese că avea să se ducă mai întâi la el, ceea ce presupunea să apeleze la el, nu la Alex. Își dădea seama că se agăța de cuvinte. Încerca să facă jocuri de cuvinte pentru a justifica faptul că nu-i spunea de tatăl ei și de amenințările lui. Jocurile de cuvinte erau tot ce avea.

Nu putea să-i spună. Dar nu pentru că nu avea încre-dere în el, ci pentru că avea. Avea încredere că urma să rezolve problema, fie ucigându-l pe tatăl ei, fie accep-tând să-l plătească. Nu putea îngădui primul lucru, dar pe al doilea? Clătină din cap. Acceptase diverse lucruri de la el, dar așa ceva era exclus. Tatăl ei avea să tot revină pentru a căpăta mai mult, la nesfârșit. Nu ar dispărea niciodată din viețile lor. Se cutremură la acel gând.

Cumva, Riley trebuia să se ocupe singură de tatăl ei. Indiferent cât de speriată era – stomacul i se strânse de durere la acel gând –, trebuia să rezolve singură problema.

Începu să se joace cu colierul care îi atârna la gât, atingerea pandantivului oferindu-i o oarecare alinare în timp ce se gândea cum să procedeze.

Ce să facă?

Când îi veni ideea, i se păru simplă. Și devastatoare. Dar cel mai important era că avea să-i ofere un răgaz și să-i protejeze pe Ian și pe familia lui de tatăl ei până când găsea o soluție definitivă.

capitolul 14

Lui Ian îi chiorăi stomacul.

Privi ecranul computerului, unde fereastra mesageriei lui Riley era permanent deschisă. Se gândi la ziua în care o avusese în biroul lui, iar mădularul i se întări imediat. „Sex sau mâncare?“, se întreabă el ironic.

Ian: „Nu ți-e foame?“

Ea nu-i răspunse imediat, așa că așteptă să revină la birou.

Îl sună pe detectivul particular căruia îi ceruse să-l găsească pe tatăl lui Riley și îi lăsă un mesaj vocal. Ian înțelegea că era nevoie de timp pentru a obține informații, dar, la naiba, voia răspunsurile în clipa aceea!

Câteva minute mai târziu, fiindcă Riley nu-i răspunse, se decise s-o caute. Luase prânzul cu ea toată săptămâna și, cu toate că nu stabiliseră nimic pentru ziua aceea, ea l-ar fi anunțat dacă ar fi avut vreo întâlnire.

Trecu pe lângă alte birouri, majoritatea goale pentru că era ora prânzului, și intră în biroul ei. Nu era acolo. Se gândi să-i lase un bilet și să se ducă să mănânce la cantină. Poate că ea avea să vină acolo, apoi o putea avea în birou, în loc de desert. Se apropie de biroul ei pentru a-i scrie mesajul, iar privirea îi căzu imediat asupra unui blocnotes.

„Amanet cu banii jos“, scrisese ea în grabă.

Ochii lui Ian se îngustară. Ce naiba voia să amaneteze și de ce?

Tatăl ei.

Ian nu știa ce se petrecuse, dar ar fi pariat pe viața lui că avea legătură cu ticălosul acela.

Își scoase telefonul și văzu că ratase câteva apeluri primite mai devreme. Fratele lui vitreg sunase de două ori. Nu avea nici un mesaj nou.

Apelă numărul lui Alex, iar acesta îi răspunse imediat.

- Ești greu de găsit, începu Alex.

Ian se încruntă. Trebuia să verifice dacă nu i se stricase telefonul.

- Ce dorești?

- Am primit raportul despre tatăl lui Riley. M-am gândit să-ți zic și ție.

Ian se încruntă la auzul neașteptatelor vești date de fratele său vitreg.

- Dă-i drumul!

- Douglas Taylor locuiește pe străzi de doi ani. Și-a pierdut slujba, iar banca i-a luat casa acum câțiva ani, când a căzut piața. E total falit și alcoolic pe deasupra. Din când în când, se trezește și își găsește câte o slujbă ca spălător de vase, apoi are bani de băutură, iar povestea se repetă.

Cuvintele *total falit* răsunară în mintea lui Ian.

- Riley a lăsat pe birou numele unei case de amanet din oraș.

- Ticălosul dracului! rosti Alex.

- Nenorocitul ăla a căutat-o din nou. Probabil că vrea bani, spuse Ian.

- Dar ea nu are nimic de valoare pentru a vinde, zise Alex.

Ian se gândi la pandantivul dăruit de el, iar durerea trădării aproape că îl sufocă.

- Ba da, are.

Și alesese acea cale în loc să aibă încredere în el. Clătină din cap, nevenindu-i a crede.

- Care este adresa casei de amanet? Ne vedem acolo, spuse Alex curmându-i gândurile lui Ian.

El îi spuse adresa notată și închise telefonul.

Riley parcă în fața casei de amanet aflate într-o zonă cu adevărat oribilă a orașului. Din fericire, găsise loc de parcare chiar în fața intrării. Se gândi că nu avea de ce să stea mult acolo, ceea ce era o ușurare având în vedere că împrejurimile îi dădeau fiori. Un bărbat cu un pahar de carton în mână stătea pe jos lângă magazin, alături de el aflându-se o pancartă pe care scria că avea nevoie de bani. O ceată de puști îmbrăcați în aceleași culori pierdea vremea pe trotuarul de vizavi.

Riley se cutremură și intră repede în magazin. Înăuntru, lumina era slabă, iar linoleumul, murdar și rupt. Erau și alte persoane acolo, fie așteptând lângă teighea, fie tocmindu-se cu o femeie mai în vârstă în partea din spate a magazinului.

Un bărbat de vârstă mijlocie o întâmpină.

- Cu ce pot să vă ajut? întrebă el.

Ea încă purta colierul, nedorind să-l dea jos decât în ultima secundă. Îl atinse cu mâna, lucru pe care îl tot făcuse de când luase decizia de a-l vinde pentru a-l plăti pe tatăl ei.

Greutatea pandantivului o liniștea, făcând-o să se simtă ca și cum l-ar fi avut pe lângă ea. Își trăgea puterea din el.

- Eu... ăăă...

- N-am toată ziua la dispoziție, domnișoară. Vindeți bijuteria aia sau nu?

- Am nevoie de un minut, se răsti ea și se îndepărtă de teighea.

El murmură ceva despre femeile care nu se puteau decide, apoi se duse să negocieze cu alt client.

Riley își trecu degetele peste diamantul rece, amintirile legate de Ian copleșind-o. Vulnerabilitatea de pe chipul lui când o rugase să-i accepte cadoul, ușurarea când ea o făcuse. Momentul când îi pusese pandantivul la gât și cuvintele rostite cu voce răgușită: „E perfect! Exact ca tine!”

Strânse tare în palmă bijuteria care îi era atât de dragă și știu că nu o putea vinde. Nu se putea despărți de ceva dăruit de Ian și nu avea să cedeze în fața tatălui ei. O abuzase toată copilăria, dar totul se isprăvisese.

Se încheiase!

Trebuise să vină acolo pentru a-și da seama ce greșală prostească fusese pe cale să facă. Ian ar fi remarcat că nu mai avea colierul, iar ea nu l-ar fi putut minți. Îi promisese că, dacă avea vreo problemă, urma să se ducă întotdeauna mai întâi la el, așa că exact asta avea să facă.

- Vă mulțumesc oricum, strigă ea spre bărbat, apoi ieși pe ușă cu pași repezi. Ajunse pe trotuar, trase în piept aerul sufocant și umed și își dori să ajungă cât mai repede în mașina ei cu aer condiționat.

- Riley!

Se răsuci și-l văzu pe tatăl ei coborând de pe scaunul din dreapta al unei mașini ponosite parcate în spatele ei.

- Nu te-am mai văzut de mult.

Ea simți furnicături pe piele la auzul vocii care îi bântuise coșmarurile ani întregi. Bărbatul nu arăta deloc bine. Era pământiu la față, iar corpul îi era atât de sfrijit, încât hainele atârnavau pe el. Cearcănele negre de sub ochi erau proeminente, iar pete roșii îi acopereau obraji.

- Ce cauți aici? întrebă ea.

- Te-am supravegheat. Imaginează-ți cât de surprins am fost când te-am văzut plecând de la slujba ta caldută și venind aici. Bănuiesc că încă te pot face să-mi dai ascultare.

Arată spre casa de amanet din spatele ei.

- M-ai urmărit? Repulsia o copleși. Dar nu poți intra în parcare a stadionului fără să ți se permită.

- Nu fi idioată! Am așteptat până când ai ieșit din parcare.

Ea își încrucișă brațele la piept.

- Ei bine, n-am nimic pentru tine acum, rosti ea și porni spre mașină.

El se repezi spre ea, o înșfăcă de braț și o trase pe aleea de lângă magazin. O izbi de un perete și o blocă acolo. Oribila duhoare de alcool și mizerie o copleși.

- Hai s-o luăm de la capăt! O strânse cu atâta putere de braț, încât ea știu că avea să se învinețească. Am convenit că-mi vei da bani.

- N-am stabilit când se va întâmpla asta, spuse ea printre dinții încleștați.

El o zgâlțâi cu putere. Degetele lui se înfipseră în pielea ei, aspectul fragil ascunzându-i forța.

- Unde sunt banii?

- N-am bani. Dacă nu mă crezi, du-te și întreabă-l pe tipul de la magazin.

El îi smulse geanta de pe umăr, aproape dislocându-i brațul. O deschise și începu să-i arunce lucrurile din ea, căutând banii înnebunit. Când dădu de portofelul ei, îi împinse geanta în brațe, iar ea o apucă strâns în timp ce el scotocea prin portmoneu. „Mult noroc!”, se gândi ea. Dacă se aflau 20 de dolari în el, era mult.

El băgă în buzunar puținii bani pe care îi găsi și azvârli portofelul.

- Unde sunt? În buzunare?

- Ți-am zis că n-am vândut nimic, spuse ea cu răceală.

- Jigodie!

O plesni cu putere peste față, iar capul ei se izbi de zid din pricina forței loviturii. Văzu stele verzi, durerea fiind copleșitoare și intensă.

- De ce ai venit aici? Ce intenționeai să vinzi? întreabă el, privirea ațintindu-se asupra pieptului ei. Asta, nu-i așa? Puse mâna pe colierul ei prețios. Iubitul tău ți l-a dat?

Închise ochii, simțindu-se incapabilă să mai suporte apropierea de el, neputând să creadă că se gândise vreo clipă să vândă ceva atât de prețios pentru ea.

Acela fu momentul când instinctul luptei se declanșă în ea, făcând-o să-l izbească zdravăn cu genunchiul în vintre. Nu avu suficientă forță pentru a-l doborî, dar durerea și surprinderea îl făcură să se retragă șocat.

– Jigodie cretină!

Ea se așteptă ca el s-o plesnească din nou, așa că se încordă și se pregăti să se ferească, însă el înșfăcă pandantivul și îl smulse cu putere, rupând lănțișorul. Îl ridică de parcă ar fi fost un trofeu.

– Asta ar trebui să-mi aducă o sumă frumoasă. Și să nu crezi că am terminat cu tine!

Se întoarse și ieși de pe alee în stradă.

– Oh, la naiba, nu! mormăi ea simțind că era sătulă de el până în gât.

Nu doar în ziua aceea, ci toată viața. Se repezi după el și îl izbi cu toată forța trupului, doborându-l. El se întoarse cu fața în sus, iar ea ateriză pe el, îl înșfăcă de gât și începu să-l strângă... Chipul mamei începu să danseze în fața ochilor ei, iar ea își intensifică strânsoarea.

– Te urăsc! țipă ea în timp ce trupul lui se zvârcolea, iar el îi apucă mâinile, încercând să i le desprindă.

– Riley!

Își auzi numele în clipa în care auzi și sirenele. Niște mâini o apucară de umeri și o ridicară de pe el, însă ea era prea isterică pentru a se concentra asupra celui care venise s-o salveze ori să fie preocupată de ceea ce se întâmplase cu individul care niciodată nu-i fusese un tată adevărat.

Ian oprise în fața casei de amanet imediat după Alex. Avu nevoie doar de câteva clipe pentru a procesa scena. Riley strângea un bărbat de gât, iar Alex o trăgea de umeri. Tușind și scuipând, tatăl ei dădu să se ridice, clar intenționând să fugă de acolo. Ian îl trânti pe individ înapoi pe asfalt exact când o mașină de poliție opri în scrâșnet de pneuri, iar un polițist veni la locul faptei.

- Ea m-a atacat! îi zise tatăl ei polițistului în uniformă.
„Laș nenorocit!“, se gândi Ian.

- Taci dracului din gură!

Ian îl apăsă cu piciorul pe piept până când al doilea polițist preluă controlul.

Ofițerul îl ridică în picioare. Înainte de a apuca să pună întrebări, un bărbat de vârstă mijlocie ieși din magazin și se apropie de polițist.

- El a atacat-o în stradă, zise patronul magazinului arătând spre tatăl lui Riley.

- Dumneavoastră ați sunat? întrebă polițistul.

Bărbatul încuviință din cap.

Cu o expresie aspră pe chip, polițistul trase mâinile tatălui ei la spate și îl încătușă în timp ce îi spunea drepturile. Apoi se întoarse spre bărbatul de la magazin.

- Așteptați aici. Vom avea nevoie de declarația dumneavoastră.

După ce fu arestat tatăl ei, Ian își îndreptă atenția spre Riley. Văzu că stătea pe jos, iar Alex o ținea în brațe. Scrâșni din dinți și se îndreptă spre ei.

- E teafără? întrebă el.

Alex se uită la el, în ochii lui citindu-se un avertisment, ca și cum Ian s-ar fi apucat să se certe cu ea chiar în clipa aceea.

„Mersi pentru încredere“, se gândi el dezgustat.

Unul dintre polițiști veni lângă Ian.

- Ri? Alex o îndepărtă de el. A venit poliția.

- Acest obiect vă aparține?

Polițistul îi arată colierul dăruit de Ian. Îl ținea strâns în mână.

Ea încuviință din cap, apoi gemu și se luă cu mâinile de cap.

- Da, spuse ea evitând să se uite la Ian.

- Acum este probă, dar îl veți primi înapoi după ce va fi închis cazul. V-ați lovit la cap? o întrebă ofițerul.

- M-a plesnit și m-am lovit cu capul de un zid de pe alee, răspunse Riley cu voce răgușită din cauza plânsului.

Ian se crispă și își dori să fi făcut mai mult decât să-l imobilizeze pe ticălosul ăla până la sosirea poliției.

- O ambulanță este pe drum. Trebuie să fiți consultată pentru a nu avea vreo contuzie.

- Dar...

- Vei face ce ți se zice! spuse Alex ajutând-o să se ridice în picioare.

Pentru prima oară, ea își ridică chipul înlăcrimat spre Ian.

- Rămâi cu mine? îl întrebă ea.

El nu putu să refuze.

Și nici nu dorea.

Însă durerea că ea se pusese într-o astfel de situație în loc să-i ceară ajutorul îl devasta. El îi ceruse un singur lucru dacă voia ca relația lor să continue, iar în cel mai crucial moment ea nu-și ținuse promisiunea.

O oră mai târziu, el și Alex stăteau în sala de așteptare de la spital, în vreme ce Riley era consultată.

- După ce termină, o duci acasă? îl întrebă Alex curmând tăcerea neplăcută.

Ian se foi pe scaun.

- De fapt, aveam de gând să te rog pe tine să faci asta.

Alex se încruntă.

- Nu pricep.

Ian își studie mâinile în timp ce încerca să găsească un mod de a-i explica niște sentimente intime unui individ pe care abia îl cunoștea.

- După strângerea de fonduri, am crezut că eu și Riley am ajuns la o înțelegere.

„Fie ai încredere în mine, fie nu ai. Fie vii instinctiv mai întâi la mine, fie nu există noi. În această privință, nu pot face compromisuri”, îi spusese el.

- Și totuși, la primul semn că ar avea necazuri, a vrut să se descurce singură, rosti Ian.

Alex ridică din umeri.

- Ți-am zis de la bun început că e independentă.

- Mda, dar am crezut că ne străduim să facem compromisuri. La naiba, eu am făcut unul în privința ta, zise Ian, știind că fratele lui putea înțelege asta.

Alex izbucni în râs.

- Înțeleg. Tocmai ai văzut cu ochii tăi de ce nu are încredere. Nici pe mine nu m-a sunat.

Ian încuviință din cap. Aprecia lucrul acesta. Dacă ea ar fi căutat sprijinul lui Alex, el ar fi luat-o razna complet.

- Încă nu sunt sigur că, după asta, ne putem continua relația. Asta era tot ce se simțea dispus să-i mărturisească fratelui său vitreg. Dar vreau să știu că tu îi vei fi alături.

Fiindcă știa că nu trebuia să fie singură. Hotărârea de a o părăsi urma să-l ucidă, dar nu avea încotro. Îi spusese clar ce dorea de la ea și considera că fusese rezonabil. Făcuse tot posibilul pentru a-i oferi spațiul de care avea nevoie pentru a fi independentă, la serviciu nu-și manifestase caracterul posesiv, nu insistase asupra faptului că apartamentul ei nu era sigur... Ei bine, nu prea mult.

Dar, când apăruse situația aia de rahat, ea preferase să se descurce singură.

- Îi voi fi alături, răspunse Alex. Întotdeauna îi sunt.

Ian încuviință din cap. Știu că nu era cazul să-i mulțumească.

Așadar, urma să aștepte vestea că ea era teafără. apoi urma să plece, frângându-și inima... dar și pe a ei. Având în vedere alegerea făcută de ea, ce fel de relație aveau? Nu era el un expert în relații, dar știa cu certitudine că, fără încredere, nu aveau nimic.

Riley avea o contuzie și niște vânătăi superficiale. Doctorul îi spuse că se putea duce acasă dacă avea pe cineva care să-i verifice starea din oră în oră. De asemenea, o sfătui să fie atentă în caz că apăreau simptome mai grave – dacă durerea de cap se agrava, dacă începea să vomite ori să se simtă foarte amețită. Știind că Ian nu avea s-o scape din ochi, îi promise doctorului că îi putea urma instrucțiunile. Medicul ieși pentru a-i informa pe Ian și pe Alex despre starea ei și a-i trimite la ea.

Riley stătea cu ochii închiși, cu capul zvâcnind de durere, mișcându-se doar când auzi că perdeaua micului ei separeu fu trasă. Deschise ochii și îl văzu pe Alex apărând. Se uită imediat dincolo de el, căutându-l pe Ian.

Nu era acolo.

– Unde-i Ian?

Alex se așează pe un scaun de lângă patul ei.

– Îmi pare rău... a plecat.

– A apărut vreo urgență sau este chiar atât de furios pe mine? întrebă ea.

Alex gemu.

– L-am văzut furios, așa că n-aș zice că era. Este... supărat. Foarte supărat. Ce naiba a fost în mintea ta?

– Tata voia bani. M-am gândit să vând colierul și să câștig un răgaz pentru a-mi da seama ce să fac. A amenințat că, dacă nu-i dau bani, va apărea la evenimente precum strângerea de fonduri și îl va face de răs pe Ian. N-am vrut ca el sau familia lui să treacă prin așa ceva.

El clătină din cap.

– Asta-i o prostie!

Ea își ridică privirea spre el.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am spus. Ai luat-o la fugă speriată. Individul ți-a cerut să-i dai ceva, iar tu te-ai grăbit să-l asculți. Te-ai repezit să-ți vinzi colierul ca să-l plătești pe ticălosul ăla nenorocit.

- Să știi că până la urmă, nu l-am vândut! replică ea ridicând vocea.

- Nu despre asta-i vorba! țipă și el. Idiotul ăla de frate vitreg al meu este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată, iar tu l-ai pierdut. Și de ce? Fiindcă te temi să ai încredere în cineva, de aceea. Totul trebuie să fie ca tine. Nu ești în stare să accepți ajutorul oamenilor care te iubesc, inclusiv al meu. Știu foarte bine cum mă face asta să mă simt, așa că îmi pot imagina foarte bine suferința lui Ian.

Lacrimi i se adunară în ochi.

- Îi ții partea?

El îi strânse mâna.

- Ție îți țin partea, Ri! Întotdeauna ți-am ținut-o. Știu că îl iubești.

Ea clipi.

- N-am spus niciodată asta.

- Nu a fost nevoie s-o spui. Clătină gânditor din cap. Pentru Dumnezeu, dacă a trebuit să te îndrăgostești de un tip, de ce a trebuit să fie el?

Ea izbuti să zâmbescă.

- Nu pricep de ce mai contează. A plecat.

- Numai pentru că nu vrei să-i oferi ce-i trebuie. Uite ce este, sunt ultimul om care să vorbească despre relații, dar până și eu văd că s-a schimbat pentru tine. Tu de ce nu poți face același lucru pentru el?

Ea își plecă privirea.

- Mi-e teamă, șopti ea. Dacă mă bazez pe el, iar el nu îmi mai este alături?

- Ascultă ce-ți spun! După ce se nasc, este ceva firesc ca toți copiii să știe că părinții le sunt alături, că au grijă să fie în siguranță și că îi iubesc. Tu n-ai avut niciodată parte de așa ceva, așa că ai învățat mult prea devreme să te bazezi doar pe tine însăși. Iar mai târziu, ai reușit să ai încredere în mine.

Ea înghiți în sec și se simți îndurerată fizic.

- Pentru că tu mi-ai fost mereu alături.

- Nu-l văd pe Ian plecând dacă te deschizi în fața lui.
- Ți-am spus că o voi face... dar n-am făcut-o.
- Dar poți s-o faci? În viitor?

Riley își întrebă inima. Dorea s-o facă. O făcuse... însă nu știa dacă, în caz că încerca din nou, nu avea să se închidă în sine așa cum făcea întotdeauna.

- Domnișoară Taylor? O femeie îmbrăcată cu o fustă și o bluză și având părul blond strâns la spate într-o coadă de cal, intră în salon. Mă numesc Madison Evans, dar îmi puteți spune Madison. Sunt asistentă socială.

Riley își ridică privirea.

- Nu am nevoie...

- Mă bucur să vă cunosc, răspunse Alex ridicându-se de pe scaun și aproape împiedicându-se de propriile picioare în graba lui de a o saluta. Eu sunt Alex Dare, prietenul lui Riley.

Frumoasa femeie părea să fie de vârsta lui Riley. Îi zâmbi și dădu mâna cu el, fără să pară că îl recunoscuse.

- Și eu mă bucur să vă cunosc, spuse ea, apoi îl ignoră și se întoarse spre Riley.

Alex rămase cu gura căscată, nevenindu-i a crede.

Riley făcu tot posibilul să nu râdă. Sărmanul Alex nu era obișnuit să nu fie adulat de femei.

- Vă mulțumesc că ați venit, dar nu am nevoie de o asistentă socială, îi zise Riley femeii.

- Nu o ascultați. Protestează prea mult. Spuneți-i ce aveți de zis!

Alex o privi cu înțeles pe Riley.

Madison se uită când la unul, când la celălalt înainte de a se concentra din nou asupra lui Riley.

- Voiam doar să vă spun că stau de vorbă cu toate victimele violenței domestice care ajung la spital.

Riley strâmbă din nas.

- Dar eu nu...

- Ba da.

Alex se apropie de ea și îi puse o mână pe umăr pentru a o liniști.

Madison făcu un pas spre pat.

- În raport scrie că ați fost rănită într-un atac al tatălui dumneavoastră, rosti ea cu blândețe.

Riley îi întâlni privirea.

- Așa este.

- Dacă doriți să faceți o programare pentru consiliere, s-ar putea să vă ajute să stați de vorbă cu cineva.

- Cu siguranță s-ar putea s-o ajute, interveni Alex.

- Înțeleg, zise Riley și luă cartea de vizită a femeii, deși se îndoia că avea s-o folosească. Mulțumesc!

- Aceasta este meseria mea și mă pricep la ea, dacă nu vă deranjează că spun asta. Aș dori să-mi acordați șansa de a vă ajuta să treceți peste neplăcerile cauzate de această experiență.

Riley încuviință din cap.

- Sigur.

Madison zâmbi.

- În regulă.

Ieși din încăpere urmărită de privirea lui Alex.

Riley își îngustă ochii, dar nu apucă să-l întrebe ce era cu interesul evident față de femeia care nu semăna deloc cu femeile ușoare preferate de el.

- Are dreptate, zise Alex imediat.

- Crezi că am nevoie de ajutor? întrebă Riley privind pătura care o acoperea.

- Cred că nu strică să vorbești cu cineva.

- Vai, ce diplomat ești!

Își țuguie buzele și studie cartea de vizită din mâna ei.

- Tot ce vreau este să fii fericită, iar cu lan ai fost fericită. Era potrivit pentru tine.

Riley zâmbi.

- Nu pari a fi foarte convins.

Alex râse.

- Nu te mai lua de mine! Gândindu-mă că sunt generos, l-am sunat ca să-i transmit informațiile primite despre tatăl tău. Iar acum îl ridic în slăvi. Clătină din

cap. Nu știu ce altceva aș mai putea suporta într-o singură zi.

- Alex?

- Da?

- Dacă Ian a plecat definitiv? dădu ea glas celei mai mari temeri. Nici el nu lasă cu ușurință pe cineva să intre în sufletul lui. Dacă l-am rănit atât de tare încât nu se va mai întoarce la mine?

- Atunci, e un idiot, așa cum l-am crezut întotdeauna.

- Ești afurisit, zise ea râzând printre lacrimi.

- Iar tu ești tare bună. Acceptă ajutorul de care ai nevoie! Este important pentru tine, indiferent dacă Ian e sau nu în viața ta.

capitolul 15

La câteva zile după incidentul cu tatăl ei, Riley părăsi confortul casei lui Alex și se îndreptă spre apartamentul ei. La indicațiile medicului, își luase concediu restul săptămânii și se folosisese de acel timp pentru a se odihni, a se vindeca și a se gândi.

Mama ei murise de peste un deceniu. Ea plecase din casa tatălui ei de zece ani. În toată această perioadă, crezuse că scăpase nevătămată de trecut. Privi cutia cu lucrurile ei pe care o trimisese Ian, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se părea că nu era atât de nevătămată cum crezuse.

Se uită la ceas. Melissa avea să vină în curând, iar mai târziu, Alex urma s-o scoată la cină. Nu doar că ei reprezentau toată familia ei, dar îi erau singurii prieteni. Se păcălise spunându-și că acei colegi de serviciu cu care ieșea uneori să bea ceva după orele de program îi erau prieteni adevărați. Dar ea nu lăsa pe nimeni să se apropie suficient pentru a-i fi prieten.

Își înclină capul, abia acum acceptând faptul că avea probleme de încredere care puteau rivaliza cu ale lui Ian. Doar că el făcuse eforturi ca să se schimbe – asta, până când o abandonase în spital. Desigur, cunoștea motivele evidente ale dispariției lui din viața ei. Îl dezamăgise încercând să rezolve singură situația cu tatăl ei în loc să-i ceară ajutorul, așa cum promisese. Știa că plecarea lui avea legătură cu nesiguranța acestuia, după cum acțiunile ei fuseseră dictate de propriile probleme.

Dar nimic din toate acestea nu conta, fiindcă ea suferea atât de tare, încât se temea că nu avea să-și revină niciodată. Pentru prima dată, inima ei era cu adevărat frântă. Nu putea să facă nimic în această privință, dar

putea încerca să-și rezolve problemele și să-și facă ordine în viață cât de bine putea.

Își luă geanta și scoase cartea de vizită a asistentei sociale, sperând că putea face o programare pentru începutul săptămânii următoare.

Avea nevoie de ajutor.

Iar dacă se întâmpla să-l convingă pe Ian nu doar că îl iubea, ci și că încerca să-și înfrângă temerile, viitorul ei avea să fie categoric luminos. Dar dacă el o terminase cu ea indiferent ce avea să se întâmple? Își șterse lacrimile de pe obraji. Ei bine, avea multe de discutat la terapie.

Faptul că îi trimisese lui Riley lucrurile aproape că îl distrusese. Totuși, făcuse ce trebuia. Scăpase de tot ce îi amintea de ea și revenise la singurătatea în care trăise înainte. Lucrurile ei parfumate nu mai stăteau în baie lângă aparatul lui de ras și perișorul de dinți. Hainele ei nu mai atârnau în dressingul lui. Acum, avea un sertar gol, în care fusese lenjeria ei sexy. Nu, nu stătuse mult cu el, dar își lăsase amprenta.

El îi făcuse loc. O lăsase în viața lui.

Și îi era dor de ea.

Trecuseră două săptămâni de la episodul cu tatăl ei, iar să stea departe de ea la serviciu îl îmbolnăvea de ulcer. Se purta ca un ticălos cu surorile lui, frații lui îl evitau, iar mamei lui îi plăcea să-i reproșeze adesea că o lăsase pe Riley să-i scape printre degete. Și Olivia avea gura mare.

- Rahat!

El niciodată nu suferise din cauza vreunei femei.

În dimineața aceea, avea o întâlnire la micul dejun cu mama lui, iar dacă reușea să evite discuția despre Riley, era posibil să supraviețuiască acelei zile.

Intră în restaurantul ales de mama lui, dar, în loc să o vadă pe ea așteptându-l la o masă, dădu cu ochii de tatăl lui.

- Oh, pe toți dracii, nu!

Ian se răsuci, dând să iasă.

- Ian! Nu-mi întoarce spatele!

El își încleștă pumnii, se întoarse și porni spre masa lângă care tatăl lui se ridicase în picioare.

- Dar tu n-ai avut nici o reținere să-mi faci asta mie. *Nouă!*

- Așa este. Asta am făcut. Acum stai jos și măcar o dată ascultă și ce am eu de spus!

Ian dădu înapoi pentru că tatăl lui își recunoscuse vina, dar și pentru că îi ceruse să-l asculte.

- Îți sugerez să stai jos și să vorbești cu mine. Asta, dacă nu vrei să-ți petreci tot restul vieții nu doar urându-mă, ci și tânjind după femeia pe care o iubești.

- Mama te-a trimis aici.

- Da.

- Pentru a-mi băga mințile în cap.

- Ai dreptate din nou.

Cu alte cuvinte, dacă nu accepta acea conversație, mama lui avea să-l pună să stea jos și să discute ea cu el. Însă, dintr-un anumit motiv, se decisese să-i ceară lui s-o facă.

- Bine, hai să terminăm cu asta!

Ian își trase un scaun și se așeză. Tatăl lui făcu același lucru.

- N-am nici o scuză pentru ce am făcut. Eu și mama ta am încheiat o înțelegere. Nu numai că am violat sanctitatea căsătoriei înșelând-o, dar am fost și un tată de rahat.

- Pentru unii dintre noi, murmură Ian.

Robert își sprijini brațele pe masă.

- Pentru toți. Savannah știa de mama ta. Și nu sunt sigur care dintre copii știa, dar crede-mă când îți spun că nu le convenea că nu sunt căsătorit cu mama lor, iar când le-am zis de voi, i-a durut faptul că sunt nelegitimi.

Cuvintele lui îl puseră pe gânduri. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Alex și frații lui se simțiseră

desconsiderați. Nici măcar o dată. Își strânse între degete podul nasului.

- Ce vrei să-mi spui de fapt?

- Nu-mi ușurezi deloc situația.

Robert clătină din cap, iar Ian trebui să aprecieze că bărbatul nu se ridică și nu plecă. Nu, îi suporta ura.

- Chiar te așteptai s-o fac?

- Vreau să spun că nici unul dintre voi nu are un motiv întemeiat să aibă încredere ori să creadă în oameni. Problema este că voi îi subestimați pe oameni. Vă subestimați pe voi înșivă. Dar uite ce ai făcut pentru surorile tale! Pentru mama ta. Ai fost sprijinul lor.

Complimente? De la Robert Dare?

- Uită-te la toate lucrurile de care ești capabil! Și dă-mi voie să te întreb dacă într-adevăr ai de gând s-o abandonezi pe Riley exact când are mai multă nevoie de tine.

- În sfârșit, ai ajuns la subiect! Chiar crezi că voi sta să-ți ascult sfaturile legate de iubire.

Tatăl lui zâmbi.

- Cel puțin, știu că o iubești. Putem începe cu asta.

Ian se sprijini de spătarul scaunului și gemu.

- Da. O iubesc. Dar ea...

- Fără *dar*, băiete! Dacă mama ta n-ar fi acceptat să se mărite cu mine, lucrurile ar fi stat altfel. Dacă n-ar fi zis: „Eu iubesc pe altcineva, dar tata e bolnav, așa că trebuie să mă mărit cu bărbatul ales de părinții mei”, ei bine, nu v-aș fi avut pe voi, copiii minunați pe care nu-i merit. Dar ea l-ar fi avut pe bărbatul pe care îl iubea cu adevărat.

Ian făcu ochii mari când își dădu seama că tatăl lui cunoștea foarte bine sentimentele mamei lui.

- N-ai de ce să fii atât de șocat. Știam că nu eram alesul ei. Să zic că noi n-am avut nici o șansă? Ei bine, ar fi puțin spus. Dar tu și Riley? Ce-ar putea să vă despartă, cu excepția faptului că, din cauza purtării mele,

nu ești capabil să ai încredere sau să ții lângă tine o femeie bună?

Ian simți că îl apucă amețea.

Din celălalt capăt al sălii, o chelneriță porni spre ei, însă Robert clătină din cap. Femeia se retrase.

- Ce știi despre Riley? întrebă Ian brusc, dornic să afle informații despre ea.

De fapt, era disperat să afle informații.

- Știu doar ce mi-a zis fratele tău.

Ian evită să adauge cuvântul vitreg.

- Și anume?

- Contuzia i se vindecă și s-a întors la ea acasă.

- În apartamentul ăla de rahat?

Ridicase vocea, iar cuplul în vârstă de la masa alăturată se încruntă la el, însă lui Ian nu-i păsa.

Robert clătină din cap.

- Eu și fratele tău suntem de acord cu apartamentul ei.

- A primit o mărire de salariu. Își permite o locuință mult mai sigură.

- Terapia costă mulți bani, rosti tatăl lui. N-am zis asta cu voce tare, nu-i așa?

Simțind brusc nevoia de cofeină, Ian îi făcu semn chelneriței, care se apropie zâmbind.

- Ce vă pot oferi?

- Cafea neagră, vă rog.

Ea se uită la Robert.

- Încă o cafea, dar decofeinizată. Mersi!

- Decofeinizată, hm? se miră Ian după plecarea chelneriței. Îmi amintesc că mama îți pregătea mereu un termos cu cafea când plecai la serviciu sau spre aeroport. Tare, neagră, fără zahăr.

Amintirea îl luă prin surprindere. Își reprimase numeroase amintiri din copilărie, și bune, și rele, nedorind să-și amintească nimic din trecutul lui, pentru că suferea ori de câte ori o făcea. Deodată, durerea nu mai era atât de puternică.

Nu anii care trecuseră îi ostoiseră durerea, ci schimbările din el. Faptul că se înmuiase. Știa că lui Riley trebuia să-i mulțumească pentru asta.

- Terapie, hm? îl întreabă pe tatăl lui.

- N-ai aflat de la mine. Eu doar m-am gândit că, dacă afli ce eforturi depune pentru a scăpa de tarele trecutului, poate că vei face același lucru. Ți-aș sugera s-o faci pentru tine, dar bănuiesc că voi avea mai mult succes dacă îți cer s-o faci pentru ea.

Ian se încruntă.

- Pentru că mă cunoști atât de bine? întreabă el, dar fără patimă în glas.

Nu mai putea să facă asta. Deși nu credea că avea să uite și să-l ierte vreodată, să poarte o asemenea ură în suflet îi făcuse mult rău.

Zidurile lui erau îngrădite.

Iar acele ziduri o ținuseră pe Riley la distanță. O respinsese chiar și atunci când crezuse că o lăsase să se apropie. Altminteri, cum naiba o abandonase în spital? Dezgustul de sine îl copleși la acel gând, făcându-l să se ridice de la masă.

- Te duci să-ți recuperezi iubita? întreabă tatăl lui.

- Să nu crezi că ne-am împăcat, rosti Ian.

- Nici nu îndrăznesc să visez la asta, spuse tatăl lui ridicând ceașca de cafea într-un toast ironic.

Buzele lui Ian se arcuiră fără voia lui.

Riley lucră până târziu, ceea ce nu o deranja pentru că nu avea de ce să se grăbească să ajungă acasă. Introduse ultimul raport și își făcu ordine pe birou pentru dimineața următoare. Tocmai se pregătea să închidă calculatorul și să pornească spre casa ei pustie, când se deschise fereastra mesageriei.

Privi monitorul, sperând că Dylan nu găsisese un motiv pentru a sta și mai târziu. Era epuizată. De la incidentul cu tatăl ei, nu prea dormise. De când plecase de la Ian și se culcase singură în patul ei.

Se uită la mesaj, iar inima îi stătu în loc.

Ian: „Trebuie să vorbesc cu tine“.

Clipi, nefiind sigură că înțelesese bine. El o evitase de când revenise la serviciu. Nu se întâlniseră întâmplător pe coridor, iar el nu o căutase. Și nici nu o sunase pentru a vedea cum se simțea. Rupsesse toate legăturile, ceea ce o durea al naibii de tare. Iar după cea mai lungă lună din viața ei, îi spunea că voia să-i vorbească?

Știa că nu putea fi nimic legat se serviciu. Nu era șeful ei direct.

Pulsul începu să-i bată nebunește în timp ce răspunse.

Riley: „Tocmai plecam acasă. Voi trece pe la tine în drum spre ieșire“.

Ian: „Te aștept“.

Copleșită de tensiune, închise calculatorul, își luă geanta, stinse lumina și ieși din birou.

După ora 5, personalul era plecat, așa că bătău la ușa lui și intră fără a fi anunțată.

El se ridică de îndată ce ea intră.

- Încuie ușa, rosti el în loc de bun venit.

Ea se supuse automat, încuind ușa biroului. Singuri. Începu să transpire din cauza tensiunii, deoarece știa că, indiferent de motivul pentru care o chemase acolo, aceea avea să fie discuția decisivă.

Posibil, urmată de o despărțire definitivă.

Ca de obicei la acel ceas al zilei, haina lui atârna în cuierul de pe ușa, cravata era desfăcută, iar nasturii de sus ai cămășii erau descheiați. Era ciufulit și înfierbântat, dar, deși sexy, părea obosit, cearcâne negre umbrindu-i ochii. Riley se întreabă dacă el dormise la fel de puțin ca ea de când se despărțiseră.

- Cum te simți? întrebă el, privirea lui pătrunzătoare studiind-o.

- Bine. Se pare că am capul tare.

Se ciocăni în cap cu articulațiile degetelor. El nu râse.

- Nu glumi cu ce ți-a făcut ticălosul ăla.

- Ei bine, n-am de gând să plâng din pricina asta.

Plânsese destul și din cauza lui Ian, și din pricina tatălui ei. După o viață de abuzuri, încă avea lacrimi pentru halul în care era părintele ei și modul cum se purta cu ea.

- Arăți bine, spuse Ian părând ușurat. Am fost foarte îngrijorat.

- Pe dracu'!

Cuvintele îi scăpară înainte de a apuca să gândească, luând-o prin surprindere. El făcu un pas înapoi, privind-o fix.

- Vrei să cred că într-adevăr îți pasă? Asta-i motivul pentru care m-ai abandonat în spital, iar de atunci n-am mai auzit nimic de tine?

Din clipa în care intrase în birou, își simțise sentimentele clocotind în ea, așa încât nu era surprinsă că dădeau pe dinafară. Își petrecuse atât de mult timp reproșându-și că îi trădase încrederea lui Ian și regretând vremurile bune pe care le trăise cu el, încât nu îngăduise furiei față de el să se manifeste cu adevărat. Însă, odată aflată în fața lui, mânia se trezise la viață și vibra în ea.

- Continuă, rosti el cu un glas înșelător de calm.

Ea își îndoi degetele și se decise să urmeze sfatul terapeutei. Desigur, nu avusese decât două ședințe, dar fuseseră extrem de productive. Prima lecție? Îngăduie-ți să simți. A doua? Exprimă-ți sentimentele înainte de a te roade de vie.

Care era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla? Ian o părăsise deja. Se apropie de biroul lui și își sprijini brațele pe suprafața lui.

- Tata m-a plesnit. Capul mi s-a izbit de un zid. Iar tu n-ai venit să vezi dacă mă simt bine.

Ochii lui se întunecară, iar obrazii i se aprinseră de ceea ce ea dori să creadă că era rușine.

- Doctorul a venit și ne-a informat despre starea ta, spuse el.

- Oh, asta face ca totul să fie în regulă! zise ea tot mai furioasă.

- N-am spus asta.

Atitudinea lui calmă o înnebunea.

- Știu că am greșit ascunzându-ți amenințările tatălui meu, dar am avut motive să o fac. Am vrut să ți le explic, dar tu nu mi-ai dat nici o șansă. Își îndreptă spatele și ocoli biroul pentru a ajunge lângă el, invadându-i spațiul personal. M-ai lăsat cu Alex și ai plecat, iar de atunci n-am mai știut nimic de tine. Te-ai simțit mai bine după aceea? Îndurerată și simțindu-se trădată, îl lovi cu palma în piept. Da? Faptul că m-ai pedepsit pentru că te-am sfidat te face fericit, Ian?

Îl lovi din nou. El o apucă de încheietură.

- Nimic din felul în care m-am purtat în această situație nu mă face fericit. Am fost un măgar arogant. Asta ai vrut să auzi? M-am gândit că e bine să stabilesc regula că vei veni mai întâi la mine. Întotdeauna. Asta mi-ar fi oferit...

- Control, rostiră amândoi în același timp.

- Exact, murmură el.

- Ei bine, sper că acest control prețios îți ține de cald noaptea, se răsti ea.

- Nu-mi ține.

- Foarte bine!

Pentru că și ea se simțea singură.

El îi luă o șuviță de păr și o răsuci între degete. Ea simți în tot corpul ușoara tragere de păr. Era începutul apropierii de ea... dacă îi îngăduia. Încă nu se decisese.

- Sunt om, ceea ce înseamnă că voi lua singură deciziile care mă privesc. Iar uneori voi face greșeli, continuă ea.

Un zâmbet îi arcui colțurile gurii.

- Incredibil! Râzi?

El clătină din cap.

- Nu, doar îmi dau seama că ești mai deșteaptă decât am fost eu vreodată.

Ea își înclină capul într-o parte.

- Mai spune asta o dată.

- Nici nu mă gândesc! Mi-a luat prea mult timp ca să-mi dau seama, murmură el mai mult pentru sine decât pentru ea.

- Ce? întrebă Riley pe un ton care până și ei i se păru epuizat.

El îi cuprinse bărbia în palmă, practic implorându-l cu acel gest să se sprijine de el pentru a găsi alinare. Și ea era obosită. Obosită de ghicitori și de discuții în zadar. Obosită să fie singură.

Degetul lui mare îi mângâie maxilarul, iar ea nu se putu abține să nu se uite în ochii lui.

- Că te iubesc, rosti el cu fermitate.

Riley icni.

- Tu...

- Te iubesc!

Ochii lui erau calzi. Nu mai erau cenușii ca oțelul. Nu putea denumi culoarea, ci doar căldura din adâncul lor. Fierbințeala. O fierbințeală puternică. Se topi cu totul când văzu expresia ochilor lui și auzi cuvintele după care tânjise.

- Ești suficient de puternică pentru a depăși trecutul și ca să te descurci cu mine. Din clipa în care ai intrat în acel salon, am știut că ești perechea mea, rosti el cu glas răgușit și atât de emoționat cum nu-l mai auzise niciodată.

Ea înghiți în sec.

- Cum pot ști că nu vei găsi un alt motiv pentru a mă respinge din nou?

Mâna lui rămase pe obrazul ei.

- Ai încredere în mine! Dar eu cum aș putea ști că nu mă vei părăsi pentru o partidă mai bună?

- Ai încredere în mine! spuse ea, un zâmbet întinzându-i-se lent pe chip.

Apoi făcu un lucru care îi putea garanta lui Ian că înțelesese.

Îl apucă de încheietură, întoarse capul și își sprijini obrazul în palma lui, acceptându-l și deschizându-se față de el.

- Și eu te iubesc, Ian!

Cuvintele îi răsunară în minte înainte a de a ajunge, în cele din urmă, la inima lui. Ea vorbise serios. Dar și mai important era că el o credea.

O ridică, o puse pe birou și se așeză între picioarele ei.

- Nu știu sigur de ce sunt atât de norocos, dar voi avea grijă să nu distrug asta.

Ea îi petrecu brațele pe după gât.

- Ce-ar fi să ai grijă de mine acum? E un joc de cuvinte potrivit?

- Nu-i amuzant. Se aplecă spre ea și îi atinse nasul cu al lui. Nu mă voi ocupa de tine, voi face dragoste cu tine. Iar acesta e un lucru pe care ar fi bine să nu-l uiți.

Îi ridică fusta pe șolduri și îi dădu jos chiloții minusculi.

- Cred că și tu ar trebui să renunți la lenjerie, o informă el. Mi-ar face viața mult mai ușoară.

- N-am nimic împotrivă, rosti ea în vreme ce degetele ei tremurânde îi desfăcură catarama curelei, iar în cele din urmă reușiră să-i descheie pantalonii.

El făcu un pas înapoi pentru a-și lăsa pantalonii să cadă, după care îi îndepărtă cu piciorul. Reveni lângă ea și își trecu încet mădularul în sus și în jos peste coapsele ei. Nu se putu abține să nu-și coboare privirea pentru a vedea cum aluneca pe pliurile ei mătăsoase. Ea răspunse cu un geamăt slab.

- N-am crezut că vom mai face asta vreodată, șopti ea.

Știind că îi frânsese inima, el își jură că avea să facă tot posibilul să i-o aline și s-o facă fericită pentru tot restul vieții.

Fără a-și desprinde privirea din ochii ei, o pătrunse încet, savurând senzația încordării mușchilor ei în jurul mădularului său.

Ea se sprijini în coate, își petrecu picioarele pe după talia lui și îl trase mai spre ea.

- Te iubesc! rosti el penetrând-o adânc.

Ochii ei se deschiseră larg, iar ea gemu simțind contactul intim.

- Și eu te iubesc! spuse ea. Enorm!

Cuvintele ei îi provocară o bucurie copleșitoare în timp ce o făcea a lui, intrând atât de adânc în ea, încât deveni parte din el. Iar ori de câte ori el respira, mădularul lui se freca de mugurul ei, aducându-i pe amândoi mai aproape de plăcerea finală.

Se gândi că, dacă o pătrundea o dată cu putere, avea să termine, dar nu voia s-o aibă repede și dur și să piardă frumusețea momentului. În schimb, se mișcă ritmic în ea, unduindu-și soldurile spre ale ei, lăsând-o să respire încet și să-și încheșteze degetele, valurile de căldură umeză creând magia lor proprie.

Când Riley fu aproape de orgasm, Ian se aplecă spre ea și își lipi buzele de ale ei. Ea își încheștă degetele în părul lui și își repezi soldurile spre ale lui. Mădularul lui deveni rigid, iar tot trupul îi fu cuprins de extaz când simți fiecare secundă a eliberării ei.

- Oh, Ian! Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Vorbele ei îi declanșară eliberarea, iar el începu s-o pătrundă cu putere, tot corpul fiindu-i cuprins de cel mai mare val de căldură și senzații pe care îl simțise vreodată. Fu copleșit de sentimente și de emoții în vreme ce se revărsă în ea. Spre surprinderea lui, ea continuă să pulseze în jurul lui - erau replici ulterioare sau o continuare a orgasmului ei la fel de exploziv.

Nedorind să se despartă, rămase în ea și îi mângâie părul în timp ce amândoi își veneau în fire.

- Ian?

- Hm?

- Data viitoare, mă poți lega, murmură ea.

Mădularul lui zvâcni, dându-și consimțământul. Ian aprecie că ea era dispusă să-i ofere ce credea că își dorea

el, însă adevărul era că o voia doar pe Riley. Restul nu conta.

Ieși din ea cu regret. Se duse la baie și se întoarse cu un prosop ud. După ce o șterse, o ridică în brațe și o duse spre canapea, unde se așeză cu ea în poală, capul ei odihnindu-se pe umărul lui.

Stătură în tăcere o vreme, răsufierea ei ritmică asigurându-l că nu avea să se mai despartă niciodată de el.

- Merg la o terapeută, îi spuse ea cu voce slabă.

Dezvăluirea bruscă îl surprinse, dar se simți bucuros că se decisese să-i mărturisească.

- Te ajută?

- Da. Făcu o pauză. Trebuie să-ți zic ce s-a întâmplat cu tata.

El încuviință din cap, dorind să afle.

- Presupun că te-a sunat și ți-a cerut bani.

- Mda. A văzut fotografiile cu noi doi și s-a gândit că asta îi va aduce un câștig destul de ușor. A amenințat că va isca un scandal care o să vă facă de râs pe tine și echipa. A spus că mă vei abandona ca pe un gunoi, ceea ce am fost întotdeauna.

Se cutremură în timp ce vorbe, iar el își dădu seama ce minciuni cumplite auzise despre sine în copilărie. O strânse mai tare în brațe și se strădui din răputeri să-și tempereze mânia care clocotea în el. Ea nu avea nevoie de manifestările lui în clipa aceea.

- Am știut că nu-ți va păsa de asta, dar mie îmi păsa. N-am vrut să vă supun pe tine și pe familia ta unei asemenea umilințe. Nici unul dintre voi nu avea nevoie și nu merita așa ceva.

- Ce-ar fi ca, data viitoare, să mă lași pe mine să decid ce-mi trebuie?

Ea încuviință din cap.

- Problema este că, deși nu m-a bătut când era mică, a avut grijă să știu care îmi era locul. Și că nu făceam doi bani. Iar acele sentimente au revenit în forță. Tot ce mi-am dorit a fost să rezolv problema și să-l fac să dispară.

Dar, când am ajuns la casa de amanet, n-am putut s-o fac.

Ian incremeni.

- Dar tatăl tău avea colierul în mână. Am presupus că i l-ai dat ca să-l vândă.

Ea se ridică și îl încălecă.

- Nu. Am vrut să amanetez colierul și să-i dau banii cândva în viitor. Dar m-am răzgândit. N-am putut s-o fac. N-am putut să cedez în fața lui încă o dată și pur și simplu n-am putut să mă despart de colierul dăruit de tine.

Ea ridică mâna, iar pe chip îi apărură o expresie îndurerată când își dădu seama că pandantivul nu mai era la gâtul ei.

El putea îndrepta asta, dar voia ca ea mai întâi să se despovăreze.

- Când m-am pomenit în casa de amanet, am decis să vin la tine și să hotărâm împreună ce era de făcut. Dar, când am ieșit, tata era acolo și mi-a cerut bani. Restul îl știi.

Da. Îl știa.

- Riley, trebuie să știi că însemni totul pentru mine. Mă faci să fiu un om mai bun. Și îmi pare al naibii de rău că nu ți-am fost alături când ai avut nevoie de mine.

Ochii ei se umplură cu lacrimi, iar inima lui se strânse. Ura faptul că o făcuse să sufere.

- Acum, ești cu mine.

- Și niciodată nu voi pleca nicăieri. Văzuse cum era viața fără ea și nu avea de gând să revină vreodată în acel loc pustiu. Ceea ce îmi amintește de motivul pentru care te-am chemat aici. Ridică-te!

Ea se dădu jos de pe el, iar el se duse la birou, de unde reveni cu două cutiuțe. Mai întâi, i-o dădu pe cea lungă.

Ea o deschise și tipă încântată.

- Colierul meu!

- După ce tatăl tău a pledat vinovat, am sunat la poliție și i-am convins să mi-l dea.

- Procurorul m-a sunat pentru a mă întreba dacă accept înțelegerea.

- Ești de acord să petreacă doar cinci ani în pușcărie?
Ea încuviință din cap.

- N-am nimic împotriva atât timp cât ajunge la pușcărie, iar după aceea obțin un ordin de restricție.

Ian nu avea să-l lase pe individ să se mai apropie de ea, însă aceea era o discuție de purtat cândva în viitor.

Deocamdată, era mai interesat să se concentreze asupra prezentului. Scoase colierul din cutiuță, iar ea își ridică părul ca el să i-l poată pune la gât, acolo unde îi era locul.

- Am cerut să fie reparată încuietoarea. L-au și curățat.
Ea se întoarse spre el și îl sărută.

- Mulțumesc! Atinse pandantivul. Când îl port, am impresia că ești mereu cu mine.

- Atunci, sper că vei simți același lucru și cu perechea lui.

Ea își îngustă privirea, iar nasul i se încreți de curiozitate când el îi dădu a doua cutiuță.

- Ian? întrebă ea cu voce tremurândă.

El înțelese, pentru că inima lui bătea cu putere.

Măinile ei tremurară când îndepărtară capacul cutiutei, dezvăluind perechea sub formă de inel a pandantivului. Un diamant în formă de pară, despre care el știa că era prea mare, dar nu-i păsa.

Oricât de sentimental și banal era gestul, Ian se lăsă într-un genunchi.

- Mărită-te cu mine! rosti el în vreme ce ea privea uimită inelul.

- A fost o cerere sau o cerință? întrebă ea pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

El rânji.

- Încă lucrez la această latură a firii mele.

Ea îl privi cu solemnitate în privire.

- Nu vreau să te schimbi complet. Doresc doar...

El o apucă de încheietură.

- Știu ce dorești și vreau să fiu eu cel care îți oferă asta.

- Spune-mi că asta înseamnă să deții tu controlul în dormitor, fiindcă există locuri unde chiar nu mă deranjează s-o faci.

- Asta înseamnă că-mi accepți cererea în căsătorie? întrebă el, inima încă bătându-i cu putere în piept.

Ea își flutură degetele în fața lui.

- Da. Da!

Ian îi puse inelul pe deget, simțindu-se recunoscător că sora lui îi ghicise mărimea. Apoi se ridică, se așează pe canapea și o luă în brațe.

Ea suspină și se cuibări la pieptul lui.

Ian nu știu cât stătură acolo, cu inima ei bătând lângă a lui, dar fu suficient de mult pentru ca totul în el să se liniștească și să-și găsească pacea de care nu avusese parte niciodată.

O pace pe care simțea că o găsiseră amândoi și pe care avea s-o păstreze tot restul vieții lui pentru că, în cele din urmă, făcuse ceea ce crezuse mereu că era imposibil. Îndrăznise să iubească. Și trebuia să-i mulțumească lui Riley că îl învățase cum s-o facă.

epilog

Patru luni mai târziu

Înconjurat de frații lui adevărați și de cei vitregi, Alex sorbi din bere și aruncă o privire în apartamentul fratelui său vitreg. Toată lumea părea să se simtă bine. Mâncarea era fenomenală, Ian neuitându-se la cheltuieli. Făcea tot posibilul să nu însoțească fiecare gând legat de Ian cu o înjurătură sau un reproș, însă îi era greu să renunțe la vechiul obicei.

Cei doi îndrăgostiți nu se puteau despărți unul de altul. Având în vedere că era o petrecere de logodnă, pe lângă faptul că era o reluare a unei reuniuni de familie pe care el o sabotase cu câteva luni în urmă, Alex se gândi că era de așteptat.

Se întrebă cât trebuia să stea până să poată evada fără a trezi suspiciuni.

- Ce-i cu încruntarea asta? îl întrebă sora lui, Sienna.

- Nu mă încrunt.

Oare se încrunta?

- Te simți bine, da?

Îl cuprinse în brațe și îl strânse cu putere.

- Firește! De ce nu m-aș simți bine?

Ea se încruntă la el.

- Îți poți minți pe alții, dar eu te cunosc. Ești gelos pe Ian și Riley, iar eu sunt îngrijorată în privința ta.

Cuvintele ei îl loviră unde îl dureau.

- Nu sunt gelos.

Ea își puse mâinile în șolduri.

- Ani întregi, ai avut-o pe Riley pentru tine. Apoi a apărut Ian și... Ei bine, n-ai fi om dacă n-ai fi puțin invidios pe ce au ei.

Chiar dacă era, Alex nu putea recunoaște asta cu voce tare. Nici măcar în fața surorii pe care o iubea.

- E-n regulă. Vreau ca ea să fie fericită, chiar dacă este cu el.

Arată cu capul spre Ian, făcând tot posibilul să-și mențină o expresie neutră pe chip.

- Ești sigur că nu ești... puțin îndrăgostit de ea? întreabă Sienna.

Alex se albi.

- Pe toți dracii, nu! Ar fi ca și cum m-aș gândi la tine în felul ăsta.

Sienna ridică o sprânceană.

- Ce repede ai negat!

- Uite ce este, poate cândva, cu mult timp în urmă...

Clătină din cap nedorind să-și amintească ori să admită că avusese sentimente romantice pentru Riley. Sentimente deloc frățești.

El o sărutase, apoi ea se îngrozise, spusese că erau foarte buni prieteni și că nu aveau de ce să distrugă asta, iar el fusese de acord. Rapid. Fiindcă era mai bine decât s-o piardă, ceea ce păruse o certitudine având în vedere că ea clar nu avea aceleași sentimente pentru el.

De atunci, Alex nu avusese de ce să-și facă griji că ea putea avea o relație serioasă... până la Ian. Fratele lui vitreg. Ei bine, asta era! Familiile se împăcau, iar el trebuia să se împace cu ideea.

- Da, eram sigură. Sienna îi strânse mâinile în palmele ei mici. Cred însă că este mai bine să-ți înfrunți sentimentele decât să le eviți. Nu e nevoie să spui nimănui, dar eu îți sunt alături, bine?

El clătină cu putere din cap pentru a-și limpezi gândurile.

- Hei, am zis poate, cu mult timp în urmă. Acum nu mai simt asta. Sunt în regulă.

Și chiar era, doar că... logodna lui Ian și Riley contrasta foarte tare cu pustietatea din viața lui. Le avea pe femeile lui ușoare. Și pe Riley? Ea avea un viitor soț

și o viață care nu-l includea. În orice caz, nu așa cum fusese înainte.

– Bine! Voi accepta asta deocamdată. Mă duc să vorbesc cu mama, în regulă?

Un alt lucru ciudat era că Ian îi invitase pe tatăl lor și pe Savannah. Apropo de concesiuri uriașe și de apropiere... Până și Alex trebuia să-l admire pentru asta.

– Bună! Riley se apropie de el cu un pahar de șampanie în mână. Știu că nu te distrezi grozav, dar mă bucur tare mult că ești aici.

El clătină din cap.

– Mă simt foarte bine, minți el. Și te iubesc. Nu-mi doresc să fiu în altă parte. Dacă tu ești fericită, și eu sunt fericit.

Asta chiar așa era. Categorie!

Un râs feminin îi atrase atenția, iar el întoarse capul într-acolo. Nu departe de locul unde se aflau el și Riley, Ian vorbea cu o blondă frumoasă. Purta o fustă neagră care îi scotea în evidență formele delicioase și o bluză de satin mov, care mai mult o acoperea decât o dezvăluia. El era obișnuit cu femeile care își expuneau calitățile și în mod cert era atras de sâniul lor. Nu putea vedea nimic în decolteul ei, însă nu-și putea desprinde privirea de ea. Ceva din atitudinea ei atât de stăpânită și fără urmă de dorință de a atrage sexual îl răscolea la nivel visceral.

Ceea ce era total diferit de genul lui obișnuit. Hm!

– Cine este? o întreabă pe Riley având impresia că o mai văzuse undeva.

– Nu o recunoști, nu-i așa? râse Riley. E Madison Evans, asistenta socială pe care ai cunoscut-o la spital după ce...

Vocea i se stinse, iar el înțelese că ea nu voia să pomenască de tatăl ei ori să se gândească la el. Alex spera că individul avea o viață mizerabilă după gratii.

– Serios?

Clipi. Femeia cu părul blond revărsat pe umeri era cea care îl ignorase cu desăvârșire singura dată când se văzuseră.

Se gândi că nu avea de ce să fie șocat. Atunci, purtase o fustă simplă și o bluză care ascundea totul, dar chiar și așa se simțise atras de ea. Însă îl iritase. Nu pentru că nu-l recunoscuse, oricât de neobișnuit era acest lucru în lumea lui. Ci fiindcă se arătase total neinteresată de el. Madison Evans îi rănise orgoliul cu atât mai mult cu cât se simțise atras de ea de la bun început.

– Știu că după aceea ai avut câteva ședințe cu ea, dar, dacă e terapeuta ta, ce caută aici?

– Am terminat terapia. Riley zâmbi. Chiar n-am vrut să-mi petrec ani întregi discutând aceleași lucruri. În fine, eu și Madison ne-am împrietenit, iar eu nu am multe prietene apropiate.

Riley ridică din umeri ca și cum asta explica totul.

El se gândi că poate chiar explica.

– De ce ești atât de interesat de ea? întrebă Riley. Fiindcă am remarcat că ai avut aceeași reacție și prima dată când ai văzut-o.

Alex ridică o sprânceană. Și el se întrebase asta. Femeia aceea avea ceva ce îl atrăgea în moduri pe care nu le înțelegea. Ridică din umeri, decizându-se că nu avea nevoie să le înțeleagă, ci să-i capteze atenția.

– Oh! Ce-i cu această bruscă concentrare din ochii tăi? întrebă Riley fluturându-și mâna prin fața lui. Pari foarte... hotărât.

El se plictisise la acea petrecere și căutase ceva – sau pe cineva – care să-i stârnească interesul. O găsisse pe ea. Porni spre Madison, dar vocea lui Riley îl opri.

– Ea nu e genul cu care ești obișnuit.

În tonul ei se simțea un avertisment serios. Alex întoarse capul spre ea și zâmbi.

– Pe asta contez!